„O lectură cu
adevărat
încântătoare“
Publishers W eekly

Sub vraja iubirii

Candace CAMP

SERIA „NEOBIŞNUIŢII MORELAND“

Olivia Moreland este mândră de reuşitele de care s-a bucurat în încercarea de a deconspira şarlatanii, în mod special atunci când vine vorba despre stera spirituală. însă, când Lord Stephen St. Leger îi solicită ajutorul pentru a investiga un medium despre care este convins că doar o escrochează pe mama lui, Olivia nu poate nega senzaţia de pericol iminent pe care o are când ajunge la străvechea lui moşie - la fel cum nu poate nega nici legătura ciudat de familiară şi de intimă pe care simte că o are cu Stephen.

Ultima oară când a asociat termenul de „acasă“ cu reşedinţa Blackhope, Stephen a avut parte de o lovitură care l-a zdruncinat: a privit neputincios cum fratele lui cel mare a revendicat nu doar titlul familiei, ci şi pe femeia de care Stephen era îndrăgostit. Acum, ca urmare a morţii neaşteptate a fratelui său, Stephen se vede nevoit să se întoarcă la moşia familiei, unde lucrurile nu par să fie deloc liniştite. Cine este responsabil pentru moartea prematură a fratelui său şi ce ar putea fi de ajutor pentru ca mama lui să îşi găsească liniştea? Şi oare ce anume îl atrage cu deosebită forţă la Olivia Moreland, reuşind să reaprindă o pasiune cum nu a mai simţit niciodată?

„De la începutul delicios la finalul palpitant,
povestea oferă o porţie dublă de romantism.“

Booklist

Candace Camp a scris peste 60 de romane de succes, bestselleruri *New York Times* şi *USA Today*. Printre premiile obţinute se numără Romantic Times Lifetime Achievement Award sau Affaire de Couer Silver Pen Award.

9786063342325

CANDACE CAMP

Sub vraja iubirii

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

Mesmerized – 2003
LITERA
2019

Capitolul 1

1876

Lampa cu ulei din mijlocul mesei lungi era dată mai încet, aruncând o lumină înfricoşătoare pe feţele oamenilor din jur şi umbrind ochii şi părul, dansând pe liniile tăioase ale frunţii şi ale obrajilor, făcându-i pe participanţii tăcuţi să pară traşi la faţă şi misterioşi. Toate privirile se întoarseră spre cutia mare de lemn aflată la câţiva metri de masă. Nu se auzea nici un sunet din ea.

Apoi, lumina lămpii se stinse, iar una dintre femei icni. întunericul îi cuprinse. Mâinile se răciră, iar pulsul începu să bată cu putere. Toată lumea aştepta. Acolo, în tăcerea întunecată, era uşor să-şi imagineze un deget fantomatic plimbându-se pe umărul unei persoane, să se gândească, plini de anticipare şi de teamă, că cineva urma să le vorbească de dincolo de vidul întunecat al morţii.

Până şi Olivia Moreland, care era acolo pentru un cu totul alt scop, simţi un fior pe şira spinării. Dar nu era îndeajuns ca s-o împiedice să-şi vadă de treabă. încet, cu atenţie, folosind chiar trucurile pe care le învăţase de la oamenii pe care voia să-i dea în vileag, se dădu în spate, fiind acoperită de întunericul din jur, şi se desprinse de cercul de oameni din jurul mesei.

Făcu o pauză, cât să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Tot îi era greu să vadă, deoarece singura lumina din cameră era cea care venea din hol şi se strecura pe sub uşă. Nu voia să afle cineva că se ridicase şi mergea. Trebuia să fie o surpriză când ajungea la dulapul unde se afla mediumul. Toate atenţia îi era concentrată pe cutia întunecată din faţa ei. Fiecare nerv din corpul ei părea să tremure, fiind încordat din cauza aşteptării. Era aproape acolo...

O mână o prinse de braţ, degetele înfigându-i-se dureros în came.

Olivia tresări. O voce masculină profundă spuse:

- Gata, te-am prins!

Femeile din jurul mesei tresăriri şi ele, şi se auziră foşnete şi voci.

Orice teamă instinctivă şi primitivă o cuprinsese pe Olivia când fusese prinsă de braț dispăru când se auzi vocea foarte reală şi umană.

- Dă-mi drumul! zise ea, trăgându-şi braţul.
- Doar după ce-mi dai nişte explicaţii.

Olivia continuă să se zbată.

-Opreşte-te! Strici totul!

- Cu siguranţă, răspunse el, uşor amuzat. Mereu e foarte neplăcut să îţi fie dezvăluită duplicitatea.
- Duplicitatea?

În timp ce cei doi vorbeau, se auzi sunetul unei lovituri, urmat de un blestem bombănit, şi un chibrit se aprinse pe masă. Peste o clipă, cineva aprinse lampa cu ulei, şi camera se lumină. Olivia îl privi în ochi pe cel care o prinsese de mână.

Şocul o copleşi - un sentiment de recunoaştere, deşi îşi dădu seama că nu îl văzuse niciodată pe acel bărbat. Era sigură că şi-ar fi amintit de el.

Acesta stătea la masă, scaunul lui fiind împins puţin mai departe decât cele de lângă el, şi era pe jumătate întors, lăsându-se pe spate, ca să o ţină pe Olivia de braţ. Umerii lui erau laţi, iar Olivia simţi puterea mâinilor şi a braţelor lui. Faţa lui era fără riduri, cu pomeţi înalţi şi laţi, atât de ascuţiţi, că ar fi putut tăia hârtie. Avea o faţa dură, evidenţiată de intensitatea rece a ochilor. Numai gura lui, largă, cu buza de jos plină, i-ar fi îmbunat faţa, însă în acel moment era trasă într-o linie subţire. Părul lui, des şi închis, aproape negru, era tuns neîngrijit, ca şi cum ar fi fost tăiat cu un cuţit. Aspectul părului, deloc potrivit pentru un gentleman, era reflectat şi în haine. Acestea erau făcute din materiale de calitate, însă croite de cineva nepriceput. La o primă vedere, l-ar fi considerat un străin, însă vocea lui era fără doar şi poate cea a unul englez nobil.

în cameră, se aşternu un moment de tăcere, în timp ce toată lumea se uita la acea scenă.

-Nu trebuie să-ţi dau explicaţii! răspunse Olivia, căutând cu disperare un motiv bun pentru faptul că se ridicase de la masă.

îşi aranjâ fusta, care se şifonase. O şuviţă îi căzuse din cocul bine aranjat. O simţea atârnându-i într-o parte a feţei. îşi dădu seama că înfăţişarea era un dezavantaj şi se simţi şi mai incomod din cauza privirii gri care îi fixa faţa. Refuză însă sâ-l lase pe acest bărbat să o intimideze. Olivia ştia că înfăţişarea ei nu era un remarcabilă. Era o mână de femeie, aşa se vedea, mai ales în comparaţie cu ceilalţi membri mai ţanţoşi ai familiei ei. Dar învăţase să contracareze acea impresie cu un refuz ferm şi încăpăţânat de a se lăsa intimidată.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre mâna străinului, care se afla pe braţul ei.

- îţi cer să termini numaidecât cu hărţuirea asta.

- Cred că va trebui să le dai explicaţii tuturor celor prezenţi, îi răspunse el, însă îşi slăbi strânsoarea destul cât să nu mai fie dureroasă. Mai exact, ce făceai plimbându-te prin cameră? Aveai de gând să te prefaci că eşti un „vizitator de dincolo“?

Tonul lui era marcat de cinism.

-Bineînţeles că nu! Olivia se înroşi. Era dureros de conştientă de privirile celorlalţi din cameră, care erau aţintite asupra ei. Cum îndrăzneşti?

- Domnule, acesta nu este un comportament demn de un gentleman, zise unul dintre bărbaţii din cameră, unul solid, cu o mustaţă răsucită şi perciuni.

Erau atât de magnifici, încât Olivia bănuia că bărbatul încerca să compenseze pentru chelie. Torţionarul Oliviei nici măcar nu se uită la celălalt bărbat, continuând să îşi ţină privirea aţintită asupra ei.

- Ei bine? De ce te plimbai prin cameră?

Un alt invitat interveni:

-E ciudat, domnişoară... îmi cer scuze, dar mă tem că nu-mi amintesc numele dumitale.

Din păcate, nici Olivia nu putea, dar cel puţin nu-şi amintea numele pe care îl spusese acestor oameni când ajunsese acolo. Evident că nu fusese numele ei real. Ştia că înfăţişarea ei oarecum greu de descris era un avantaj, permiţându-i să treacă neobservată la genul acesta de adunări, atât timp cât folosea un nume fals. Fusese ghinion pur faptul că agitaţia din ultimele cinci minute o făcuse să uite cu totul numele pe care îl spusese.

-Comstock, zise ea, amintindu-şi dintr-odatâ numele, dar îşi dădu seama după expresiile celorlalţi că ezitase prea mult. Nu o mai credeau.

- Cât de convingător, zise sarcastic bărbatul care încă o ţinea de braţ. Zi-mi, domnişoară „Comstock", ce planuri aveai? Să-ţi pui un cearceaf pe cap? Sau aveai de gând doar să scoţi nişte sunete terifiante?

-Ce dracu vrei să spui, omule? întrebă furios unul din bărbaţi. Sugerezi că aş permite un truc ieftin în casa mea? Bărbatul se întoarse imediat spre femeia de lângă el. îmi cer scuze, draga mea. Doamnelor. Mi-am uitat manierele din cauza furiei.

- St. Leger, zise tulburat bărbatul care stătea lângă cel care o ţinea pe Olivia, ce faci?

Se întoarse spre gazda lor, care stătea în picioare şi îl privea dispreţuitor pe bărbatul care o ţinea de braţ pe Olivia.

- Colonele, îmi cer scuze, sunt sigur că Lord Leger nu a vrut să fie lipsit de respect.

- Bineînţeles că nu, zise Lord St. Leger scurt, uitându-se spre colonel. Mai mult ca sigur că erai păcălit.

- Păcălit! strigă soţia colonelului.

Din cutia mare se auzi un geamăt din ce în ce mai sonor când nimeni nu răspunse. Soţia colonelului scoase un alt sunet şi sări în picioare.

- Domnişoară Terhune! Mulţumesc mult! Cum am fi putut uita de tine?

Unul dintre bărbaţi deschise uşa dulapului unde era mediu- mul. Acolo se afla doamna Terhune, pe un taburet, cu mâinile şi picioarele legate, cum fuseseră şi cu câteva minute înainte, când o închiseseră în dulap. Soţia colonelului şi bărbatul care deschisese uşa se grăbiră să o dezlege. Olivia privi cinică cum frânghiile căzură. Era sigură că mediumul îşi dezlegase funiile, apoi le legase la loc când auzise agitaţia din cameră. Dar nu putea demonstra asta acum.

- Uite, vezi ce-ai făcut?! îi zise Olivia lui Lord St. Leger.

Bărbatul se întoarse spre ea cu o expresie uimită.

-Ce-am făcut *eu?*

- Da! Ai stricat totul.

Bărbatul zâmbi. Era şocant cât de mult îi schimba acest lucru înfăţişarea. Când îl privi, Olivia simţi o greutate în stomac.

- Bineînţeles că am făcut-o, confirmă el. îmi cer scuze că te-am întrerupt, domnişoară... Comstock. Ar fi trebuit să te las să-ţi duci farsa până la capăt înainte să te dau în vileag.

-Nu ai dat nimic în vileag, idiotule! zise Olivia, prea dezamăgită şi

furioasă ca să-şi mai facă griji pentru maniere. Urma să demonstrez că...

-Cine sunt aceşti oameni? întrebă mediumul, cu voce ştearsă, care atrase atenţia tuturor asupra ei. Mă simt atât de... ciudat. Eram în transă, apoi toate aceste voci furioase m-au adus înapoi. Mă simt destul de obosită. Am vorbit? Au ieşit la suprafaţă spiritele?

-Nu, strigă colonelul, aruncându-le o privire Oliviei şi lui Lord St. Leger. Nu a fost nici o vizită, nici un cuvânt de dincolo. Doar aceşti doi oameni, care au întrerupt şedinţa.

-Au întrerupt... St. Leger îl fixă pe bărbat cu privirea. I-am prins pe aceşti oameni încercând să ne păcălească, şi tot ce poţi spune este că am întrerupt această mică farsă?

- Farsă?

Colonelul se înroşi la faţă.

- Dumnezeule, mormăi bărbatul de lângă St. Leger. Colonele, te rog, iartă-l. Lord St. Leger a trăit ani întregi în America. Mă tem că şi-a uitat manierele. Bărbatul se întoarse spre St. Leger şi îi aruncă o privire plină de înţeles. Sunt sigur că nu a vrut să te insulte.

- Bineînţeles că nu am vrut să insult, răspunse St. Leger. Ai fost păcălit de acest presupus medium şi de complicele ei, domnişoara „Comstock".

- Nu sunt complicele ei! strigă Olivia.

- Domnule, te asigur că nu am văzut-o în viaţa mea pe această femeie, spuse doamna Terhune, în timp ce o privea pe Olivia.

-Atunci, de ce se plimba în timpul şedinţei? întrebă St. Leger.

-Habar n-am, răspunse doamna Terhune calmă, fixând-o cu privirea pe Olivia. Domnişoară, am spus clar că nimeni nu trebuie să se ridice de la masă. E foarte important. Prietenii noştri din cealaltă lume sunt foarte fermi în privinţa asta.

-Da, sunt sigură de asta, zise Olivia sec.

Se întrebă dacă era prea târziu să spună că avusese o urgenţă. Însă, în acel moment, una din celelalte femei de la masă rosti brusc:

- Stai un pic, ştiu cine eşti. Nu eşti domnişoara Comstock. Eşti femeia care nu suportă mediumurile. Fratele meu mi-a povestit despre un simpozion la care a fost...

- Dumnezeule! explodă colonelul. Voi doi aţi venit aici ca să întrerupeţi momentul. Cum îndrăzniţi să intraţi în casa mea sub motive false? Am de gând să te pun la punct, domnule.

St. Leger îi dădu drumul la braţ Oliviei, ridicându-se spre celălalt bărbat, înălţimea şi mărimea lui transformând ameninţarea colonelului într-una complet nefondată.

- Nu te obosi, domnule, spuse el calm. O să plec acum. E clar că toată lumea de aici preferă să-şi păstreze iluziile.

Lordul ieşi din cameră şi, în timp ce colonelul se îndreptă spre Olivia, tânăra se hotărî că era mai bine să îl urmeze pe St. Leger decât să fie scoasă cu forţa din casă. Gazda era pe urmele ei, che- mându-şi servitorii. Un lacheu cu expresia împietrită le dădu celor doi hainele şi pălăriile şi deschise uşa, închizând-o cu zgomot după ce ieşiră.

St. Leger se opri abrupt, iar Olivia se lovi de spatele lui, icnind enervată.

Bărbatul se întoarse şi îi întâlni privirea. Ea îl fixă la rândul ei, însă ştia că efectul nu era cel scontat, deoarece încerca să-şi ţină boneta şi să-şi pună pelerina pe ea în acelaşi timp. St. Leger o ajută cu pelerina, care se întorsese în mod inexplicabil pe dos, şi un zâmbet îi apăru scurt pe faţă. El îşi pusese deja pălăria şi se îmbrăcase cu haina.

- Dă-mi voie, zise el, în timp ce luă pelerina din mâinile Oliviei şi i-o puse pe umeri.

Degetele lui îi atinseră umerii şi trimiseră un fior prin trupul Oliviei.

Când St. Leger se întinse după fundele pelerinei, ca şi cum ar fi vrut să le lege, tânăra le prinse înaintea lui.

- Pot să fac şi eu asta. Ai făcut destule deja.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană şi apoi spuse:

- E adevărat ce a spus femeia aia? Eşti duşmanul mediumurilor?

- Expun şarlatanii, răspunse Olivia sec. Sunt pregătită să cred pe oricine spune că a contactat lumea cealaltă, dar nu am găsit încă un medium în Londra care să facă asta. Nu pot să-i descriu decât ca pe nişte escroci.

- Deci n-o ajutai pe doamna Terhune în seara asta?

Bineînţeles câ nul

Atunci, de ce te st récurai în Întuneric?

Nu mă strecuram, mergeam în tăcere şi cu atenţie spre dulapul mediumului ca s-o expun pe doamna Terhune dezlegată şi ţinând în mână dagherotipul ăla despre care zice câ e un spirit, îl corectă Olivia cu o privire arogantă.

Oftă când se gândi la oportunitatea pierdută, iar Lord St. Leger păru uşor jenat.

- îmi cer scuze. Credeam că am prins un conspirator.

-Ei bine...

Tânăra se întoarse şi făcu un gest, iar trăsura din josul străzii o porni spre ea. Olivia începu să coboare scările, iar St. Leger o urmă.

-Spune-mi, faci des genul ăsta de lucruri?

-Să merg la întruniri de genul ăsta şi să le expun farsele? Olivia oftă din nou. Din păcate, nu. Dacă un medium mă cunoaşte, nu o să mâ lase să particip. „Lipsa mea de credinţă“ deranjează spiritele. Şi puţini oameni mă angajează, recunoscu ea cu candoare. Am observat că aproape nimeni nu vrea să „renunţe la iluziile sale", aşa cum ai zis chiar tu în seara asta.

Bărbatul o privi.

- Să te angajeze? Ce vrei să spui?

-Am o afacere, îi spuse Olivia, scoţând din săculeţ o carte de vizită.

Era mândră de ele şi le avea mereu le înmâna, cu toate că reacţia pe care o primea era deseori mai degrabă una de dezaprobare şocată decât admiraţie.

St. Leger luă cartea de vizită şi o citi.

Domnişoara O.Q. Moreland, investigator al fenomenelor paranormale

Bărbatul o privi amuzat, o sută de întrebări trecându-i prin cap; prima pe care o exprimă fu:

~Q?

- E un nume de familie, spuse ea şi se întinse să ia înapoi cartea de vizită, însă bărbatul o puse repede în buzunar.
- Iar familia ta nu e deranjată de faptul că...
- Familia mea e destul de deschisă la minte, îi spuse Olivia.

Trăsura se opri în faţa casei colonelului, iar Olivia se apropie, fâ~ cându-i semn vizitiului să rămână pe scaunul lui.

St. Leger o urmă şi se întinse să ii deschidă uşa, insă tânăra puse mâna pe mâner înaintea lui. Se întoarse apoi spre St. Leger şi îi spuse:

- Familia mea nu e la fel de tradiţională ca altele şi nu consideră nimic în neregulă la faptul că o femeie îşi construieşte o carieră.

- Nu li se pare nimic în neregulă nici că urmăreşti fantome? întrebă St. Leger calm, întinzându-se să o ajute să urce în trăsură.

Olivia îl privi cu atenţie şi deschide gura ca să-i răspundă, dar se opri când observă revelaţia de pe faţa lui St. Leger. Acesta se uita la portiera trăsurii, pe care era desenat blazonul familiei ei, apoi scoase din nou cartea ei de vizită.

— Dumnezeule! exclamă el uimit. Doar nu eşti una dintre „nebunii Moreland“?

Olivia deschise uşa şi se urcă în trăsură, refuzând ajutorul lui.

— Da, cu siguranţă sunt una din nebunii Moreland. Sunt probabil cea mai nebună dintre toţi. în locul tău, aş arde acea carte de vizită, să nu te molipseşti şi tu.

Olivia trânti uşa pe fundalul cuvintelor lui.

-Nu, stai! Nu am... îmi...

Olivia lovi în plafonul trăsurii, iar vizitiul pomi, tăind restul cuvintelor lui St. Leger.

— Pare rău, strigă Stephen St. Leger.

Bărbatul se uită în jos la ghetele lui de piele şi la pantalonii eleganţi de mătase, acum împroşcaţi cu apă murdară de la roţile trăsurii. Bănui că vizitiul ştiuse foarte bine ce făcuse.

Stephen se gândi însă că nu îl putea învinovăţi. Cuvintele lui fuseseră stângace şi grosolane. Verişorul lui, Capshaw, avea dreptate: petrecuse prea mult timp în Statele Unite sau, mai exact, petrecuse prea mult timp în sălbăticia Munţilor Stâncoşi. Nu mai era obişnuit să fie în societatea civilizată sau în orice fel de societate de altfel.

Nu voise să jignească familia femeii. Fusese doar şocat să afle că tânăra pe care crezuse că o prinsese ajutând un medium era de fapt, fiica unui duce, o tânără bine-crescută, dintr-o familie înstărită. Pur şi simplu, spusese apelativul după care era cunoscută familia ei în societatea londoneză. „Nebunii Moreland.“ Probabil chiar erau nebuni, îşi spuse el, dacă nu li se părea nimic în neregulă cu faptul că una dintre fiicele lor se plimba singură prin Londra noaptea, participa la şedinţe de spiritism şi înfrunta şarlatani. Părea o afacere riscantă.

Faptul că tânăra avea o afacere îl surprinsese mai puţin. Cât fusese în Statele Unite, văzuse destul soţii şi fiice care ajutau la conducerea afacerilor de familie sau văduve lăsate să conducă singure vreo afacere. însă era surprinzător să dea peste o tânără necăsătorită care să facă asta în Anglia, mai ales una din cele mai notabile familii din ţară. St. Leger ar fi

crezut că familia ei ar fi mutat cerul şi pământul ca să o oprească să facă asta.

Bănuia însă că motivul pentru care nu o făcuseră era legat de epitetul care îi scăpase. Cu toate că familia Moreland nu era nebună în mod legal, era considerată sărită de pe fix. Ducele în vârstă, bunicul tinerei Moreland, era faimos pentru bizarele sale tratamente de sănătate, care variau de la băi de noroi la băuturi tonice care miroseau groaznic şi înfăşurări în cearceafuri ude ore la rând. Se credea că cel din urmă tratament îl trimisese pe bărbat, la o vârstă relativ tânără, la ultima confruntare fatală cu pneumonia. Bărbatul petrecuse o mare parte din viaţă călătorind prin Anglia şi pe continent, vorbind cu vraci şi urmărind cele mai noi nebunii. Se spunea că soţia lui avea o tendinţă stranie să vorbească despre strămoşii ei ca şi cum ar fi avut conversaţii zilnice cu ei. Despre fratele mai mic al ducelui, unchiul actualului duce, se spunea că îşi petrecea timpul jucându-se cu soldaţi de plumb.

Actualul duce de Broughton, tatăl domnişoarei Moreland, era obsedat de un fel de subiect antic. Stephen nu era sigur despre ce era vorba, deşi îşi amintea vag că bărbatul colecţiona statui şi bucăţi din oale şi nu numai. Şi se căsătorise cu o femeie cunoscută pentru ideile ei neobişnuite legate de reforma societăţii, femei, mariaj şi copii. Şi mai terifiant pentru societatea londoneză era faptul că actuala ducesă nu se născuse într-o familie nobilă, fiind doar fata unor oameni de la ţară. Familia Moreland avea mai mulţi copii, majoritatea mai tineri decât Stephen, şi el nu ştia prea multe despre ei, căci părăsise ţara înainte ca majoritatea să fie destul de mari să intre în societate, însă, din tot ce auzise de la mama şi prietenii lui, rămăsese cu impresia că erau o adunătură ciudată.

Comportamentul domnişoarei O.Q. Moreland nu făcuse nimic sâ schimbe acea impresie. Era, cu siguranţă, aparte. Ieşea seara sin* gură ca sâ participe la şedinţe de spiritism, se furişa prin camere în tunecate ca sâ prindâ un medium escroc şi sâ-i expună practicile şi chiar îşi făcuse o afacere pe baza acestor lucruri!

Stephen îşi trecu degetul peste literele gravate pe cartea de vizită. „Investigator al fenomenelor paranormale.“ Nu-şi putu stăpâni un zâmbet când se gândi la atitudinea ei arţăgoasă, la mâinile proptite în şolduri, la ochii aceia mari şi căprui care-l priveau şi păreau că ar fi trebuit să fie blânzi, însă, în schimb, erau neînfricaţi. Mică şi gingaşă, însă arăta ca şi cum ar fi fost pregătită să înfrunte orice oponent.

Bărbatul îşi aminti de senzaţia stranie care îl străbătuse când aprinsese lumina şi o privise pentru prima oară. Crezuse că tânăra făcea parte din farsa mediumului şi încerca să înşele publicul inocent. însă, când o privise, îl străbătuse ceva, un curent straniu de emoţie şi atracţie fizică, fapt ce îl surprinsese. Semănase cu dorinţa, dar era totuşi ceva mai mult, ceva ce nu-şi amintea sâ mai fi simţit înainte.

Se încruntă, se întoarse şi începu să se îndepărteze, însă bărbatul care stătuse lângă el în timpul şedinţei de spiritism ieşi pe uşă din faţă în acea clipă şi coborî repede scările, strigând după el:

- St. Leger!

Stephen se întoarse, surprins.

- Capshaw, credeam că te-ai hotărât să rămâi.

- Sincer să fiu, nu cred că aş fi fost bine-venit, după scena pe care ai făcut-o. Dar a trebuit să încerc să îl calmez pe colonelul Franklin. I-am spus că eşti verişorul meu şi un gentleman şi că nu o să împrăş- tii minciuni despre el.

- Nu dau doi bani pe pomposul colonel, spuse St. Leger.

-Apropo, ce făceai? continuă domnul Capshaw. Te-ai dus acolo ca să-l expui pe medium? Trebuie să recunosc, nu părea genul tău de distracţie.

-Nu e, dar nici nu plănuiam să fac ceva. Doar că, atunci când am auzit-o foindu-se în întuneric, nu am rezistat oportunităţii de a prinde un şarlatan. Ridică din umeri. M-am dus doar ca să... Nu ştiu, să văd ce fel de lucruri fac. Să încerc să înţeleg ce putere au asupra unor oameni care sunt, de altfel, raţionali.

-Sunt destul de mulţi care cred în asta, comentă Capshaw Am văzut un medium care făcea lucruri care m-au pus pe gânduri. Nu crezi că e o posibilitate? Că oamenii din lumea de dincolo pot vorbi cu noi?

- Mi se pare extrem de improbabil, spuse Stephen scurt. Dacă ar putea s-o facă, cu siguranţă ne-ar spune ceva mai important decât ce ne transmit mediumurile. Şi de ce-şi petrec timpul bătând în lucruri? Ai crede că au lucruri mai bune de făcut cu timpul lor decât să se ţină de farse de salon.

Domnul Capshaw chicoti.

-Sună tipic ţie.

- Profită de durerea oamenilor, continuă St. Leger. Se folosesc de asta ca să câştige bani.

Prietenul lui îl privi. Auzise că Lady St. Leger, mama lui Stephen, participase la şedinţele unui popular medium rus, iar furia din vocea prietenului său îi confirmă suspiciunea. Fratele mai mare al lui Stephen murise în urmă cu un an, iar mama lor încă era copleşită de durere.

- Uneori, spuse Capshaw atent, o persoană e ajutată de gândul că poate contacta persoana iubită.

- îl ajută pe afurisitul de medium să câştige bani, mormăi St. Leger. Şi de unde ştii că îi ajută? Dacă doar îi ţine în acelaşi loc dureros, jelindu-şi pierderea, fără să reuşească să meargă mai departe cu vieţile lor? Se opri şi îşi privi prietenul. Credeam că mama se face bine, că nu e atât de copleşită de durere ca atunci când am venit acasă prima oară. Şi a părut să fie un semn bun când a vrut să o ducă pe Be- linda la Londra. Dar apoi, a întâlnit-o pe această femeie, Valenskaya, iar acum pare să fie mai îndurerată ca oricând. Mi-am spus aceleaşi lucruri pe care le-ai spus şi tu, că nu conta dacă nu era real, că avea să o ajute să se vindece. Ce conta dacă se ducea la câteva şedinţe? însă, când Belinda mi-a scris că mama îi dăduse acestui medium inelul ei cu smarald ca semn de mulţumire pentru tot ce făcuse...Tata îi dăduse acel inel! Nu l-am văzut niciodată dat jos de pe mâna ei. E evident că această femeie are o putere foarte mare asupra ei. De asta am venit la Londra. Şi nu m-am liniştit când am văzut-o pe mama. Vorbeşte întruna despre ce spune această femeie - atât ea, cât şi Belinda ~, şi par să fie numai prostii. Cu toate astea, ele par sâ ia toate aiurelile de bune.

Capshaw îi aruncă o privire înţelegătoare, însă, aşa cum ştia şi Stephen, nu avea ce sa spună ca să-l ajute.

- Dacă aş putea să-i demonstrez că femeia e o escroacă, spuse Stephen.

Gândul îi zbură la domnişoara Moreland şi la cartea ei de vizită, însă o dădu imediat la o parte. Până la urmă, un bărbat nu-i putea

cere unei femei să îl scape de probleme şi, în plus, nu o putea expune pe mama lui acestei ruşini. Femeia era probabil ciudată, cum zicea
lumea că ar fi toată familia ei.

Pentru o clipă, tăcură amândoi, apoi Stephen întrebă, cu o relaxare studiată:

- Ce ştii despre familia Moreland?

-Familia Moreland? Despre cine... A, vrei să spui familia lui Broughton? Nebunii Moreland?

-Da.

Capshaw ridică din umeri.

- Nu îi cunosc personal, cu toate că cel mai mare a fost la Eton în aceeaşi perioadă ca mine. Ştiu că mi s-a părut un nume ciudat. Toţi au nume ciudate. Romane sau greceşti, ceva de genul asta. Broughton mereu a fost pasionat de antichităţi.

- Da, îmi amintesc asta.

-Era neînfricat. Mereu implicat într-o bătaie sau ceartă. Nu era *genul de* tânăr cu care să fiu prieten. Era obositor şi doar să auzi toate lucrurile pe care le făcuse. îi ziceam Iheo. Numele lui adevărat era ceva mai lung, Iheodosius sau ceva de genul acesta. Acum, e explorator. Ba vâsleşte pe Amazon, ba se plimbă prin Arabia sau alte lucruri de genul acesta.

- Presupun că e mai ciudat decât să pleci în SUA.

Capshaw îl privi, apoi îi aruncă un zâmbet ruşinat.

-Da. Presupun că e genul de persoană cu care te-ai înţelege. Dacă noi doi n-am fi veri, probabil nu am fi nici prieteni. Era cu câţiva ani mai *mic decât* tine la Eton. Făcu o pauză, apoi continuă: Mai sunt şi alţii, însă toţi mai tineri. Fetele au tendinţa să fie mai studioase. Nu ies în societate, cu excepţia Zeiţei.

-A cui?

- Un poet i-a dat porecla asta acum câţiva ani, la debut, şi aşa i-a ramas. I se potrivea. Lady Kyria Moreland. Dacă există vreo persoana careia să i se potrivească aşa un epitet, ea e. înaltă, statuară, păr

roşcat. Este o frumuseţe. E ciudat în«s a-*C* . Ar fi putut să se căsătorească cu oricine, avea peţitori care o implorau să-i ia de soţ – încă primeşte o mulţime de oferte din câte am auzit, deşi au trecut cel puţin opt ani de la debutul ei.

-E tot necăsătorită? întrebă St. Leger surprins.

- Da. Asta spun. Toate femeile susţin că e cea mai sărită de pe **fix dintre toate.** Ar fi putut fi ducesă, contesă... Până şi un prinţ a cerut-o de nevastă. Unul străin, bineînţeles, deci nu e surprinzător că nu l-a acceptat. Dar, chiar şi aşa, i-a refuzat pe toţi, spune că se bucură de viaţă aşa cum e. Nu are de gând să se căsătorească.

-E, cu siguranţă, unică, zise St. Leger.

-A, şi una dintre fiice se joacă cu focul.

- Poftim?

-A ars o anexă de la Broughton Park acum câţiva ani. A făcut ceva valuri.

-înţeleg. A avut vreun motiv anume?

Verişorul lui se încruntă.

-Nu sunt sigur. Am auzit la club că fata lui Broughton a ars construcţia şi că nu a fost prima oară când a făcut aşa ceva. A, şi că Broughton era enervat din cauza asta, fiindcă era lângă o căsuţă plină cu obiecte de ale lui.

- Interesant.

St. Leger se întrebă dacă era vorba despre o altă fiică sau despre cea care voia să dea în vileag mediumurile.

-De ce eşti atât de interesat de Morela... A, stai! Nu-mi spune. Asta e „fantoma" ta? E una dintre fetele lui Broughton?

-Aşa se pare, încuviinţă Broughton.

- Dumnezeule! exclamă Capshaw, şocat de revelaţie. Presupun că nu e chiar o surpriză.

- Nu. Dar nu a părut atât de ciudată. Făcu o pauză, apoi spuse: Mă rog, poate e puţin bizară, dar isteaţă şi oarecum atrăgătoare.

-Atrăgătoare?

- Da. La modul general.

-Da, da.

Stephen îi zâmbi celuilalt.

-Nu-mi arunca privirea aia. Nu mă interesează domnişoara Moreland. Crede-mă, ultimul lucru pe care îl caut e o femeie, cu atât

mai puțin, una ciudatâ. Intre proprietate fi mama. care e În ghearele unei escroace, am destule lucruri de care şi mi ocup.

Cei doi se despârţirâ la scurt timp. Capshaw îşi chemi o birjă care să-l duci acasă, iar St. Leger o lui pe jos spre casa familiei tui

Era o clădire plăcută, îngustă şi înaltă, construită cu sute de ani în urmi, în stil georgian, de un strămoş de al lui St. Leger. Ste phen se opri în faţa scărilor care duceau la uşa principală elegantă şi privi casa pentru o clipă. Acel loc îi trezea amintiri dulci-amărui Acolo stătuse când se dusese în Londra. Când se îndrăgostise şi când pierduse, mai târziu, dragostea.

Dădu amintirea La o parte, urcă treptele şi deschise uşa. Un v t veni sâ-i ia haina şi pălăria.

- Milord. Sper că aţi avut o seară plăcută.
- Nu atât de productivă pe cât speram.
- Lady St. Leger este în salon.
- Nu au ieşit?

-Cred că Excelenţa Sa, domnişoara Belinda şi Lady Pamela au ieşit mai devreme, dar s-au întors acum câteva minute. Excelenţa Sa mi-a cerut să vă spun că vrea să vă vadă dacă vă întoarceţi devreme.

- Da, bineînţeles.

Stephen se întoarse şi o luă pe hol, spre salon, o încăpere albastru cu alb îngustă şi elegantă. Pamela o redecora.se, aşa cum făcuse cu restul casei, după ce Roderick primise titlul. Stephen prefera culorile mai calde şi închise ale camerei, de când locuise acolo în urmă cu mai mulţi ani.

Mama lui stătea la pian când el intră. Belinda, sora lui mai mică, era lângă ea, întorcând paginile ca mama ei să poată cânta. Cu părere de râu, îşi dădu seama că Pamela era şi ea acolo, pe un scaun de catifea bleu, cu o expresie plictisită. Aceasta se schimbă când Stephen intră în cameră, transformându-se intr-un zâmbet uşor misterios pentru care era cunoscută, un zâmbet care promitea o bogăţie de plăceri secrete.

- Stephen, spuse Pamela. Ce surpriză plăcută! îi făcu o invitaţie tăcută spre locul de lângă ea.
- Pamela, răspunse Stephen sec, în timp ce se îndreptă spre mama lui. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Mamă. Sunt surprins să te găsesc acasă aşa devreme.

Lady St. Leger îi aruncă un zâmbet strălucitor. Era îmbrăcată ca de obicei, în haine negre, de doliu, deşi, în acea seară, purta şi o pereche de cercei cu diamante. Părul alb îi încadra uşor faţa, care era în continuare frumoasă, în ciuda anilor şi a durerii care veniseră asupra ei.

-Nu au fost petreceri care să merite, explică mama. Sezonul s-a terminat, iar Belinda era obosită. Aşa că am fost în vizită la prieteni.

Belinda se ridică de pe scaun, dând la o parte orice semn de oboseală, şi îşi salută fratele. Părul ei era închis la culoare, ca al lui, şi aranjat într-o cascadă de bucle, iar ochii erau tot cenuşii, însă mai blânzi decât strălucirea argintie a lui. Era o fată drăguţă, cu o sclipire de inteligenţă şi curiozitate în ochi, mereu pregătită să zâmbească şi să râdă.

-Stephen! exclamă ea şi se întinse să-l ia în braţe. Vii cu mine să călărim mâine în parc? De dimineaţă ai zis că poate o s-o faci. Mama nu mă lasă să merg fără însoţitor.

Tânăra avea o expresie de iritare amestecată cu afecţiune.

- De dimineaţă?

-Bineînţeles. Atunci, merge toată lumea.

-Toată lumea, adică şi onorabilul Damian Hargrove? întrebă Pamela pe un ton amuzat.

-Nu, domnul Hargrove este doar un prieten. îşi privi fratele cu ochi rugători. Te rog, Stephen, spune-mi c-o să mergi.

-Bineînţeles că vin. Dacă o să reuşeşti să te trezeşti destul de devreme.

- Bineînţeles!

Belinda păru jignită de sugestia că nu ar putea face asta.

Lady St. Leger se ridică de la pian, îşi luă fiul de mână şi îl duse pe canapeaua din faţa Pamelei. Se aşeză lângă el, radioasă.

Stephen îi zâmbi mamei lui, apoi spuse pe un ton neutru, ales cu grijă:

- Pe cine ai vizitat în seara asta?

Bănuia despre cine era vorba.

-Pe *madame* Valenskaya. Şi, bineînțeles, pe fiica ei şi pe domnul Babington.

Stephen ştia că Howard Babington era gentlemanul care îşi deschisese casa mediumului rus şi fiicei ei în timpul şederii lor în Londra.

- A fost o seară atât de plăcută, continuă mama lui.

Zâmbetul ei reuşi să-l facă pe Stephen să se întrebe dacă aps aw avea totuşi dreptate. Poate era mai bine pentru mama lui să crea ă în prostiile astea, dacă o făceau să se simtă mai bine. Femeia usese copleşită de durere în urmă cu aproape un an, la moartea frat^ U1 mai mare al lui Stephen, Lui îi luase ceva timp să îşi pună treburi e în or dine şi să se întoarcă în Anglia, ca să preia titlul şi proprietatea ăsate după moartea lui Roderick, aşa că trecuseră patru luni de la moartea lui Roderick când ajunsese la casa lor strămoşească.

însă mama lui era în continuare disperată. De-a lungul timpului, Stephen îşi dorise de nenumărate ori să îi uşureze povara. Chiar dacă se ajunsese la un medium, poate merita. în definitiv, în câteva zile aveau să plece la proprietatea familiei, lăsând-o pe *madame* Valen- skaya la Londra. Spera că, până la următorul sezon, mama lui nu avea să mai creadă în asemenea prostii.

-S-a întâmplat cel mai minunat lucru, continuă Lady St. Leger entuziasmată. *Madame* l-a contactat pe Roddy.

~Ce?

Stephen o privi, după care se uită la Pamela, văduva lui Roderick.

Pamela încuviinţă.

- Spiritul a strigat „Roddy“.

-Porecla lui! Vezi? Nu St. Leger, nici măcar Roderick, cum l-ar fi cunoscut lumea. Porecla pe care l-am strigat de când era mic. înseamnă că era chiar el, înţelegi?

- Dar mamă, probabil ai vorbit cu el când erai în preajma acestei femei şi i-ai spus Roddy, zise Stephen.

Lady St. Leger scoase un zgomot dezaprobator.

-Of, Stephen, eşti atât de suspicios. Ce contează dacă *madame* Valenskaya ştie că numele lui e Roddy? Spiritul a fost cel care l-a scris.

-Bineînţeles.

O comrahzkăÎŞnădU fî ™ 3Vea nici un rost să încerce să Valenskaya. ’ ^ 86 învârtea în jurul lui

RunnlgSeer^Vsnf Cândchiar a vorbit cu noi, deşi Căpetenia 8 3 SPUS Ca ?tle că Roderick e bine şi fericit. Ochii lui Lady St. Leger se umplură cu lacrimi când îşi aminti. îţi imaginezi cât de încântată am fost.

-Da.

- Dar am fost şi tristă, pentru că plecăm din Londra în curând. A fost aşa un ghinion că Roddy apare fix acum, când urmează să plecăm.

-Nu-i aşa? întrebă Stephen sec.

-I-am spus asta lui *madame* Valenskaya, şi a fost de acord. Era foarte obosită, cum e după fiecare şedinţă, dar este atât de bună. A rămas şi a

vorbit cu noi după. *Madame* e sigură că Roderick vrea să vorbească din nou cu noi. Spune că îi simte nerăbdarea. Doar că, atunci când sunt nou-veniţi pe lumea cealaltă, cum e el, le este puţin mai dificil să comunice. Dar ştie că o s-o facă în curând.

Stephen îşi imagina că femeia nu voia să piardă un client aşa generos. Nu avea nici o îndoială că „spiritul“ lui Roddy apăruse tocmai de asta. însă Stephen nu spuse nimic. Mama lui nu l-ar fi crezut, şi nu ar face decât să o enerveze şi să o rănească.

-A sugerat să rămânem la Londra, dar i-am spus că nu putem să facem asta, având în vedere că ai venit tocmai ca să ne însoţeşti înapoi în Blackhope[1]. Nu poţi să stai prea mult departe de domeniu. Nu-ţi pot cere să rămâi aici, în Londra, când sunt atâtea de făcut. Si, bineînţeles, sezonul s-a terminat. Dar totul s-a rezolvat minu- nat. Mi-am dat seama că faptul că trebuie să plecăm din Londra nu înseamnă că nu o pot vedea pe *madame* Valenskaya. Poate să vină la Blackhope să ne viziteze!

Lady St. Leger radia. Stephen o fixă cu privirea.

- Ce? Ai invitat-o acasă la noi?

Mama lui încuviinţă fericită.

- Da, şi, bineînţeles, pe fiica ei şi pe domnul Babington. Nu puteam să-i las pe dinafară, mai ales după ce domnul Babington a fost atât de drăguţ şi ne-a primit la el acasă de atâtea ori. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit mai devreme să-i invit.

Stephen îşi încleştă maxilarul, rămas fără cuvinte. Se întrebă cui îi venise ideea, mamei lui sau lui *madame* Valenskaya.

- Sunt sigură că *madame* Valenskaya poate să comunice cu spiritele la Blackhope la fel de bine pe cât poate s-o facă aici, la Londra, zise Lady St. Leger. A fost extaziată când i-am povestit despre casă.

E sigură că un loc vechi şi plin de istorie e potrivit pentru comunicarea cu lumea spiritelor. Femeia făcu o pauză şi se uită la Stephen. Ştiu că ar fi trebuit să te întreb mai întâi, dragule. Până la urmă, acum, e casa ta. Dar eram convinsă că mi-ai fi spus să invit pe cine vreau.

-Da, bineînţeles. E casa ta, mereu a fost. Nu ţi-aş interzice să inviţi pe nimeni.

Asta era, de fapt, problema. în ciuda faptului că acum el era Lord Blackhope, Stephen nu i-ar fi spus niciodată mamei lui pe cine să invite şi pe cine nu în casa care fusese a ei din ziua în care se căsătorise cu tatăl lui.

Stephen se uită la Pamela, care îl privea cu un zâmbet vag. Uneori, se întreba dacă Pamela o încuraja pe mama lui în direcţia asta prostească doar ca să-l enerveze. Aceasta vorbea despre Valenskaya şi despre „spiritele“ ei la fel ca mama lui, însă nu era convins că Pamela chiar

[1] Speranţa întunecată

credea asemenea lucruri. Doar era o femeie raţională şi demonstrase asta când se căsătorise cu Roderick. Poate fusese îndrăgostită de el, în felul ei, dar Stephen nu credea că îl iubise nebuneşte pe fratele lui şi cu siguranţă nu fusese copleşită de durerea care o inundase pe mama lui. Ştia că inima Pamelei fusese mai marcată de *m* faptul că nu moştenise decât o parte mică din averea soţului ei decât

W de moartea acestuia. Stephen ştia sigur că femeia aceea era rece şi *W* calculată, aşa că îi era greu să creadă că aceasta ar fi vrut să comunice

^ cu Roddy.

Lady St. Leger îl mângâie pe Stephen pe mână.

- Ştiu. Eşti un băiat atât de bun, exact ca Roddy. Ştiam că nu o să te deranjeze, şi, oricum, mereu stai închis în biroul tău sau călăreşti pe domeniu. Nici nu o să observi că avem invitaţi.

Asta spera şi Stephen, care spuse, pe un ton neutru:

- Cât vor sta?

-Nu le-am zis o anumită perioadă. Vezi tu, nu ştiu ce o să se întâmple sau cât o să dureze. Şi trei invitaţi nu o să afecteze resursele de *la Blackhope.*

- Nu, sigur că nu.

Stephen făcu o pauză. Nu se putea gândi la ceva ce ar putea spune fără *să o* supere pe mama lui. Viaţa fusese simplă când nu trebuia decât să găsească zăcăminte de argint şi să le scoată din pământ. - Atunci, presupun că o să putem pleca de curând.

- Da, bineînţeles. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuie sâ mă asigur câ locul e aranjat pentru oaspeţi.

Stephen îşi lâsâ mama să facă planuri pentru invitaţii ei şi se îndreptă spre camera lui. Ajunse la scări când auzi nişte paşi uşori în urma sa.

-Stephen! se auzi vocea Pamelei, iar el se întoarse fără tragere de inimă.

-Ce e?

Tonul lui era politicos, iar privirea - lipsită de căldură.

Trecerea anilor nu o schimbase prea mult pe Pamela. Cu părul blond şi ochii albaştri, aceasta era încă frumoasă, iar trăsăturile ei pale erau perfecte. Se îndreptă spre el încet, ca şi cum ar fi fost sigură că orice bărbat ar aştepta-o de bunăvoie. Aşa trecea şi prin viaţă, încrezătoare şi sigură pe ea, convinsă că avea să obţină ce voia. Şi avea toate motivele să creadă asta, deoarece rareori fusese refuzată.

- Chiar trebuie să pleci aşa repede? întrebă ea. Voiam doar să vorbesc cu tine.

- Despre ce? Prostia asta pe care o încurajezi la mama?

- Prostie? Sunt sigură că Lady Eleanor o să fie şocată să te audă vorbind aşa.

-Văd că tu nu eşti, răspunse el. De ce Dumnezeu mergi la şedinţele astea?

-Nu sunt şocată să aud părerea ta despre ele, explică Pamela. E clar pentru oricine, chiar şi pentru mama ta, chiar dacă nu vrea să recunoască. Asta nu înseamnă că sunt de acord cu tine.

Stephen se întoarse.

- De ce fugi de mine? întrebă Pamela din nou. Femeia zâmbi, iar în ochi avea o sclipire atotcunoscătoare. Cândva, erai destul de fericit să fii lângă mine.

-Asta a fost cu mult timp în urmă, răspunse el scurt.

Pamela se apropie de el, păşind pe treapta de sub el. Se aplecă şi îşi puse mâna pe pieptul lui. îl fixă cu privirea.

-Nu îmi place că lucrurile sunt atât de ciudate între noi acum.

- Nu văd cum altfel ar putea fi.

Stephen o prinse de încheietură şi îi îndepărtă mâna de pe cămaşa lui.

-Tu ai ales asta. Eşti soţia fratelui meu.

"Sunt văduva fratelui tău, îl corectă Pamela.

- E acelaşi lucru.

Stephen se întoarse şi urcă scările, fără să se uite în urmă.

Nu îi fu uşor să adoarmă în acea noapte, deşi bău nişte brandy în timp ce se plimba prin dormitor. Avea mintea plină de gânduri legate

de mediumuri şi tertipuri lipsite de inimă - şi de o femeie scundă, cu o siluetă voluptuoasâ şi ochi căprui mari.

Aşteptă mult în întuneric, râsucindu-se de pe o parte pe alta, cu ochii deschişi, până când alunecă în sfârşit în lumea viselor...

în aer era miros de fum şi sânge, iar în castel se auzi zgomotul de fier pe fier, punctat de ţipetele celor răniţi şi pe moarte.

Clipi când simţi fumul înţepător; transpiraţia îi aluneca în ochi şi îi uda cămaşa pe spate. Nu avusese timp decât sa îşi ia sabia.

Era pe scări, aproape de bază, retrăgându se încet pe treptele de piatră, spre camera de sus a turnului. Ştia că era singura speranţă pentru siguranţa ei. Doamna castelului. Dragostea lui.

Acum, ea era în spatele lui, fiind apărată de corpul său. Nu era laşă. Nu fugise pe scări în siguranţa camerei din turn. Rămăsese lângă el, îşi scosese pumnalul şi era pregătită de orice.

Inima îl durea din cauza iubirii pe care o i-o purta... şi a fricii.

-Du-te! strigă spre ea. Mergi şi încuie-te în cameră.

-Nu o să te las.

Vocea ei era calmă, un lac argintiu cu bază de fier.

El continuă să-şi folosească sabia, ţinându-i la distanţă pe bărbaţii care urcau pe trepte, în faţă, erau doi oameni, deoarece scările nu erau prea late, şi la capătul lor nu exista nici o balustradă - nu era decât spaţiu gol spre holul de jos. Aici, la doar câţiva paşi, nişte bărbaţi încercau să urce treptele sau să îl prindă de picioare, ca sâ-l tragă în jos. Unul reuşise să-l atingă cu sabia, însă, din fericire, îl lovise cu partea plată în gambă, pielea ghetelor împiedicând o tăietură. Se ocupase de fiecare cu câte o lovitură puternică, frângând maxilarul unuia şi tăindu-i mâna altuia. Lady Alys, care era în spatele lui, se ocupă de altul, aruncând vătraiul pe care-l avea cu ea. Bărbatul căzuse greoi, însă, din păcate, acum pierduseră vătraiul.

Braţul lui era slăbit, însă continuă să-l folosească. Ştia că urma să se lupte până când avea să sângereze îngenuncheat şi nici atunci nu avea 24

să se oprească. Deşi ştia că erau sortiţi pieririi, urma să lupte. Nu putea decât să spere.

Stephen deschise ochii şi se ridică, scâncind. Era transpirat tot, părul îi era ud şi lipit de cap şi încă simţea greutatea braţului şi înţepătura din ochi de la transpiraţie şi fum.

-La dracu! spuse el. Ce naiba a fost *asta?*

CapitoCuC 2

Olivia Moreland se aşeză pe canapeaua confortabilă a trăsurii. Era

iritată. Ce tupeu pe bărbatul ăla!

- Chiar că nebunii Moreland, bombăni ea.

Era un epitet pe care îl auzise toată viaţa, şi o durea. Familia ei nu era deloc nebună. Doar că elita Angliei era formată din nişte snobi înguşti la minte şi rigizi.

Mă rog, poate bunicii ei fuseseră puţin ciudaţi, recunoscu Olivia. Bunicul ei fusese obsedat de nişte tratamente medicale bizare, iar bunica insistase că avea „a doua vedere“. însă tatăl ei era pur şi simplu pasionat de antichităţi, iar Bellard, fratele bunicului, era un bărbat timid şi simpatic, care adora istoria şi se ţinea departe de străini. Nici cu mătuşa Penelope nu era nimic în neregulă. Plecase în Franţa, ca să cânte operă, cu toate că societatea reacţionase cu oroare, ca şi cum ar fi fost transportată într-o colonie de deţinuţi.

Tânăra Olivia ştia că problema era, de fapt, că familia ei gândea şi se purta diferit de restul societăţii. în ochii societăţii, cel mai mare păcat al mamei ei fusese să se nască în mica nobilime de la ţară şi nu în aristocraţie. Olivia bănuia că acea atitudine fusese declanşată de gelozia pe faptul că ea, un nimeni, reuşise să îl seducă pe vânatul burlac duce de Broughton, când nici una dintre debutantele cu titlu nu reuşise să o facă. întâlnirea şi căsătoria părinţilor ei i se părea Oliviei o fermecătoare poveste de dragoste. Unul dintre bunurile primite de tatăl ei după moartea timpurie a părintelui său fusese o fabrică. Mama ei, o reformatoare socială, trecuse de angajaţi şi dăduse buzna într-o întâlnire dintre el şi administratorul fabricii şi îi expusese toate nedreptăţile privind felul în care erau trataţi angajaţii. Administratorul încercase să o dea afară, însă ducele îl oprise şi o ascultase. Până la finalul după-amiezii, el asculta şi cererile angajaţilor şi era îndrăgostit până peste cap de reforma- toarea roşcată şi voluptuoasâ. Şi ea ajunsese să îl iubească, trecând de dispreţul pe care îl avea pentru aristocraţie, bani şi putere. Peste

două luni, se căsătoriseră, spre şocul ducesei văduve şi al cunoştin-

ţelor ei britanice.

Mama Oliviei, care avea păreri clare şi inovatoare despre locul femeilor în societate, avea păreri la fel de neobişnuite şi despre educaţia copiilor, şi toţi cei şapte copii ai ei fuseseră educaţi de tutori sub privirea atentă a ducesei. Fetele primiseră aceeaşi educaţie ca băieţii şi toţi avuseseră voie să exploreze toate subiectele care îi interesau, cu toate că tatăl lor insistase pe o bază în greacă, latină şi istorie antică. Ca urmare, toţi copiii erau educaţi şi independenţi. Tocmai această combinaţie îi făcuse pe ceilalţi din societate să-i numească ciudaţi. Fără să le pese de regulile societăţii, fiecare o luase pe propriul drum.

Theo, moştenitorul ducelui, îşi urmase pasiunea pentru explorare, în timp ce Thisbe, sora lui geamănă, se îndreptase spre domeniul ştiinţei, făcând experimente şi scriind lucrări despre ele. Olivia trebuia să admită că unele experimente ale lui Thisbe nu merseseră chiar bine. O căsuţă de pe proprietatea de la ţară fusese aruncată în aer în timpul unui studiu al explozibililor şi mai fuseseră şi câteva incendii, dar, până la urmă, totul era în interesul ştiinţei, şi nu fuseseră daune prea mari. Olivia considera însă că era exagerat să fie numită piromană, cum făcuseră unii.

Alexander şi Constantine, gemenii mai mici, avuseseră câteva necazuri, însă la ce altceva te puteai aştepta de la doi băieţi plini de viaţă, curioşi şi isteţi? Era, bineînţeles, enervant să afli că ceasul nu mergea pentru că aceştia îl desfăcuseră ca să vadă cum funcţiona, şi până şi mama fusese supărată când cei doi distruseseră podeaua de marmură Carrara din seră încercând să construiască o maşină cu abur. Ducesa evidenţiase că asta era o treabă potrivită mai bine pentru una dintre clădirile din spatele casei. După Olivia, incidentul cu balonul cu aer cald fusese în întregime vina proprietarului balonului. Nimeni cu mintea întreagă nu ar fi lăsat doi băieţi de zece ani singuri cu un balon. Şi, oricum, reuşiseră să aducă balonul pe pământ cu daune minime, nu? în ochii societăţii, „nebunia“ Kyriei era că refuzase să se căsătorească. Iar Reed... Ei bine, Olivia nu-şi imagina cum l-ar putea consi- eracineva ciudat. Era cel mai normal şi mai cu picioarele pe pământ toţi, mereu cel cu care vorbeau când aveau probleme, cel care rezolva lucrurile. Se ocupa de finanţele familiei şi controla extravaganţele, ţinând pe drumul cel bun întreaga familie.

Olivia ştia că majoritatea oamenilor i-ar considera profesia una ciudată. Mulţi ar considera bizar faptul că o femeie avea, pentru început, o profesie. însă Olivia fusese intrigată de posibilitatea comunicării din lumea spiritelor de când era mică şi ascultase cu o combinaţie de oroare şi fascinaţie poveştile bunicii ei, care susţinea că avea simţuri paranormale

şi îi sugerase tinerei că avea înclinaţii asemănătoare. Deşi Olivia era destul de sigură că nu avea astfel de abilităţi, dorea să studieze subiectul. Nu vedea nici un motiv pentru care să nu folosească uneltele ştiinţei, precum cercetarea, logica şi experimentele, şi în lumea nebuloasă a spiritelor. Mai mulţi oameni de ştiinţă explorau afirmaţiile mediumurilor şi posibilitatea comunicării cu morţii, cu toate că Oliviei i se părea că aceştia ignorau dovezile de fraudă şi profitau de orice detaliu care părea să susţină existenţa spiritelor.

Nu era nimic în neregulă cu familia Moreland, era de părere Olivia în timp ce ieşi din trăsură şi urcă treptele casei Broughton. Restul societăţii greşea.

Când intră pe uşa principală, îi întâlni pe fraţii ei gemeni, care săreau de pe treptele scării pe marmura cu alb şi negru de la intrare.

- Salut! strigă Alexander vesel, aplecându-se ca să pună un semn în locul în care aterizase fratele lui, apoi fugi spre aceeaşi treaptă de pe care sărise acesta.

Constantine îi făcu vesel cu mâna şi se duse să ia un sfeşnic de argint ca să marcheze progresul geamănului său.

-Să aveţi grijă, îi atenţionă Olivia. Puteţi să vă spargeri capul pe marmură.

- Nu aterizăm în cap, zise Con cu îndrăzneală.

Cum fraţii ei săriseră de pe scări pe marmură de când erau mici, Olivia trebuia să admită că erau, probabil, experţi.

- Ce marcaţi?

- Cât de departe alunecăm. Nu avem cum să ne măsurăm corect săriturile de pe trepte, pentru că alunecăm. Am încercat să anticipăm alunecatul, dar nu putem.

- Uneori, unul alunecă mult, alteori, deloc, interveni Alex. Hai că încep, Con.

Băiatul sări şi alunecă, apropiindu-se de semnul lui Con.

-La naiba! îl atenţionă Olivia automat.

mină Con povestea.

era obişmufâ cu întrecerile fraţilor ei. Theo şi Reed fus.se- râ2u fel. deşi, spre disperarea lui Reed. Theo câştigase aproape mereu, fiind cu doi ani mai mare.

-Dar de ce nu dormiţi la ora asta? Cu toate ca mama lor credea în libertate, avea nişte păreri clare despre sanatate şi, cand erau mici, copiii ei erau obligaţi să se culce devreme. Şi unde este domnul Thomdike?

-A, el. Alex ridică din umeri când se gândi al tutorele lor. Doarme buştean.

Gemenii considerau somnul un mod plictisitor şi inutil de a petrece timpul şi păreau să reziste la nesfârşit, cu energia la cote maxime.

— Sunt sigură că e epuizat după o zi întreagă în care a ţinut pasul cu voi doi, zise Olivia. Dar asta tot nu explică de ce sunteţi încă treji. Trebuia să vă culcaţi acum o oră.

Con zâmbi.

-Avem permisiune. Thisbe o să ne ia pentru o lecţie de astronomie. îl aşteptăm pe Desmond. Acesta era soţul lui Thisbe, care era şi el om de ştiinţă. Face un experiment, şi o să termine abia la ora zece.

-Aici eraţi, spuse Thisbe când intră pe uşa din spate. Credeam că sunteţi sus şi vă exersaţi latina.

-M-a adormit. Urăsc latina, spuse Con.

Nu poţi să scapi de ea, zise Thisbe. Ştii că tata insistă şi, în plus, trebuie să ştii latina dacă vrei să te faci biolog sau doctor, adăugă ea, mtorcându-şi privirea spre Alexander.

deasuora lri^ ^ 11131 urgente..., se auzi o voce amuzată de PriViră în SUS ? o Vă2ură pe Kyria, îmbrăcată în-
fură complicată într'o
dincolo de ora zece =i; - dintre voi speră să trăiască
Pe Hol, se îndrepta sp^^ăriT' ^ ^ bm? Să lu3ţi ?arpele boa_ Era
Ştii ce o să facă bucătăreasa a C - .D spate când am ieşit din cameră.
tareasa daca mtrâ în bucătăria ei.

Cei doi băieţi, care o respectau pe bucătăreasă şi toporul de metaJ pe care ameninţase că avea să-l folosească pe următorul „şarpe afu risit“ care intra pe domeniul ei, se uitară alarmaţi unul la celălalt şi se îndreptară spre bucătărie.

- Salut, Thisbe. Liv. Ai ieşit în seara asta?

Kyria se uită la boneta Oliviei.

- Da. Cum ai... Ah! Olivia îşi dădu seama că nu-şi scosese pelerina şi boneta. Se uită la lacheu, care stătea în spatele ei. îmi pare rău, Chambers. Am uitat.

-Nu e nid o problemă... domnişoară.

Servitorul trebui să forţeze ultimul cuvânt. Nu *obţinuse locul* de muncă de mult şi îi era în continuare *dificil* să i se adreseze Oliviei cu egalitarul „domnişoară“, pe care tânăra îl prefera, în loc de „milady“.

Olivia îi dădu pelerina şi boneta şi se întoarse spre *surorile* ei. Kyria coborî ultimele trepte, dar tot era mai înaltă decât Olivia cu câţiva centimetri, la fel ca supla Thisbe. Olivia se obişnuise deja cu asta. Era singura din familia ei care nu era *inaltÂ,* cu excepţia lui Bellard, fratele bunicului.

- Unde te duci? o întrebă pe Kyria, care avea o pelerină de seară elegantă culoarea smaraldului pe braţ.

-La serata lui Lady Westerfield, răspunse Kyria. Probabil *o* să fie destul de plictisitor, dar a fost cea mai bună ofertă a serii. Oftă. Sezonul aproape s-a terminat.

- Dumnezeule, şi ce o să faci? întrebă Thisbe pe un ton sarcastic. Kyria ridică dintr-o sprânceană.

- Thisbe, serios acum, un om nu trebuie să se joace cu substanţele chimice ca să aibă o viaţă valoroasă.

- Bineînţeles că nu. Dar, având în vedere abilităţile tale, ar trebui...

Părea să înceapă o ceartă - sau mai degrabă o discuţie, cum prefera să îi spună mama lor - între raţionala Thisbe şi sora *ei* mai mică, pusă pe distracţie şi flamboiantâ, aşa că Olivia interveni'

-Kyria?

-Da, draga mea?

Kyria se întoarse spre Olivia. Nu o deranjase niciodată o mică împunsătură cu Thisbe, ba chiar îi făcea plăcere. Dar ştia că Oliviei nu h plăcea să îi vadă pe membrii familiei certându-se.

- Il ştii.,. 1 Ai Întâlnit vreodată pe Lord St, Leger?

Adică pr cel nou? SAU pr Roderic k?

-Eu... pe cel nou, c red. Cine e Roderlck?

- Rr* Lord St. Leger, dar A murit cam acum un an. Un accident de

vânătoare, din câte tml amintesc.

- Ei bine, nu, bărbatul Asta e toarte viu.
- L-ai întâlnit? În seara asta? B chipeş? Întrebă Kyrla interesată.
- Ei bine, da, al putea spune asta. Are nişte ochi cenuşii devastatori, aproape argintii, s ar putea spune,

-Înţeleg. Ei bine, mă tem câ nu ştiu prea multe despre el. Nu l-arn întâlnit niciodată, S-a întors ca să preia titlul, după moartea fratelui său, dar a locuit doar pe domeniul lui de când s-a întors. Există o mulţime de speculaţii despre el, deoarece este necăsătorit şi e o partidă bună. Se pare că a locuit în Statele Unite în ultimii ani şi a strâns o avere acolo. Nici măcar nu ştiam câ e în Londra. Cum Vai întâlnit?

- Era la o şedinţă de spiritism la care am fost în seara asta.
- E unul dintre acei oameni? întrebă Thisbe plină de dispreţ.
- Nu. Nu pare să creadă în asta. Nu ştiu sigur de ce era acolo, dar m-a confundat cu o complice a mediumului.

Vocea ei se ridică, indignată.

-Nu! De ce?

- Mă ridicasem ca să merg să deschid uşa de la dulapul mediumului, ca să o vadă lumea dezlegată şi ţinând dagherotipurile alea prosteşti. Dar apoi, m-a prins şi a distrus totul.

-Te-a prins?

-Da, de braţ. Vezi tu, credea că voiam să fac pe fantoma. Bineînţeles că a ieşit scandal şi ne-au dat afară de la şedinţă.

Pe Kyria o pufni râsul.

-Dumnezeule, trebuie să fi fost o scenă aparte.

- Da, dar problema este că...

Olivia ezită, şi surorile ei o priviră mai atente.

- Problema este? continuă Thisbe, şi Kyria o prinse de braţ pe Olivia şi o ghidă spre o banchetă de lângă peretele de la intrare.

Făcând semn spre lacheu, îi dădu haina şi îi făcu semn să plece, apoi se aşeză pe bancă împreună cu Olivia, Thisbe luând loc la capătul opus.

-Ce e? o întrebă Kyria. Eşti... ai ceva sentimente pentru acest bărbat?

- Kyria! Olivia o privi oripilată. Nu! Cum poţi să întrebi asta? Tocmai l-am întâlnit.

- Uneori, nu e nevoie de mult timp, interveni Thisbe, cea mai pragmatică şi mai raţională dintre surori.

-Treaba este că, atunci când m-a apucat de încheietură, am simţit un şoc. Am ţipat. Am fost tare surprinsă şi speriată.

- Bineînţeles. Cine n-ar fi? spuse Kyria, plină de înţelegere.

- Dar apoi, au aprins lampa şi am văzut cine mă prinsese şi s-a

întâmplat cel mai ciudat lucru. Cu toate că nu-l ştiam şi cu toate că mă sfredelea cu privirea, nu-mi mai era teamă.

- Mă gândesc că ai văzut că era un gentleman, nu o fantomă sau ceva de genul acesta. Deseori, ce nu putem vedea ne sperie cel mai mult, spuse Thisbe.

-A fost mai mult de-atât. Am avut cea mai ciudată senzaţie. Un fel de fior m-a străbătut pe braţ şi, pentru o clipă, am simţit... nu ştiu. Ştiu că pare o nebunie, dar am simţit că îl cunoşteam, însă, în acelaşi timp, eram sigură că nu-l mai văzusem niciodată. Evident că, după aceea, m-a enervat, şi senzaţia a trecut. Dar, chiar şi aşa, a fost o clipă. Nu ştiu ce să înţeleg din asta.

Pentru un moment, ambele surori o priviră. Apoi, Thisbe spuse calmă:

- E chimie.

-Ce?

-Acel moment de atracţie. Totul e o reacţie chimică. Sunt sigură de asta. îmi amintesc de clipa în care l-am întâlnit pe Desmond. în viaţa mea nu am fost atât de uimită de un fior ca atunci când s-a uitat la mine. Şi, când s-a întins şi m-a atins pe braţ, am simţit acel fior prin tot corpul. Chimie.

-Nu! Nu o să mă căsătoresc cu bărbatul ăla, protestă Olivia. Ţi-am spus, nici nu-l cunosc. Era şi groaznic de dezgustător. Nu numai că mi-a distrus şansa de a o expune pe odioasa doamnă Terhune, dar a avut şi tupeul să ne spună „nebunii Moreland". în faţă!

- Nu! exclamă Kyria în timp ce ochii verzi îi străluciră furioşi.

Însă Thisbe avu un răspuns filosofic:

-Toţi o fac. E din cauza minţilor lor înguste. Nu are cum să nu ne pară râu pentru ei.

-Ei bine, nu-mi pare, spuse Kyria. O şi le zic eu vreo două. Şi, dacă Lord St. Leger e genul acesta de om, atunci e mai bine să n-ai de-a face cu el. O luă de mână pe Olivia. Vino cu mine la serata, Livvy. O să căutăm un gentleman potrivit pentru tine. Mă rog, bănuiesc că asta nu e posibil, dar cel puţin o să găsim un bărbat care sa fie cat de bun poate să fie un bărbat.

Olivia îi zâmbi.

- Nu. Serios, Kyria, nu mă interesează Lord St. Leger şi nici un alt bărbat. Mi-e bine aşa cum sunt. îmi place ce fac, iar un gentleman nu ar face decât să intervină. îi zâmbi lui Thisbe. Bărbaţii ca Desmond sunt puţini. Să găseşti un bărbat care-ţi respectă mintea şi cariera, ba chiar o împărtăşeşte... ei bine, rar nici măcar nu e cuvântul care să

se potrivească unui asemenea bărbat.

Oftă. Kyria oftă şi ea, apoi îşi puse pe buze tipicul zâmbet strălucitor.

- Atunci, e mai bine că m-am hotărât să nu mă căsătoresc, nu-i aşa? Am scrisori la care să răspund şi... Vocea ei se pierdu. Mă tem că am pierdut pentru totdeauna ocazia de a o expune pe escroaca doamnă Terhune. Chiar şi aşa, există alte căi pe care să le explorez.

-Bineînţeles.

Thisbe o mângâie pe mână pe sora ei mai mică, iar Kyria acceptă refuzul Oliviei.

Ştia că, în ciuda ferocităţii Oliviei când o persoană sau o cauză îndrăgită era ameninţată, era o fiinţă timidă, care nu se simţea în largul ei în mulţime. Evenimente precum cel organizat de Lady West- field în acea seară ar face-o, în cel mai rău caz, să se simte agitată şi, în cel mai bun caz, ar plictisi-o.

Olivia îşi privi frumoasa soră, care îl lăsă pe servitor să o ajute să se îmbrace şi apoi ieşi. Se întoarse spre Thisbe, însă, în acea clipă, veniră gemenii, însoţiţi de data asta de Desmond, un bărbat chipeş, care de obicei avea un aer absent.

-Am prins şarpele la timp, spuse Con satisfăcut. Bucătăreasa nici măcar nu l-a văzut.

-Şi am dat peste Desmond în bucătărie, spuse Alex, trăgându-l pe Desmond în faţă. Acum, suntem gata, nu-i aşa, Thisbe?

- Gata pentru ce? întrebă Desmond vag şi trebui să i se reamintească de promisiunea lui de a privi stelele cu soţia şi cu gemenii.

Păru însă încântat de idee când i se reaminti. Ce noapte perfectă pentru asta! Nu se întâmplă des să fie un cer aşa senin în oraş. Aveţi telescopul cu voi?

Se părea că îl aveau, pus sub scări, unde nu putea fi stricat în timp ce săreau de pe trepte. Gemenii aduseseră şi o pătură, un felinar şi o pungă cu fructe, ca să aibă ce ronţăi în toiul nopţii. O invitară pe Olivia să li se alăture. Deşi în mod normal ar fi făcut-o, refuză, spunând că era obosită după aventura ei din acea seară.

De fapt însă, nu era atât de obosită pe cât voia să fie singură. Voia să se gândească la acea seară şi la ce se întâmplase şi ce se spusese. Sentimentul pe care îl avusese când îl privise pe Lord St. Leger în ochi fusese atât de straniu. Cu toate că era sigură că nu avea nimic de-a face cu o posibilă atracţie faţă de acesta, fie ea emoţională sau chimică, aşa cum sugeraseră surorile ei, nu ştia exact ce fusese acel fior care o străbătuse.

Aşa că se duse sus şi se dezbrăcă, apoi se aşeză lângă geam, purtând un halat din brocart, şi se pieptănă. în mod normal, nu avea

nevoie de ajutorul unei cameriste, deoarece îşi purta părul într-un stil simplu şi practic, într-un coc jos, pe care îl putea aranja şi desface fără ajutor. Prefera şi hainele pragmatice, cu corsaje care se închideau în faţă şi fără corset care să fie strâns şi să-i ofere o talie minusculă. Era o altă regulă a mamei ei, adoptată de fiicele sale, să nu-şi pună în pericol sănătatea cu corsete strâmte pentru absurditatea unei talii mici. Prin urmare, foarte rar avea nevoie de ajutor când se dezbrăca. Olivia considera camerista personală un lux inutil şi, în plus, prefera să fie singură cu gândurile ei decât să asculte pălăvrăgeala unei cameriste.

De obicei, o relaxa să-şi perieze părul, însă, în acea seară, gândurile ei rămaseră neobişnuit de împrăştiate. Nu se putea concentra, şi se ridică de mai multe ori ca să se plimbe prin cameră. Nu-şi dădea seama de ce simţise ce simţise când îl văzuse prima oară pe Lord St. Leger şi o enerva faptul că era atât de preocupată de acel subiect. Se tot gândea la lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună sau să le facă, la replicile isteţe care l-ar fi pus la punct pe bărbat. Trecu ceva timp până când se linişti destul cât să se aşeze în pat, dar chiar şi atunci îi luă ceva să adoarmă. Se gândi că voia să-l vadă din nou, doar ca să-i spună ce gândea.

Olivia petrecu o noapte neliniştită şi se trezi devreme în dimineaţa următoare. Singura persoană de la micul dejun era Bellard, fratele bunicului său, care zâmbi când o văzu. De obicei, era un bărbat tăcut, însă Olivia era ruda lui preferată, şi, în acea zi, avea veşti despre primirea celei mai recente achiziţii, un set complet de soldaţi francezi şi englezi, făcuţi din plumb şi creaţi perfect, până la detaliile epoleţilor armatelor lui Napoleon şi Wellington de la Waterloo. Unchiul ei era pasionat de istorie, şi plăcerea lui era să recreeze bătălii faimoase. La etajul trei al acestei case uriaşe, nu departe de camera copiilor, era o cameră imensă, plină cu mese pe care se aflau replici ale unor înfruntări epice, precum victoria lui Nelson de la Trafal- gar, în care pe sticlă pictată în albastru erau replici ale vaselor implicate, şi victoria lui John Churchill de la Blenheim; totul era redat cu exactitate.

Un bărbat subţire, oarecum cocoşat de la anii în care stătuse aplecat asupra cărţilor şi a armatelor de pe masă, Bellard era friguros, mai ales când stătea la etajele superioare ale casei, şi purta o scufie peste părul lui alb. Nasul coroiat îi făcea să semene cu o pasăre, însă zâmbetul de

sub el era atât de dulce, că nimeni care îl vedea nu l-ar fi considerat ciudat. Era pur şi simplu Bellard, fratele bunicului, şi nepoatele şi nepoţii lui îl iubeau.

După micul dejun, Olivia se întoarse cu el în camera de lucru, ca să se uite la figurinele de plumb pe care le desfăcuse, după care plecă de acasă. Boneta maro simplă pe care o purta se asorta cu rochia ei maro, are cărei linii erau îndulcite numai de o turnură cu model conservator sub care rochia cădea în valuri de volane din acelaşi material - singurul element de frivolitate. Unicul accesoriu era un ceas din aur, care atârna de o broşă prinsă în piept.

Trăsura ducală o duse în faţa unei clădiri modeste, în care se aflau câteva birouri, aşa cum o făcea în fiecare dimineaţă. Olivia urcă scările spre biroul ei de la etajul doi, unde pe o uşă se afla acelaşi titlu discret de pe cartea ei de vizită.

-Bună, Tom, spuse ea, în timp ce-şi scotea cheia ca să deschi- dă uşa.

TomQulck' asistentul ei, stătea pe jos, lângă uşă, capul lui cu păr blond fiind aplecat, spre cartea din poală. Tânărul tresări când îi auzi cuvintele, zâmbi şi închise cartea.

-Bună dimineaţa, domnişoară. Cum te simţi în această frumoasă zi?

- Bine, cred, Tom. Nu e cazul să te întreb, văd că eşti bine.

- Nu pentru că aş fi făcut ceva greşit, o asigură el repede.

Tom fusese unul dintre proiectele fratelui ei Reed, un hoţ de buzunare pe care îl prinsese încercând să-i fure portofelul în urmă cu câţiva ani. Reed recunoscuse mintea strălucită din spatele feţei murdare şi, în loc să îl dea pe mâna autorităţilor, îi asigurase educaţia. La sugestia fratelui ei, Olivia îl angajase ca asistent în urmă cu doi ani şi nu regretase nici o clipă decizia. Nimeni, nici măcar Tom, nu îi ştia vârsta sau numele. Quick fusese o poreclă dată pentru viteza cu care putea fura. Olivia credea că tânărul avea între şaisprezece şi optsprezece ani, însă avea o gândire mult mai matură pentru vârsta lui. Devotat atât lui Reed, cât şi Oliviei, Tom refuza să o părăsească, deşi Olivia era convinsă că băiatul ar fi putut câştiga mai bine ca funcţionar la o firmă mai mare. Olivia mai bănuia şi că Tom şi Reed considerau locul de muncă al tânărului mai degrabă un mod de a o proteja, însă nu ceruse niciodată lămuriri în acest sens.

- Cum a mers seara trecută? întrebă Tom în timp ce Olivia deschise uşa şi intrară în cameră.

- Deloc bine, spuse Olivia, care descrise apoi cât de succint putu ce se întâmplase.

Tom fu şocat.

-Ce groaznic, domnişoară. Ce o să faci acum?

- O să uit de doamna Terhune. Nici măcar nu era un caz plătit. Sunt doar atât de enervată că flutură dagherotipul ăla şi spune că sunt fantome. Oricine poate să vadă că sunt plate.

- Cu excepţia admiratorilor ei, spuse Tom.

-Ştiu. Presupun că ar trebui să-i las să fie păcăliţi dacă sunt atât de tonţi, oftă Olivia.

- Unii sunt născuţi să fie victime, domnişoară, ăsta e adevărul. Presupun că va trebui să ne apucăm de altceva, ce spui?

- Mi-ar plăcea asta, recunoscu Olivia, uitându-se la biroul bine organizat. Singura problemă e că nu am alte cazuri.

Afacerea, care nu luase niciodată avânt, fusese redusă la aproape nimic în ultimul an. Olivia îşi petrecuse timpul făcând singură

investigaţii, strângând dovezi despre trucurile pe care le foloseau mediumurile.

- Doar nu te gândeşti să renunţi, domnişoară?

Tom păru oripilat.

- Nu, nu o să renunţ. Nu suport gândul că oamenii ăştia profită de persoane aflate în cea mai vulnerabilă stare... Doar că sunt într-un punct mort. Nu avem cazuri noi. Am investigat atât de mult, că nici nu mai sunt sigură ce investighez. Nu pot să intru cu forţa în casele oamenilor şi să le spun: „Lăsaţi-mă să vă demonstrez că omul acesta minte când spune că poate comunica cu mama dumneavoastră moartă, sau cu soţul, sau cu oricine o fi“.

- Hai să ne privim partea bună a lucrurilor. E posibil să ne vină oricând un client nou. Până atunci, o să ne descurcăm.

- Da, ai dreptate. Olivia îi zâmbi. O să încep să notez experienţele de aseară, şi putem să închidem dosarul ăla.

Tânăra scoase o foaie de hârtie şi îşi puse tocul în cerneală, apoi începu să facă întocmai ce spusese. I se păru însă dificil să scrie ce se întâmplase în seara anterioară fără să sune prostesc şi deloc ştiinţific. Indiferent de cum ar fi prezentat situaţia, nu putea să treacă de faptul că Lord St. Leger o prinsese de braţ şi ea ţipase, apoi fuseseră daţi afară.

Olivia termină în sfârşit raportul şi aşeză dosarul într-un dulap pe care scria „Rezolvate“, când auzi zgomotul unor paşi pe scări. Se uită în sus, aşteptând ca paşii să se oprească în faţa uşii lor, cu toate că ştia că la acelaşi etaj mai erau două birouri şi mai multe mai sus şi că exista o mare posibilitate să nu se oprească acolo. într-adevăr, foarte rar venea cineva acolo, cu excepţia membrilor familiei ei.

Se auzi o bătaie la uşă, iar Olivia tresări. Se uită la Tom, care îi zâmbi şi se duse să deschidă. Pe hol stătea un bărbat înalt. Acesta îl privi pe Tom oarecum surprins, apoi trecu de el, intră în birou şi privirea i se opri asupra Oliviei.

Tânăra îl privi uimită. Nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată pe acel bărbat. Un val de entuziasm îi cuprinse stomacul, în timp ce restul corpului ei păru îngheţat. Reacţia ei o enervă. Olivia îşi obligă picioarele să se mişte şi să se îndrepte spre uşă.

- Lord St. Leger, spuse ea, încântată că era calmă. Ce surpriză! Te rog, intră.

St. Leger îşi scoase pălăria, iar Tom îl privi cu interes. Se opri şi se uită în jur.

-Eu... ââ...

-Ai nevoie de nişte investigaţii, domnule? întrebă Tom, luând pălăria lui Lord St. Leger şi o atârnă pe cuierul de pe uşă. în cazul ăsta, ai venit în locul potrivit. Suntem cei mai buni la depistarea fenomenelor paranormale.

- Există şi alţii care să facă asta? întrebă St. Leger, uşor surprins.

- Ei bine... Tom păru stânjenit, însă îşi reveni repede. Nu, ai dreptate. Nu suntem doar cei mai buni la asta, ci şi singurii.

- Lord St. Leger, te rog, ia loc.

Olivia făcu semn spre scaunul de lângă biroul ei, pregătită ca un client să se aşeze şi să-şi spună problema. îi aruncă o privire lui Tom.

Asistentul ei ridică dintr-o sprânceană, dar se aşeză la birou şi se prefăcu preocupat cu aranjarea hârtiilor.

Lord St. Leger se duse spre scaunul indicat de Olivia, aşteptând politicos ca aceasta să se aşeze la birou înaintea lui. Tânăra îl privi şi ea, aşteptând. Bărbatul o privi, apoi se uită în altă parte. O tăcere ciudată se aşternu între ei. în partea cealaltă a camerei, Tom se foi pe scaun.

în cele din urmă, Olivia spuse:

- Te pot ajuta cu ceva, milord?

-Eu... Bărbatul o privi şi oftă. Sincer să fiu, nu ştiu. Lady Ol...

- Prefer domnişoara Moreland, zise Olivia.

Tânăra se gândi că ochii bărbatului aveau cea mai încântătoare culoare. Erau chiar mai strălucitori în camera bine luminată decât fuseseră seara anterioară. Argintii. Sau poate ca staniul ar fi o descriere mai potrivită.

- Domnişoară Moreland, repetă el. Mă tem că interacţiunea noastră a început cu stângul.

-S-ar putea spune asta dacă dumneata consideri începutul cu stângul faptul că m-ai apucat de braţ, m-ai acuzat că sunt o escroacă şi mai apoi ai zis că sunt nebună.

O uşoară culoare îi acapară obrajii, şi bărbatul păru jenat.

- Nu am vrut asta. Am fost, pur şi simplu, surprins când mi-am dat seama cine eşti, iar expresia a ieşit pur şi simplu. A fost ceva ce am auzit de-a lungul anilor, şi, la cât de surprins eram, nu am gândit înainte să vorbesc. îmi cer sincer scuze şi te asigur că nu cred că dumneata şi familia dumitale sunteţi nebuni. Sunt sigur că nimeni nu face asta. Era un simplu apelativ prostesc.

Olivia continuă să-l privească rece, şi, în cele din urmă, bărbatul continuă:

- Şi îmi cer scuze şi pentru că te-am acuzat că eşti asistenta doamnei

Terhune. Trebuie să recunoşti însă că circumstanţele făceau să pară că erai. Toată neînţelegerea de la şedinţa de spiritism nu a fost în întregime vina mea. Când Olivia nu spuse nimic, bărbatul oftă şi se ridică. Văd că-mi pierd timpul aici.

-Nu! Nu, stai. Olivia se ridică şi ea şi întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească, însă apoi roşi, iar mâna îi căzu pe lângă corp. Îţi accept scuzele. Ce vrei? Cu ce putem să te ajutăm?

El ezită, apoi se aşeză din nou pe scaun.

-Nu sunt sigur... Ce faci aici, mai exact?

-Investigăm evenimente ciudate şi inexplicabile.

- Fantome? întrebă el pe un ton ironic.

-Nu am fost niciodată chemată să investighez fantome, milord. În general, i-am investigat pe oamenii care se numesc mediumuri şi practicile lor.

- Cum ar fi doamna Terhune de aseară.

- Exact.

- De ce?

- Pentru că nu-mi place frauda, milord, şi mi se pare condamnabil să îi păcălească cineva pe oameni, deseori pe cei care jelesc pe cineva drag, prefăcându-se că poate să comunice cu morţii.

- Deci nu crezi că pot comunica cu spiritele de dincolo?

-încă nu am găsit unul care să o poată face, răspunse Olivia. Nici unul nu mi-a dat dovezi care să mă satisfacă.

- Cunoşti o femeie pe nume *madame* Valenskaya?

-Am auzit de ea, dar nu am întâlnit-o în persoană.

- Crezi că poate să comunice cu spiritele?

-Nu am investigat-o, dar, pe baza experienţei cu alte mediumuri, aş spune că e puţin probabil. De obicei, acestea folosesc mai multe trucuri ca să pară că în cameră sunt aşa-numite spirite. Insistă să aibă atmosfera potrivită în cameră, ceea ce înseamnă, de obicei, întuneric sau lumină foarte slabă. Apoi, „spiritele“ vin în vizită sub forma unor zgomote sau a unor chestii luminoase care plutesc

în aer sau chiar a unor oameni cu înfăţişare fantomatică. Voi oferi apoi „dovezi" că nu ei produc zgomotele. De obicei, îi pun pe oameni să stea în cerc şi să se ţină de mână, astfel că cineva îl ţine de mâini şi pe medium. Ba uneori chiar îi pun pe oameni să îşi pună picioarele peste picioarele mediumului, sub masă, astfel încât, atunci când se aud zgomotele, oamenii aflaţi alături pot să jure că mediumul nu şi-a folosit mâinile sau picioarele.

- Şi atunci, cum fac zgomotele respective?

- Unii, cum ar fi surorile Fox, au spus că au reuşit să-şi trosnească degetele în pantofi şi chiar şi genunchii. Poartă pantofi mai mari, ca să îşi poată trosni degetele sau chiar îşi scot piciorul cu totul din pantof. Un alt truc comun este să ai un complice în grup, care stă fix lângă medium. Acesta o să spună că l-a ţinut pe medium de mână pe parcursul şedinţei, însă, în realitate, una din mâini e liberă. De asemenea, la adăpostul întunericului, mediumul poate face în aşa fel încât persoana de lângă ea să îl ţină de mână sau de picior pe complice, de fapt. Atunci, e liberă să se plimbe prin cameră când vrea.

înflăcărată de subiect, Olivia se ridică şi se duse lângă dulapul din apropiere, deschizându-i uşa şi dezvăluind câteva obiecte.

- în sticla asta e vopsea fosforescentă. Pot s-o folosească pe orice obiect pe care vor să-l fluture prin aer şi care să strălucească precum o fantomă - un obiect des folosit e trompeta. Pot să o pună pe o bucată subţire de material, cum ar fi un voal, şi, când se ridică de la masă, ei - sau complicele lor, care nici măcar nu era în cameră la început - pot să pună materialul peste ei, şi, în întuneric, arată ca o fantomă. Am cunoscut domni inteligenţi, chiar oameni de ştiinţă, care au fost convinşi de apariţia unei asemenea „fantome".

St. Leger se duse şi el lângă ea. Olivia era conştientă de prezenţa lui, de căldura corpului lui masiv, de mirosul vag de săpun de bărbierit al pielii lui. St. Leger privi suspicios materialul subţire, şi trompeta de jucărie şi harpa care fuseseră vopsite cu vopsea fosforescentă.

- E absurd, spuse el. Cine ar crede în aşa ceva?

- Ei bine, arată impresionant în întuneric, strălucesc şi par suspendate în aer, zise Olivia. Creează tensiune. Oamenii aşteaptă necunoscutul, speră şi probabil le este şi puţin teamă. Şi, dacă toţi cred că mediumul încă se află pe scaun, atunci au senzaţia că aceste lucru apar de nicăieri, plutind în mod magic. Până şi eu trebuie

să recunosc că am simţit un fior pe spate când am văzut aşa ceva. Şi eu ştiu cum se fac trucurile astea.

-Ce e asta?

St. Leger arătă spre un băţ subţire, cu o clamă într-o parte.

-Un băţ telescopic, îi explică Olivia, scoţând obiectul, care avea cam un metru. Cu asta, pot să ţină obiectele destul de sus, însă poate fi şi micşorat repede şi ascuns cu uşurinţă, la fel ca alte lucruri

-

din buzunarele lor încăpătoare. O să observi că mediumurile poartă mereu haine lungi, cu loc pentru buzunare încăpătoare în interior, pe care nu le arată. Puţini oameni insistă să verifice atât de aproape corpul unui medium. Ar fi considerat nepoliticos.

Bărbatul încuviinţă.

- Şi care este treaba cu dulapul în care era închisă doamna Terhune?

-E o altă „dovadă“ că mediumul nu e persoana care face actele văzute de participanţi. Mediumul se aşază pe un scaun din dulap şi e legat, ca doamna Terhune. în acest caz, mediumul reuşeşte să de dezlege sau are un complice care se asigură că nodurile sunt lejere - sau o combinaţie între astea două. Apoi, uşa e închisă şi uneori chiar încuiată. Lampa e stinsă, ca nimeni să nu vadă, iar uneori grupul e încurajat să cânte ca să cheme spiritele. Melodia acoperă zgomotele pe care le face mediumul când se dezleagă. Apoi, îşi pune voalul fos-forescent şi îşi scoate capul pe uşă sau ridică o mănuşă pictată ori o trompetă. Este o nebunie când vezi asta, cu toate că majoritatea oamenilor chiar cred că văd fantome. Apoi, mediumul se leagă la loc şi invitaţii deschid uşa, iar mediumul se preface că iese din transă şi vrea să ştie ce s-a întâmplat.

St. Leger se încruntă.

- Pare atât de simplu. Atât de evident.

— Chiar este. Însă majoritatea nu privesc ce văd dintr-o perspectivă critică sau logică. Vor ca mediumul să fie real. Vor să creadă că persoana iubită poate în continuare să îi vadă şi să le vorbească. Vor să creadă că viaţa continuă şi după moarte. E uşor să crezi când îti doreşti atât de mult.

-Presupun că aşa e. St. Leger o privi gânditor. Dacă ai merge la o şedinţă de spiritism, ai putea să vezi trucurile? Ai putea să expui mediumul?

-Cred că da. E posibil să fie nevoie de câteva dăţi. Să văd ce face nu e atât de dificil pe cât e să o demonstrez. Pot spune ce trucuri

cred câ foloseşte, însă, de obicei, victima vrea atât de mult să creadă că mediumul e real, că trebuie să-l prind pe acesta în acţiune ca să o fac pe victimă să accepte că e doar un truc.

Bărbatul încuviinţă. Olivia îl privi. Aproape îi vedea gândurile. Se întrebă cine era înşelat de un medium, probabil de *madame* Va- lenskaya, din moment ce o pomenise, şi ce relaţie era între victimă şi Lord St. Leger.

-Ce ai vrea să fac? întrebă ea în cele din urmă.

St. Leger o privi.

-Vreau să vii la casa mea de la ţară pentru câteva săptămâni.

CapttoCuÎ3

Olivia îl privi o clipă lungă. în partea cealaltă a camerei, Tom scoase un sunet, mascat rapid de un tuşit, în cele din urmă, tânăra spuse:

- Poftim?

St. Leger roşi uşor, devenind conştient de cum sunaseră cuvintele lui. Stephen nu înţelegea de ce tot ce îi spunea acestei femei părea să iasă greşit. Din clipa în care intrase în cameră şi o văzuse din nou, simţise o senzaţie ciudată şi greu de definit. Apoi, îşi aminti visul de noaptea trecută şi se simţi şi mai ciudat. Fusese un vis straniu, mai real decât orice alt vis pe care-l avusese vreodată şi care nu avea nimic de-a face cu orice altceva din viaţa lui. Şi mai ciudat era faptul că mintea lui se tot întorcea la acel vis. în tot timpul cât fusese acolo, fusese extraordinar de incoerent. Se gândi că îi era ruşine să dezvăluie unui străin ciudăţeniile familiei lui.

-îmi pare rău, spuse el. Ştiu că sună... ciudat. Nu ţi-am zis care e problema. Treaba e că... Făcu o pauză. Pot să am încredere că eşti discretă, aşa cum scrie pe cartea dumitale de vizită?

-Da, bineînţeles. Nici Tom, asistentul meu, nici eu nu am dezvălui vreodată ceva ce ne-ai spune.

- Nu pentru mine îmi fac griji. însă mama mea a fost copleşită de durere în ultimul an. Fratele meu mai mare a murit, şi situaţia a afectat-o foarte tare. în vara asta, a adus-o pe sora mea în Londra şi, de când e aici, a început să se vadă cu *madame* Valenskaya. Crede că femeia aia chiar poate comunica cu morţii. Iniţial, nu mi-am făcut griji, m-am gândit că e ceva nevinovat. Dar am aflat că i-a dat femeii nişte bunuri

valoroase. Mă tem că *madame* Valenskaya profită de ea. O manipulează. Sunt sigur de asta. Cumva, a convins-o s-o invite la casa noastră de la ţară, acum că sezonul s-a terminat. Şi pe fiica ei, şi pe susţinătorul ei, un bărbat pe nume Howard Babington.

- înţeleg.

- Nu sunt un tiran. Nu puteam să~i zic sâ nu-i invite. Este complet fascinată de această femeie...

-Asta complică situaţia, spuse Olivia.

-M-am gândit că poate o poţi investiga pe *madame*' Valenskaya. Dar, cum vine la Blackhope cu noi, ar trebui să vii **acolo.** însă ar fi mai uşor dacă ai putea veni ca invitat. Nu ar trebui să ştie că faci investigaţii despre ea. Există şanse să ştie ce faci?

-Nu cred. Nu sunt atât de cunoscută. Puţini au profitat de serviciile mele.

-Atunci, ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea să vii. Dacă vrei, bineînţeles.

-Da, bineînţeles.

Olivia nu crezu că avea sens să-i spună că ideea de a petrece timp cu el în aceeaşi casă îi făcea inima să bată cu putere. Nu era obişnuită să fie invitată la petreceri la casele de la ţară. Nu era o persoană socială, cum era Kyria, şi nici nu era obişnuită să petreacă atât timp pe lângă un bărbat care nu era membru al familiei ei - sau Tom.

-S-ar putea să fie mai uşor să o dau de gol într-o casă care nu îi e cunoscută, continuă Olivia. Când şedinţele de spiritism se ţin în casa mediumului sau în cea a complicelui său, pot să organizeze diverse şiretlicuri, frânghii ca să coboare obiecte, trape în podea prin care să se ridice ceva sau cineva, genul ăsta de lucruri. Cel mai uşor lucru pe care poţi să-l faci în casa proprie este să ai un complice ascuns în camera alăturată, ca să se ocupe de bătăile în perete. însă, în casa dumitale, nu o să aibă aşa ceva.

- Deci o s-o faci?

- Da, dar Tom, asistentul meu, trebuie să vină cu mine.

Bărbatul îl privi pe Tom, care avea un zâmbet larg pe faţă.

-Da, bineînţeles, dacă asta vrei.

-Poate să fie unul dintre servitorii mei, să mă ajute cu bagajele. Tom nu mai păru atât de încântat de idee, dar Olivia îi spuse: Aşa o să poţi să faci cercetări printre servitori, să auzi bârfele. Oamenii vorbesc mult mai liber în faţa servitorilor decât a altora şi nu se vor întreba ce cauţi în camera unui invitat.

Tom se lumină la faţă.

-Aşa e. Poate şi această doamnă o să aibă un servitor, şi pot să vorbesc cu el.

- Da, ar fi minunat. Olivia devenea din ce în ce mai entuziasmată. Nu avusese niciodată o asemenea oportunitate de a investiga un medium, pentru o perioadă lungă de timp şi cu permisiunea gazdei. Ochii ei străluciră când îl privi pe Stephen. Lord St. Leger, apreciez asta, sincer.
- Stephen, spuse el.
- Poftim?
- Numele meu e Stephen. Dacă ne cunoaştem atât de bine încât să te invit la un eveniment la mine acasă, ar trebui să-mi spui pe numele mic.

-A! Olivia simţi cum obrajii îi iau iar foc, şi era ruşinată că un lucru atât de simplu putea să o dea peste cap. Stephen. Bineînţeles. Numele meu e Olivia.

- Olivia. O luă de mână, se aplecă uşor şi i-o sărută. Mulţumesc, îţi aştept cu nerăbdare sosirea. Mama o să-ţi scrie o invitaţie.

Olivia îşi acoperi nodul din gât pe care îl provocaseră cuvintele lui. Stephen pur şi simplu avea nevoie de ajutorul ei.

-Ce... cine o să-i spui că sunt?

- O prietenă, răspunse el şi zâmbi. Mama o să fie atât de încântată că vine fiica unui duce, că sunt sigur că nu o să cerceteze mai mult.

Olivia nu spuse nimic, dar avea ceva îndoieli. Din experienţa ei, mamele voiau să afle detalii.

în mod previzibil, propria ei familie reacţionă la anunţul călătoriei cu o serie de întrebări. Olivia le spuse vestea la cină, simţind că era cel mai uşor mod de a scăpa de problemă. Mama ei o privi cu atenţie şi întrebă:

- St. Leger? Cine e? Ce părere are despre femeile care votează?

-Nu ştiu, mamă, nu l-am întrebat.

- Ce ar putea fi mai important de ştiut despre un bărbat? contracara mama ei.

înaltă, cu păr de un roşu aprins, care acum era temperat cu câteva şuviţe argintii, mama ei era o femeie impunătoare, iar Olivia nu se simţea în largul ei când vorbea cu ea.

- Unii ar spune că starea buzunarelor lui, zise Kyria.

Ducesa îi aruncă o grimasă fiicei ei roşcate, care semăna atât de bine cu ea.

- Kyria, sincer acum, din felul în care vorbeşti, s-ar putea crede că eşti frivolă.

-Da, mamă, mă tem că aşa e.

-Cine e tipul ăsta? întrebă ducele. Lord St. Leger? îl cunoşti? -S-a întors din Statele Unite, zise Reed. Fratele mai mic. A moştenit titlul de la Roderick St. Leger, care a murit într un accident de vânătoare.

- Nu l-am cunoscut, spuse ducele.

-îl ştiam oarecum pe Roderick, adăugă Reed. Mergea la clubul meu. Un tip obişnuit. Nu îl cunosc pe actualul conte. Apoi, o privi pe Olivia. Ce vreau să ştiu însă e cum de îl cunoşti tu. Am auzit că nu a plecat de pe proprietatea lui de când s-a întors în Anglia.

- Acum, e aici, răspunse Olivia. L-am cunoscut la o adunare socială, acum câteva zile.

- Adunare socială? întrebă surprins Desmond, soţul lui Ihisbe. Te-ai dus la o petre... Au!

Se opri şi îi aruncă o privire rănită soţiei lui, frecându-şi piciorul.

- Da, Olivia ne-a zis mie şi Kyriei despre el seara trecută, spuse 'Ihisbe. Vorbeam despre petrecerea la care l-a cunoscut.

-Vrei să spui că abia l-ai cunoscut pe acel bărbat? întrebă Reed încruntat.

- Nu face pe fratele mare cu noi, zise Kyria, aruncându-i o privire iubitoare şi tachinatoare. De parcă Olivia nu ştie ce face! Daca ea simte că e în regulă să meargă la acel eveniment, atunci doar asta trebuie să ştim, nu-i aşa, mamă?

-Aşa e, Kyria. Ducesa îi aruncă o privire fermă fiului ei. Reed, dragule, Olivia e femeie în toată firea şi este capabilă să decidă ce să facă fără să dea socoteală bărbaţilor din familie.

- Da, bineînţeles, mamă. Dacă ar fi fost vorba despre Kyria, nu as fi spus nimic.

- Mincinosule, comentă Kyria.

-Kyria, nu fi nerespectuoasă, îi spuse ducesa.

-Dar Olivia nu este la fel de sofisticată precum Kyria, continuă Reed.

-Da, dar nu sunt nici proastă. Pot să-mi dau seama dacă un bărbat e bun sau nu.

I-ar fi plăcut să le spună că se ducea pentru muncă, nu că participa la un eveniment social, însă simţi că nu putea face asta, având în vedere promisiunea pe care i-o făcuse lui St. Leger de a nu vorbi despre situaţia lui. Ştia că putea avea încredere în Reed să nu spună

-*Sub vraja iubirii*

nimănui, dar nu era la fel de sigură în legătură cu ceilalţi. Nu erau bârfitori, dar asemenea probleme sociale nu o interesau pe mama ei, iar tatăl ei era destul de distras. Nu era sigură că şi-ar aminti că nu trebuia să vorbească despre acea problemă. Cel mai probabil, ar vorbi despre situaţie între ei, iar servitorii adoră bârfele. în scurt timp, tot oraşul ar afla. Aşa că tăcu. în plus, era plăcut să creadă că un bărbat era interesat de ea.

- Nu am vrut să zic asta, Liwy, protestă Reed.

- Nu am auzit niciodată că ar fi fost răi, interveni Bellard, sur- prinzându-i pe toţi. Familie veche. Titlul e de pe vremea Elisabetei sau poate a lui Henric al VUI-lea. Mi se pare că e o linie neîntreruptă. Sunt câteva legende care îi vizează. Nu sunt sigur... Cred că unul din ei l-a ascuns pe regele Charles I de Capetele Rotunde[2]. Va trebui să mă informez. Casa lor strămoşească are un nume ciudat, Bleak... Ba nu, Blackhope! Asta e. Reşedinţa Blackhope.

-A, zise Kyria. Sună ameninţător.

-Serios, Kyria, citeşti prea multe romane gotice, spuse ducesa. Sunt sigură că nu e nimic ameninţător la locul ăla. Casele vechi au deseori cele mai ciudate nume, nu-i aşa, unchiule Bellard?

- într-adevăr, încuviinţă bătrânul.

- Ei bine, mie mi se pare romantic, spuse Kyria hotărâtă. E genul de loc perfect unde să fii curtată.

- Sper că nu! exclamă ducesa şi îi aruncă o privire îngrijorată fiicei ei celei mici.

-Nu o să fiu curtată, spuse Olivia. îţi promit.

- Presupun că nu, recunoscu Kyria cu un oftat. Dar asta nu înseamnă că nu poţi să faci o cucerire. Hai să mergem în camera ta după cină şi să ne uităm la garderoba ta. Cu siguranţă, putem găsi ceva ce Joan să transforme în ceva aparte.

- Garderoba mea! Dar de ce? Nu vreau ceva aparte.

- Prostii! Fie că vrei, fie că nu, meriţi aşa ceva, răspunse Kyria cu fermitate.

Olivia îşi suprimă un mormăit. Nu avea nici un chef să o audă pe Kyria exclamând oripilată când îi vedea hainele, dar ştia că nu putea s-o oprească. Se resemnă şi urcă la etaj după ce terminară cina.

---

[2] în limba engleză, în original, Roundheads, susţinători ai Parlamentului Englez în timpul războiului civil din anii 1641-1652 (n.red.)

- Nu înţeleg de te nu poi «A por i cu poftă de iil»l<el, »#* plAitn* 0|| via, deşi ştia < A era inutil.

Kyria aruncA o privire pIlnA de futrir» fualrl şi (or»n)iilui maro purtate dr Olivia.

-Olivia, r o petrecere. Nu puţi «A Ir du(I arAIAnd CA şi (tun al *lt* guvernanta familiei.

Nu încerc «A l sedut pe Lord St. Leger, ziwr Olivia.

-Atunci, de ce te duci?

Olivia îşi lAsă privirea în jos,

-Eu şi Lord St. Leger suntem prieteni. Atâta tot.

- Iar tu poţi să schimbi asta.

Kyria sunA clopoţelul şi, când una dintre cameriste aparu, o trl mise sá o aducá pe Joan, camerista personală a Kyrirl,

- Nu înţeleg de ce încerci mereu să mă cuplezi c u c Ine va, c And şi tu eşti atât de pornită împotriva căsătoriei, spuse Olivia.

- Nu sunt împotriva căsătoriei, ii zise Kyria. Pentru o clipă, pe faţă i se citi tristeţea, după care spuse: Pur şi simplu, nu e *pentru* mine. Se duse la şifonierul Oliviei şi deschise uşa, continuând; Dar, pentru alţii, e exact ce trebuie. Uită-te, de exemplu, la Thisbe. E căt se poate de fericită cu cercetătorul ei.

-Nu-mi închipui de ce crezi că e potrivită pentru mine. Nu am avut niciodată succes cu bărbaţii.

Kyria *o* privi.

-Să ştii să flirtezi şi să fii o soţie bună sunt lucruri cu totul diferi te. Ai *încredere în* mine. Eşti exact genul de persoană care ar fi o soţie excelentă, o persoană a cărei viaţă e completată de un soţ şi copii. Eşti dulce, bună şi generoasă, loială şi extrem de iubitoare.

- Dar şi tu eşti la fel, protestă Olivia.

-Faptul că tu crezi asta este un semn al bunătăţii tale, nu are nimic de-a face cu mine.

Kyria se uită la hainele Oliviei, oftând şi clătinând din cap din când în când.

- Serios, Liwy, chiar trebuie să alegi mereu lucruri atât de plictisitoare? Unde e şalul pe care ţi l-am dat anul trecut?

Olivia deschise un sertar şi îl scoase. Era un şal de mátase, cu modele aurii şi maro şi cu ciucuri maro.

-Ăsta o sâ-ţi înfrumuseţeze rochia de mátase cafenie, li spuse Kyria, În timp ce îl aranjâ peste rochia respectivă.

- Dar, Kyria, nu o sâ am nevoie de ceva atât de elegant

-De ce nu? O sâ ai nevoie de lucruri mai frumoase decât asta, draga mea.

- Dar nu o sâ fie un eveniment... festiv, spuse Olivia. Noi doi

avem interese comune. Şi o sâ fie un grup mic. Ştii, fratele lui a murit de puţin timp.

-A trecut un an. L-au jelit pânâ acum. Le-am văzut pe fete la petreceri. Cel puţin, la cele restrânse. Bănuiesc câ o sâ fie cel puţin o petrecere sau două. Mereu se întâmplă aşa. Iar cina e în fiecare seară, Până la urmă, trebuie să te aranjezi pentru asta.

-Da, presupun că da...

Olivia se uită la rochie şi la şal. îi plăcu gândul de a le purta şi de a arăta dacă nu frumos, cel puţin nu monoton. Până la urmă, era o ocazie unde nu trebuia să arate profesionist. în definitiv, ascundeau motivul pentru care ea era acolo sub pretextul unei petreceri. Trebuia să arate ca o femeie care se simţea bine la o ocazie socială.

- O să meargă şi rochia asta, continuă Kyria, scoţând o rochie de seară de un verde smarald, deşi Joan va trebui să îndepărteze toată dantela asta de la corsaj.

-Dar atunci decolteul o să fie prea adânc, protestă Olivia.

-Ba o să fie la modă, şi ai un decolteu frumos. E momentul să îl etalezi.

Joan, camerista *Kyriei, o* fată suplă şi obişnuită cu o ţinută mândră, intră în cameră. Era, potrivit Kyriei, o bijuterie, având un simţ excelent al culorii şi stil şi pricepându-se la lucrul cu acul. De asemenea, ştia şi cum să aranjeze părul, iar Kyria era invidiată de alte tinere şi matroane pentru că o avea. Erau însă slabe şanse să o atragă departe de Kyria, din moment ce aceasta o scosese pe Joan dintr-un orfelinat la treisprezece ani, recunoscându-i latura artistică, şi o luase şi pe sora mai mică şi nu tocmai isteaţă a fetei când Joan îi spusese că nu putea să plece fără ea. Joan îi era loială stăpânei ei şi mândră de funcţia ei, de cameristă personală a fiicei unui duce. Era o poziţie pe care nu sperase să o aibă vreodată.

Cu ajutorul lui Joan, Kyria trecu prin hainele Oliviei, scoţând lucrurile care îi plăcea şi hotărând cum să le facă aparte. Puţină dantelă la gât, manşete ca să îndulcească o linie prea severă, o broşă sau un colier ca să învioreze o culoare plictisitoare sau o broderie ca să coloreze un corsaj de un gri pal. însă nimic din ce deţinea Olivia

nu le făcu pe Kyria şi pe Joan să considere potrivit pentru un dans sau o petrecere. Într-un final, aduseră două dintre rochiile Kyriei, una de un satin albastru şi cealaltă dintr-o mătase de un auriu-în- chis. Ambele erau atât de frumoase, că Olivia nu se putea imagina îmbrăcată în ele. Joan începu să scurteze, să taie şi să le ajusteze pentru a se potrivi cu constituţia mai scundă şi mai sup a viei. Kyria o asigură că Joan făcea minuni şi că avea să termine roc 11 e
la timp.

-Sau poate să termine una din rochii cât eşti aco o, spuse ea relaxată

— Ce? Olivia o fixă cu privirea. Cum adică cât sunt acolo. Joan nu o să vină cu mine. . „ w ,

— Ba sigur că o să vină. Trebuie să ai pe cineva care să ţi păru , şi, cum nu ai cameristă personală, asta e soluţia perfectă. E o ma estră când vine vorba de păr. O să vezi.

-Dar nu am nevoie de o cameristă. Tocmai de asta nu am una. Pot să-mi aranjez singură părul, şi toate rochiile sunt făcute ca să le îmbrac fără ajutor.

— Da, ştiu că eşti foarte independentă şi descurcăreaţă, dar nu poţi să mergi la o petrecere fără a avea măcar un servitor. Cum i s-ar părea lui Lady St. Leger?

-Ar crede, probabil, că sunt o fire raţională? Nimeni nu are nevoie tot timpul de serviciile unei servitoare, cu atât mai puţin eu.

-Da, da, îţi ştiu părerea pe marginea acestui subiect. Dar hai, doar de data asta. Pentru mine? Kyria îi zâmbi convingător. Şi gân- deşte-te la Joan. I-ar plăcea o călătorie, nu-i aşa, Joan?

Joan păru uşor surprinsă, dar încuviinţă rapid.

-A, da, milady, o călătorie ar fi minunată.

Olivia oftă, dar, după câteva proteste, renunţă. Nu avea nevoie de o cameristă şi nu avea de ce să pară mai frumoasă decât era de fapt. Cu toate astea, se gândi cu plăcere la cum avea să arate în rochiile ajustate şi se întrebă ce părere va avea Lord St. Legerdespre schimbări.

Pnn urmare, când plecă spre domeniul lui Lord St. Leger, în săptămâna următoare, avea în bagaje două rochii superbe, ajusta- i'eÎT Kyriei'Şi câteva dintre Pmpriile ei haine, refăcute,
"r3" ţ trCn de dd Servitori- Ştia că era pură vani-

îmbunătăţităd^n^careTîncÎdi?are 3 ,, maro, aCUm
la umăr cu o împletitură aurie Tr> g ?i era decorată
^ * an lnsistase să-i aranjeze părul

Oliviei în acea dimineaţă şi, cu toate că păstrase stilul general al unui coc la baza cefei, îi aranjase altfel părul în faţă. Olivia se gândi cât de straniu era că arăta la fel, însă, cu toate astea, era mult <u>mai</u> drăguţă. Nu-şi dăduse seama că

propriul ei entuziasm îi adusese o strălucire în obraji şi o sclipire în ochii căprui

Micul ei grup fu întâmpinat în staţia satului de vizitiu, cu trăsura lui St. Leger. Tom îl ajută să pună gentile înăuntru, apoi se sui pe capră lângă el, în timp ce Olivia şi Joan se aşezară înăuntru. Locurile pluşate erau confortabile, iar trăsura - bine făcută. Joan aţipi în timp ce trăsura se legăna ritmic, însă Olivia era prea încordată şi entuziasmată ca să se odihnească. Admiră priveliştea, nerăbdătoare să vadă reşedinţa Blackhope pentru prima oară.

într-un final, o văzu, cu zidurile de piatră albă părând aproape aurii de la razele soarelui care apunea. Un loc solid, cu ziduri înalte, din spatele cărora se ridica un turn rotund, cu crestături pentru arcaşi, în forma tradiţională a unei crud. Olivia inspiră adânc, şi o emoţie profundă o împunse în piept.

Pentru o clipă, imaginea straiuri în faţa ei, iar, când clipi, dispăru.

Olivia privi uimită, cu inima bătându-i cu putere. Casa care se afla pe deal, la distanţă, nu era un castel antic construit pentru război, ci un conac din piatră cu mai multe elemente, adăugate în mod evident pentru a-l mări, singura asemănare cu tumul pe care îl văzuse înainte fiind faptul că ambele erau construite din acelaşi tip de piatră, încălzită de lumina muribundă a soarelui.

Tânăra se apropie de geam, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Îi închise şi-i deschise din nou, încet. Casa era în continuare acolo. Nu era un turn antic.

Olivia se rezemă de spetează şi îşi frecă mâinile. Se bucura că menajera Kyriei dormea şi nu putea să-i observe expresia uimită. Ce văzuse?

îşi putea imagina castelul, cu steaguri care fluturau de pe ziduri, cu podul lăsat şi porţile uriaşe deschise. Fusese atât de clar, atât de real! Olivia se uită dir> nou pe geam. În continuare, nu era nici un castel la orizont, doar casa elegantă.

Pe măsură ce se apropiau de conac, se uită concentrată în acea direcţie, încercând să-şi dea seama cum de văzuse mai devreme un castel normand. Petrecuse prea mulţi ani în preajma unchiului Bel- îard ca să nu recunoască genul de castel pe care credea că-l văzuse.

Fusese un exemplar tipic al genului de structură construită în urmă cu şapte sau opt sute de ani, după cuceriri. Un castel construit intr-o perioadă de război şi revolte, scopul său principal fiind apărarea lordului castelului, a familiei sale şi a localnicilor. Construite de-a lungul mai multor ani pe un deal sau într-un alt loc uşor de apărat, castelele acelea erau făcute din piatră, cu ziduri groase şi puternice şi porţi rezistente din lemn. Un zid înconjura casa în sine, care era şi ea făcută din aceeaşi piatră groasă, şi un singur turn se ridica mai mult decât restul.

Casa strămoşească a familiei St. Leger nu era un asemenea castel. Nu avea zid exterior, numai pereţii conacului, având într-o parte o structură asemănătoare unui castel, cu un turn scurt la un capăt şi o altă aripă adăugată ulterior, construită într-un stil pe care Olivia îl recunoscuse ca fiind elisabetan, şi o altă aripă era perpendiculară cu aceasta. Era o combinaţie de cel puţin trei perioade şi stiluri diferite, însă rezultatul final era unul atractiv. Iedera acoperea o parte a zidului, fiind tăiată însă în dreptul ferestrelor, şi se întindea în partea frontală a casei. în ciuda mărimii sale, reşedinţa Blackhope emana o senzaţie de căldură şi cămin, care nu se potriveau cu numele său sinistru.

în clipa în trăsura opri în fata casei, un lacheu deschise portiera şi o ajută pe Olivia să coboare.

- Bun venit la Blackhope, milady.

O conduse înăuntru, în timp ce trăsura se duse la intrarea în bucătărie, ca să scoată bagajele şi să îi lase pe Joan şi pe Tom. Olivia intră pe uşa principală într-o încăpere cu tavanul înalt, pe care o recunoscu ca fiind în trecut salonul casei medievale originale. Fusese adăugată o scară lată, care se împărţea graţios în două direcţii la etaj. Lord St. Leger cobora treptele spre ea, cu un zâmbet pe faţă.

Un fior o străbătu pe Olivia, care fu uimită să-şi dea seama de cât de mult aşteptase acel moment. Nu era sigură de ce. Mai întâlnise bărbaţi la fel de atrăgători ca Lord St. Leger, şi cu siguranţă unii aveau personalităţi mai plăcute, dar niciodată nu simţise genul acesta de entuziasm când îi văzuse. Se gândi la înfăţişarea ei afectată de călătorie, la fusta şifonată şi la şuviţele rebele care îi scăpaseră cu siguranţă din cocul făcut de Joan. Ar fi vrut să se fi putut aranja înainte să-l întâlnească pe Lord St. Leger.

- Domnişoară Moreland, bun venit la Blackhope.

îi întinse mâna pe măsură ce se apropia de ea, şi tânăra făcu la fel. Un fior o străbătu când se atinseră, ca prima oara când o luase de mână. O senzaţie de căldură şi ceva mai mult - un fel de recunoaştere.

Olivia nu înţelegea nici acum ce se întâmpla, dar nu putea nega că-i plăcea senzaţia.

- Lord St. Leger. Mulţumesc pentru invitaţie. Ai o casă minunată.

Nu pomeni despre viziunea pe care o avusese cu castelul vechi.

Exact genul acesta de lucruri îi dăduse familiei sale acel apelativ. Era fix genul de lucru despre care vorbise bunica Oliviei şi o speriase când era mică.

- Mă bucur că ai venit, îi spuse Stephen cu voce joasă, în timp ce o ţinea în continuare de mână şi o fixa cu privirea. M-am temut c-o să te răzgândeşti.

- Prostii! Bineînţeles că am venit, îi răspunse Olivia. îşi dădu seama că părea prea încântată, aşa că spuse, pe un ton pragmatic: Aştept cu nerăbdare această investigaţie. Genul ăsta de oportunitate nu îmi apare prea des.

-Da. Bineînţeles. Mă bucur că asa simţi.

Acum, şi el era mai formal, iar Olivia îşi regretă cuvintele. De ce nu se descurca în societate?

- Permite-mi să te prezint familiei mele. Aşteaptă cu nerăbdare să te cunoască.

îi întinse braţul şi o conduse pe scări, apoi pe un hol, spre uşile duble ale unui salon. în încăpere erau mai mulţi oameni şi toţi se întoarseră curioşi spre ei. Pentru o clipă, Olivia, care era în mod natural timidă, păru să vadă o mulţime copleşitoare, însă, pe măsură ce Stephen o prezentă, toţi din cameră deveniră individualităţi.

- Mamă, permite-mi să ţi-o prezint pe Lady Olivia Moreland. Olivia, ea e mama mea, contesa văduvă St. Leger.

Olivia observă că mama lui era o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, al cărui păr închis la culoare devenise aproape în întregime alb. Plăcută şi plinuţă, purta haine negre, severitatea hainelor fiind îndulcită de nişte dantelă neagră. Lady St. Leger o salută pe Olivia cu un zâmbet, ochii ei albaştri sclipind, plini de interes. Tânăra îşi dădu seama că familia St. Leger avea probabil nişte suspiciuni legate
de sosirea ei, exact cum avusese şi familia ei. Prin urmare, roşi puţin
când o salută pe contesă.

-Lady Pamela, contesa St. Leger, văduva fratelui meu.

Stephen continuă pe un ton neutru, făcând semn spre femeia de pe scaun, de lângă Lady St. Leger. Aceasta era în contrast cu Lady St. Leger, rochia ei fiind de un gri pal şi ornată cu dantelă neagră. Faţa

femeii era rece şi frumoasă, nefiind afectată de durere. Era o frumuseţe blondă, cu ochi albaştri, genul de femeie care o făcea pe Olivia să se simtă banală şi stângace. Se întrebă de ce Lord St. Leger nu pomenise nimic de femeia asta. Nu părea genul de femeie de care poţi să uiţi pur şi simplu.

-Lady Olivia.

Lady Pamela vorbi cu glas rece şi avea o sclipire de dispreţ amuzat în ochi. Olivia se înroşi puţin, fiind conştientă de felul în care arăta după călătorie.

-Iar acest copil nerăbdător e sora mea, Lady Belinda St. Leger.

-Nu sunt copil, protestă Belinda, aruncându-i fratelui ei, în joacă, o privire furioasă. Cu părul închis la culoare, ca fratele ei, avea ochi luminoşi, de un gri-albăstrui închis, şi zâmbea fericită, vibrând de tinereţe şi voioşie. Se întoarse spre Olivia, o luă de mână şi spuse I _ sincer: Mă bucur atât de mult să te cunosc. Toţi abia am aşteptat să te vedem.

- Belinda! o certă mama ei. Lady Olivia o să creadă că nu ai maniere.

însă zâmbetul pe care i-l aruncă fiicei ei atenuă cuvintele tăioase pe care i le adresase.

-Ştii că aşa e, insistă Belinda.

- Permite-mi să ţi-o prezint pe draga mea prietenă *madame* Valenskaya, spuse Lady St. Leger, întorcându-se spre femeia care stătea lângă ea pe canapea.

- Mă bucur foarte mult să te cunosc, zise *madame* Valenskaya, în- clinându-şi capul spre Olivia.

Vocea îi era surprinzător de profundă pentru o femeie atât de mica şi cu un accent evident. Olivia îi răspunse, privind-o cu interes. *Madame* Valenskaya era scundă şi plinuţă. Ochii tăioşi, negri şi PC olma> iar tânăra aw impresia că *madame* Valenskaya

- Iar ea este Irina, fiica lui *madame* Valenskaya.

Udy St. Legor arâtA spre o tânârâ care stătea pe un scaun, oare- cum izolatâ de ceilalţi. Fata ii făcu un semn cu capul Oliviei şi li spuse un salut, dupâ care îşi mutA privirea. Olivia nuşi dAdu seama dacA Irina era timidâ sau pur şi simplu nepoliticoasă.

-Şi domnul Howard Babington, zise Lady St. Leger, zâmbindu-i bărbatului de lângă fereastră.

Acesta se întorsese spre Olivia în clipa în care ea intrase în cameră şi îi adresă acum un zâmbet politicos.

Olivia ştia că bărbatul era cel care o introdusese în societate pe *madame* Valenskaya. Nu îl cunoştea, ceea ce nu era neobişnuit, având în vedere că nu ieşea prea mult, dar, când o întrebase pe Kyria de el, nici sora ei nu auzise de el, ceea ce însemna că bărbatul nu era un membru al cremei societăţii londoneze - asta dacă era măcar gentleman şi nu un escroc, la fel ca Valenskaya.

Era ceva normal ca mediumurile să aibă asemenea susţinători, oameni care îi invitau în casele lor şi îi prezentau prietenilor, care le permiteau să-şi ţină şedinţele de spiritism în casele lor şi îşi puneau reputaţia la bătaie. Unii dintre aceştia erau păcăliţi, exact ca restul victimelor mediumurilor. Alţii erau complicii acestora, ajutându-i în organizarea fraudelor. Olivia nu ştia însă din ce categorie făcea parte domnul Babington.

Un bărbat micuţ, de înălţime medie, cu faţa palidă, îngustată şi mai mult de un cioc ascuţit. Părul era şaten-deschis, la fel ca barba, şi ochii erau de un căprui spre verde. Nu ieşea în evidenţă cu nimic. Nu era nici chipeş, nici comun, şi, când vorbea, vocea era la fel de greu de descris ca el.

- Ce onoare, mormăi el, dând mâna cu Olivia şi dându-i drumul aproape imediat.

- Sunt sigură că eşti obosită după o călătorie aşa lungă din Londra, spuse Lady St. Leger. Probabil vrei să mergi în camera ta.

- Mulţumesc, milady, zise Olivia, acceptând oferta cu graţie.

-O s-o conduc în camera ei, spuse Belinda veselă, ridicându-se de pe scaun.

O conduse pe Olivia afară din salon, apoi pe două holuri. Belinda o luă de braţ pe Olivia şi se aplecă spre ea.

-Toţi suntem încântaţi să te cunoaştem. Sper că nu te deranjează curiozitatea noastră. Vezi tu, e prima oară când Stephen a adus

o femeie acasă. Mă rog, de când... ei bine, de când s a întors acasă de data asta.

Olivia simţi cum obrajii îi luară foc.

- Nu, să nu crezi că... adică, eu şi Lord St. Leger suntem oar pri eteni. Nu am nimic care să atragă interesul asupra mea.

Se simţi jenată de presupunerea femeilor St. Leger cum că te phen ar fi fost interesat de ea ca femeie şi vinovată pentru că e min ţea sau pentru că le ascundea informaţii. însă nu putea să e zică adevărul. Lady St. Leger ar fi fost îngrozită şi insultată de adevaratul motiv al vizitei Oliviei.

-Bineînţeles, Stephen abia a plecat de aici de când s-a întors. Spune că are prea multe de făcut, învăţând treburile de pe proprie tate. Nu ştiu. Uneori, cred că se simte cam incomod aici. A stat în America aproape zece ani. Dar mai mult ca sigur că ştii asta. Cum 1 ai cunoscut? Toţi ne-am întrebat asta. Probabil când a venit în Londra ca să ne ia. Dar nu credeam că a fost la petreceri. A refuzat să vină cu noi. Probabil a fost ceva romantic.

-A, nu, nu a fost. Suntem doar prieteni, repetă Olivia. L-am cunoscut pe fratele tău prin fratele meu, Reed. Lord St. Leger a venit să-l viziteze, şi s-a întâmplat ca eu să fiu acolo.

Olivia îşi spuse că avea să fie nevoită să îi povestească lui Lord St. Leger despre modul în care se întâlniseră. Fusese prostesc din partea lor să nu stabilească o poveste dinainte. Era normal ca familia lui să fie curioasă, şi nu ar fi fost atât de uşor de distras de o problemă precum egalitatea femeilor, cum se întâmplase cu propria ei familie. Erau avantaje clare în a avea nişte rude cu gândire liberală.

-Deci, vezi tu, a fost mai degrabă banal decât romantic. Lord St. Leger ne-a invitat pe amândoi, dar Reed n-a putut să vină

“«‘“7 ™ Oi™ tânăra nu iţidădu«urna ti

nâ T romantism după ce auzise povestea ei, insă naica am umeri şi spuse:

-Ei bine, cel puţin, a enervat-o pe Pamela.

Gândul o facu să zâmbească.

cu curiozitate. Ce vrei să^pvd?11^ olmei ^ o privească Pe Belinda

-Ei bine... Belinda ezită, după care continuă: E obişnuită să fie doamna casei. Cea mai importantă femeie. Iar tu eşti fiica unui duce, deci bineînţeles că ai un rang mai mare decât ea.

Olivia bănui că explicaţia Belindei nu fusese gândul ei original. însă nu insistă, aşa că zâmbi. Belinda se opri în faţa unei uşi deschise.

-Aici e camera dumneavoastră, milady.

-Te rog, nu-mi plac titlurile. De obicei, mi se spune „domnişoara Moreland“, protestă Olivia.

- Dar nu aş putea să vă spun aşa. Mama ar fi furioasă pe mine dacă aş fi aşa nepoliticoasă.

-Atunci, poate Olivia? sugeră ea.

Belinda o privi uimită.

- Serios?

-Da, bineînţeles. Ca să-ţi spun adevărul, nu mă simt ca fiica unui duce.

Belinda zâmbi.

- Nu eşti cu nasul pe sus. Ştiam c-o să-mi placă de tine. Am simţit asta!

Olivia chicoti.

- Sentimentul e reciproc.

Ar fi fost imposibil să nu-i placă atitudinea vioaie şi sinceră a fetei. Belinda se lumină şi mai mult şi o strânse pe Olivia de mână.

-Asta e camera ta. Sper că îţi place. Daca nu, mama ar fi încântată să te mute.

- Nu, e o cameră minunată.

Era, într-adevăr, un loc drăguţ, spaţios şi elegant, cu ferestre pe ambele părţi ale patului care dădeau spre grădina din spate.

Belinda plecă la scurt timp după, închizând uşa în spatele ei, iar Olivia se aşeză uşurată pe scaun. îşi dădu seama că era mai obositor decât şi-ar fi imaginat să joace un rol. Se simţi puţin vinovată pentru că mama şi sora lui Stephen credeau că era femeia pentru care St. Leger avea sentimente. îşi reaminti însă că încercase să clarifice lucrurile pentru Belinda. Nu putea să le facă să creadă altceva.

Se auzi o bătaie la uşă, iar Joan dădu buzna în cameră, urmată de Tom cu bagajul ei. Joan începu să despacheteze şi aranjă hainele Oliviei, în timp ce Tom şi tânăra discutară. Băiatul îi spuse că stătea

. , „„ ,fl,. toate bârfele,
în aripa servitorilor şi spera că, în curând, av ^ aduseseră

Auzise deja câ nici *madame* Valenskaya şi mc * *ceea* *ce*îi
o cameristă, iar domnul Babington nu venise cu un făcu pe servitorii lui
St. Leger să îi dispreţuiască^ ^ care

- Nu sunt sigură că lipsa unei cameriste e le pot urî, comentă Olivia.

mult> de aia

-Servitoarele trebuie să lucreze de dou
nu le place.

-A, am înţeles. ^ să leajute

-Da. Două dintre fetele de sus se certa pe femei să se îmbrace
pentru cină. Joan oftă. Asta îmi comp ş

mie treaba. Speram sa aflu domnului

-Poate asta e o ocazie. Dacă te-ai oren sa
Babington?

Iniţial, Tom nu păru prea încântat de idee, însă, pe măsură ce se
gândi mai mult, se lumină.

- Da, e o idee bună. E posibil să-mi spună ceva, şi, în plus, aşa o să intru şi în graţiilor servitorilor.

Tom plecă, plin de entuziasm, iar Olivia se întoarse, ca s-o ajute pe Joan să despacheteze. Tânăra păru jignită însă de oferta Oliviei.

-Milady, ar trebui să vă odihniţi. Cina e la opt, deci o să avem cam o oră la dispoziţie ca să vă îmbrăcăm şi să vă aranjez părul. Intin- deţi-vă, în timp ce rezolv cutele de pe rochia dumneavoastră.

Olivia era prea obosită să refuze, şi se trezi peste o jumătate de oră simţindu-se mult mai bine. Se ridică şi se spălă la timp pentru apariţia lui Joan. Aceasta avea rochia de satin de un verde smarald, al cărei decolteu fusese adâncit atât de mult, încât Oliviei i se părea scandalos. Cu toate astea, când era îmbrăcată şi cu părul aranjat în bucle de degetele abile ale lui Joan, era chiar frumuşică.

Mândria pe care o simţi pentru felul în care arăta dură numai până când Lady Pamela St. Leger intră în sufragerie, după ce toate lumea se adunase acolo. Olivia ştiu că nu avea cum să concureze cu talia îngustă a femeii şi cu pieptul voluptuos dezvăluit de o rochie neagră cu decolteul adânc. Uitându-se la Pamela, se întrebă de ce-şi făcuse griji că propria rochie dezvăluise atât de mult.

îngenuncheată de frumuseţea celeilalte femei, Oliviei îi luă puţin timp să observe că flirturile văduvei nu erau băgate în seamă de Lord St. Leger. Bărbatul părea plictisit, şi, pentru restul cinei, Pamela îşi îndreptă cuvintele şi privirile spre domnul Babington.

La jumătatea cinei, contesa văduvă St. Leger spuse, zâmbind:

- *Madame* Valenskaya, sper că te putem convinge să ne onorezi în

seara asta cu o şedinţă.

Lord St. Leger se încorda şi îi aruncă o privire Oliviei. Aceasta se întoarse interesată spre cea pomenită, care petrecuse cea mai mare parte a cinei mâncând în tăcere.

Madame Valenskaya făcu o pauză şi o privi pe Lady St. Leger.

-Da, zise ea cu un accent gutural. Cererea dumneavoastră mă onorează, milady. Dar, după cum ştiţi, spiritele nu sunt mereu, cum se spune, pregătite.

-Bineînţeles, acceptă Lady St. Leger, plină de entuziasm. Dar ar fi atât de bine dacă ai încerca.

-Da, da. O să încerc. Pentru dumneavoastră, milady.

Lady St. Leger se întoarse spre Olivia.

-*Madame* Valenskaya este un medium talentat, milady. Nu ştiu dacă ai experienţă cu asemenea lucruri...

-Sunt interesată de mult timp de lumea spirituală, îi spuse Olivia. Dacă o să organizaţi o şedinţă de spiritism, mi-ar plăcea să particip şi eu.

Lady St. Leger se lumină.

- Ce bine, Lady Olivia. E minunat. Stephen? Sper că o să ni te alături şi tu.

-Bineînţeles, încuviinţă Stephen. Dacă asta vrei.

Prin urmare, grupul se strânse într-o cameră mai mică, mai puţin formală, în jurul unei mese. în capul acesteia era un scaun gol, pentru *madame* Valenskaya, care se scuzase şi plecase mai devreme în camera ei, ca să se conecteze la vibraţiile spirituale al celeilalte lumi. Irina, care până atunci fusese tăcută, se oferi să se ocupe de aranjamentele necesare. Olivia observă că tânără se aşeză lângă mama ei, iar domnul Babington, de cealaltă parte. O puse pe mama lui Stephen lângă Babington şi pe Pamela lângă ea, iar Belinda şi Stephen erau la capătul celălalt al mesei, vizavi de *madame* Valenskaya. Olivia nu avea nici o îndoială că aşezarea lui Lord St. Leger cât mai departe de medium era o mişcare bine gândită. Olivia însăşi era aşezată între Stephen şi mama lui.

Madame Valenskaya intră în cameră şi se aşeză în capul mesei, cu mâinile împreunate în dreptul taliei şi cu privirea plecată, ca şi cum ar fi fost pe gânduri. Servitorul care o însoţise pe Lady St. Leger închise uşa după el.

în cameră era linişte când Valenskaya se aşeză pe scaun. O lampă

cu petrol era aşezată în mijlocul mesei, aruncând o lumină uşoară în jur. Olivia se uită repede în cameră. Trăsăturile lui Stephen nu dădeau de gol nimic, iar ochii lui cenuşii erau reci şi atenţi. Spre deosebire de fiul ei, Lady St. Leger era nerăbdătoare. Belinda părea şi ea entuziasmată, însă expresia Pamelei era mai degrabă plictisită. Faţa Irinei era parţial în umbră şi dificil de citit. Babington o privea plin de adoraţie pe femeia de lângă el.

-Acum, să ne luăm de mâini, ca să închidem cercul energiei şi să ne deschidem inimile şi minţile către vizitatorii din cealaltă lume, spuse Irina. Iar eu o să sting lumina.

-întunericul e favorabil spiritelor, îi şopti Lady St. Leger Oliviei, luând-o de mâna dreaptă.

Toţi din jurul mesei se prinseră de mâini. Mâna lui Stephen alunecă în jurul mâinii Oliviei, iar tânăra îl strânse, sperând să ascundă fiorul care o străbătu când o atinse. Irina stinse lampa, până când toţi erau învăluiţi în întuneric. Nu se auzi nici un sunet, cu excepţia respiraţiei celor de la masă. Olivia era conştientă de senzaţia atingerii lui Stephen. Caldă şi fermă, uşor aspră, mâna lui o acoperi pe a ei. Olivia simţi căldură şi fiori, şi o senzaţie inexplicabilă o străbătu pe braţ şi prin piept, ajungându-i în abdomen.

Era atât de concentrată pe mâinile lor care se atingeau, că nici măcar nu se gândi la *madame* Valenskaya decât când femeia mormăi. Olivia se înroşi de ruşine şi fu fericită că întunericul îi ascundea atât roşeaţa, cât şi lipsa de atenţie la ce trebuia să facă.

Privi în direcţia mormăitului, şi, în acea clipă, o mână strălucitoare apăru în întuneric, deasupra capului mediumului. Cu degetele uşor îndoite, aceasta se mişcă puţin şi dispăru.

-Spirite? Eşti aici?

Asta era vocea lui Babington, lângă *madame* Valenskaya.

Olivia se întrebă de ce nu comunica chiar aceasta cu spiritele, însă chiar atunci se auzi vocea lui *madame* Valenskaya-

-Da.

- Bun venit, spirite, spuse Babington, entuziasmat, însă cu voce sâ.

în jurul Oliviei, ceilalţi spuseră acelaşi lucru.

-Tu eşti Running Deer? întrebă Lady St. Leger lângă Olivia. Urmă o pauză, şi aceeaşi voce guturală spuse:

-Nu.

Olivia simţi cum Lady St. Leger o strânse de mână. Irina spuse: -Te rog, spirite, zi-ne cine eşti, atunci.

Vocea spuse din nou:

- Rod-dy. Sunt Roddy.

CapitoCuC 4

Stephen o strânse şi mai tare de mână pe Olivia în timp ce blestemă încet, iar, de cealaltă parte a tinerei, Lady St. Leger icni, ducându-şi mâna la gură.

-Roddy? întrebă Lady St. Leger, cu vocea tremurândă. Roderick, chiar tu eşti?

- Da, mamă. Sunt aici. Pamela, iubita mea. Eşti foarte frumoasă în seara asta.

- Roderick! strigă Pamela. Unde eşti? Vreau să te văd!

- Nu poţi, răspunse el. Sunt prea nou aici.

-Aici? Unde eşti, Roddy? întrebă Lady St. Leger. Eşti fericit?

- Sunt printre umbre, continuă vocea, pe un ton straniu. Dar nu mă pot odihni. Nici unul dintre noi nu se poate odihni.

- Ce? De ce nu? Dragul meu, eşti nefericit? întrebă alarmată Lady St. Leger.

-Sunt multe suflete aici. Casa asta... nu se pot odihni. Tonul deveni şoptit. Nu se pot odihni din cauza a ceea ce le-a fost luat. Nu mă pot odihni, mamă.

-Roddy! strigă Lady St. Leger, tulburată. Nu, te rog...

-La naiba!

Stephen îşi trase mâna dintr-a Oliviei şi dădu cu pumnul în masă.

-Ce tâmpenie!

-Stephen! strigă Lady St. Leger dezaprobator. Nu trebuie să întrerupi!

-A plecat, spuse *madame* Valenskaya dezgustată. Spiritele ne-au părăsit.

Olivia aprinse lampa. Feţele celor de la masă apărură din nou. Pe °brajii lui Lady St. Leger erau lacrimi.

- Le-ai speriat, îi spuse mediumul acuzator lui Stephen.

Prostii! De parcă ar fi existat!

- Roderick a plecat? o întrebă Lady St. Leger pe *madame* Va lenskaya, cu vocea tremurândă. Nu poţi să-l aduci înapoi .

. ... i « „„ncp mediumul sec. A ple-
- Nu am putere asupra spiritelor, răspuns
cat acum. Spiritele nu stau cu cei care nu cred.
-Trebuie să recunosc, spuse Stephen ca , m ralm vocea lui Roderick semăna foarte tare cu a ta, *madame* Valenskaya.

- Spiritele o folosesc pe *madame* Valenskaya ca sa comunice cu noi, explică domnul Babington. Ea este mstrumen u prin care vorbesc, deci normal că vocea e a ei. Cuvintele msa sunt ale spiritelor. . ,

- De parcă Roderick ar fi spus ceva de genul ăsta, pufni Stephen.

-Era nefericit, spuse mama lui Stephen cu tristeţe şi se întoarse spre médium. Nu putem să încercăm din nou? Poate Roderick o sa se întoarcă.

-Nu, zise *madame* Valenskaya sec. E prea târziu. Nu o să se întoarcă în seara asta. Mediumul îl privi pe Lord St. Leger. Spiritele nu vin dacă sunt prezenţi oameni care nu cred.

- Ce scuză convenabilă. Stephen se întoarse spre Lady St. Leger. Mamă, nu vezi că este o escrocherie? Nu Roderick a vorbit cu tine.

-Stephen! strigă Lady St. Leger furioasă. Eşti nepoliticos cu invitaţii noştri. Am invitat-o pe *madame* Valenskaya aici şi nu o să-ţi permit să te porţi urât cu ea.

Stephen se încruntă şi inspiră adânc, pregătindu-se să vorbească, însă Olivia îşi puse mâna pe braţul lui.

Lady St. Leger, sunt sigură că fiul dumneavoastră nu a vrut să fie nepoliticos. Se întoarse spre Stephen, cu o privire plină de avertizare, şi continuă: Şi nici nu vrea să alunge spiritele Este pur şi simplu îngrijorat. Vede cât de nefericită v-au făcut cuvin- tele spiritelor.

rick aÎsnbuteînţeleS› COnfirmă Stephen- Nu‹mi vine să cred că Rode- ar spune ceva ca sa te supere.

* S â r , C d bâi,t› T››b››“ « **Ce groaznic de triat**

bărbatul ticu şi strâiwe dto di, fra*TM*1* SC incordă sub mâna ei, însă «nd Se« asta, „ Zu p"ÎZp ? “ *>”' *

pe Lady Pamela uitându-se la mâna Oliviei de pe braţul lui Stephen. Tânăra îşi dădu seama prea târziu că era un gest prea intim faţă de un bărbat pe care abia îl cunoştea şi îşi retrase mâna. Privirea Pamelei se ridică spre faţa Oliviei, iar aceasta din urmă observă o urmă de dispreţ pur înainte ca Pamela să se întoarcă spre médium.

- Sunt sigură că nu o să ne privaţi de ocazia de a vorbi din nou cu dragul de Roddy, zise Pamela. Sunt sigură că Roderick îl ştie destul de bine pe fratele lui cât să îi ignore temperamentul.

- Da, să mai încercăm din nou mâine-seară, o rugă Lady St. Leger. Lord St. Leger nu o să ne întrerupă din nou. Aşa e, dragul meu?

-Nu, bineînţeles că nu. Promit să tac, răspunse Stephen.

- Si tine-ti mintea deschisă.

> > »

-Atât de deschisă, că vântul o să bată prin ea.

-Uite, vezi? zise Lady St. Leger şi îi zâmbi rusoaicei. Te rog, spune că putem avea încă o şedinţă de spiritism.

-Ei bine... pentru dumneavoastră, milady, spuse *madame* Valenskaya, care se ridică de pe scaun. Dar acum, mă duc să mă odihnesc. Irina?

- Da, mamă.

Irina se ridică şi ea şi îşi luă mama de braţ.

Domnul Babington se duse în cealaltă parte a mediumului, întinzându-şi braţul, iar *madame* Valenskaya ieşi din cameră, sprijinindu-se pe cei doi. Olivia se uită la Stephen, care privea toată scena cu o expresie aspră. Bărbatul oftă şi se întoarse spre Olivia.

-Vrei să ne plimbăm pe la seră înainte să te duci la culcare?

-Sună minunat.

Olivia era sigură că voia să discute cu ea despre ceea ce tocmai se întâmplase. Se întoarse şi se scuză faţă de Lady St. Leger, care îi răspunse oarecum absentă.

-îmi cer scuze din nou pentru comportamentul meu, mamă, spuse Stephen.

“Ştiu, dragule. Lady St. Leger îi zâmbi. Aş fi vrut să-i dai o şansă lui *madame* Valenskaya. Ce femeie drăguţă.

“Stephen, în trecut nu erai aşa sceptic, spuse Pamela pe un ton tachinator.

St. Leger o privi şi replică sec:

-Asta a fost înainte sâ aflu de ce sunt capabili oamenii. Se întoarse apoi spre mama lui. Ştiu cât de mult îţi place compania lui *madame* Valenskaya. O să încerc să-mi controlez ieşirile.

Cu o mică plecăciune în faţa mamei lui, îi întinse braţul Oliviei. Cei doi traversară holul şi ajunseră în seră, unde scaune din nuiele împletite, cu perne înflorate, erau aşezate între numeroasele plante verzi. înăuntru era întuneric, locul fiind luminat numai de felinarele de

pe hol şi de razele lunii. Stephen aprinse un sfeşnic, apoi o duse pe Olivia în seră, spre canapeaua aflată în mijlocul camerei pline de plante.

-Sunt sigur c-o să-mi spui că am reacţionat prostesc, zise Stephen. Ştiu asta. A fost din cauza faptului că femeia aia l-a pomenit pe Roddy. Nu am suportat s-o aud pronunţându-i numele ca să-şi ducă la capăt planurile. Şi să profite în asemenea fel de suferinţa mamei.

Olivia observă că bărbatul nu pomeni nimic despre durerea văduvei Iui Roddy. Observase şi tonul lui tăios de mai devreme, când vorbise cu Pamela. însă nu avea de gând să pomenească despre aceste lucruri. Spuse numai:

-Ştiu, e groaznic. însă mama ta vrea atât de tare să creadă că *madame* Valenskaya îl poate contacta pe fratele tău, că nu o s-o putem convinge niciodată prin raţiune. Va trebui să prindem mediu- mul în toiul fraudei.

- Da. E isteţ din partea ei ca spiritele să vorbească prin ea. Aşa nu poate să fie prinsă prea uşor. E destul de dificil să demonstrezi că e o minciună.

- Da, dar a făcut trucul cu mâna. Sunt sigură că era o mănuşă pictată, umplută cu hârtie sau cu material şi ridicată cu un băţ telescopic. Putea să ascundă foarte uşor mănuşa şi băţul într-un buzunar mare. Şi îţi aminteşti că s-a dus în camera ei înainte de şedinţă, ca să-şi pună toate lucrurile în buzunar.

-Aşa este. Dar nu pot să-i cer să iasă din cameră şi să o caut în buzunare.

- Nu. Va trebui să observăm ce face şi, în momentul potrivit, sâ aprindem un chibrit şi să îi dăm în vileag trucul.

Uneori, mă întreb dacă mama ar crede, chiar şi dacă ar avea do- Ze*

^cu ° pauză, părând gânditor, şi apoi întrebă: Dar ce a fost

CU vorbăria despre umbrele nefericite, despre sufletele care nu se pot odihni? Nu e normal, nu?

-Nu, recunoscu Olivia. Partea aia a fost ciudată. De obicei, vorbesc despre pace şi frumuseţe de pe partea cealaltă. Până la urmă, asta vrea să audă toată lumea, că persoana iubită este fericită în viaţa de după moarte, că nu mai există durere şi suferinţă şi că, atunci când vor muri şi ei, li se vor alătura în acel loc minunat.

- însă, dintr-un motiv necunoscut, ea vrea ca mama să creadă că Roderick este nefericit, că sufletul lui e tulburat. Vrei să pariem că o să fie nevoie de o anumită sumă de bani pentru ca sufletul lui să fie în pace?

- Sunt sigură că ai dreptate, oftă Olivia. Mă tem că Lady St. Leger ar fi dispusă să plătească oricât crezând că astfel îşi ajută fiul.

- Lăsând la o parte toţi banii pe care o să-i ia de la ea, mai e şi faptul că îi provoacă durere. Este tulburată, deoarece crede că Roderick este nefericit. Că nu se poate odihni. Femeia aia o face să sufere şi îi va provoca şi mai multă durere înainte să termine. Trebuie să se asigure că mama o să vrea să plătească orice îi cere.

-Ai dreptate. îmi pare atât de rău.

Olivia îşi aşeză mâna pe braţul lui, intr-un gest de compasiune.

Bărbatul o privi, iar Olivia nu se putu mişca; nu mai putea respira. De ce fiecare nerv din corpul ei păru să revină la viaţă?

Stephen îşi ridică cealaltă mână şi o acoperi pe a ei. Pielea lui era caldă şi uşor aspră. Olivia se simţi deodată copleşită de căldură şi se topi, cutremurată de senzaţii pe care nu le mai experimentase vreodată. Simţea că s-ar fi putut pierde în acei ochi argintii şi nu ştia dacă ideea i se părea terifiantă sau atractivă.

-Olivia...

Numele ei suna blând pe limba lui.

Olivia îl privi, neavând încredere în ea să vorbească. Bărbatul se aplecă spre ea, apoi se opri. Un muşchi îi zvâcni în maxilar, şi îşi retrase mâna, după care se ridică. Olivia se încovoie uşor, dezamăgită, apoi se ridică, spunându-şi să nu fie o bleagă. Ce crezuse că avea să se întâmple? Orice coafură elegantă i-ar fi făcut Joan, avea să fie mereu genul de femeie pe care nici un bărbat nu o dorea.

-Vrei sâ vii cu mine să călărim mâme-dlmineaţâ? întrebă Ste phen, pe un ton neutru şi cu privirea întoarsă uşor de la Olivia. ba<ă vrei, pot

să-ţi arăt proprietatea puţin.

- Da, ar fi foarte drăguţ.

Nu era o câlâreaţâ bună şi, drept urmare, ieşea foarte rar să călărească, dar nu putu să refuze invitaţia.

- Foarte bine. După micul dejun?

Olivia încuviinţă. îşi spuse că invitaţia nu însemna nimic. Bărbatul trebuia să se poarte prietenos cu ea, doar el o invitase acolo, şi probabil familiei lui i s-ar părea ciudat dacă nu ar petrece timp cu ea.

Stephen ridică sfeşnicul ca să lumineze drumul, şi ieşiră din seră. Lumina caldă a lumânărilor lumină un cerc mic în jurul lor, lăsând restul camerei în umbră. Nici unul din ei nu se uită în întunericul serei. Prin urmare, nu observară silueta nemişcată din colţul camerei, ascunsă de frunzele unui palmier.

Olivia şi Stephen călăriră în dimineaţa următoare cam o oră după micul dejun. Tânăra fu fericită să vadă că bărbatul înşeuase o iapă docilă pentru ea şi că părea mulţumit să se plimbe în timp ce vorbea şi îi indica diferite repere. Drumul lor o lua pe lângă pomii de la capătul grădinii, apoi, pe pajiştea de după. Trecură de ferme, şi Stephen îi salută pe nume pe toţi cei cu care se întâlniră pe câmp.

Când Olivia remarcă cu glas tare acest lucru, bărbatul ridică din umeri şi spuse:

- Ei bine, până la urmă, sunt arendaşii mei.

- Chiar şi aşa, pun pariu că sunt foarte puţini cei care ştiu numele chiriaşilor lor.

-Nu e chiar un comportament care să mă inspire, răspunse Stephen, după care o privi. O să afli că nu sunt un aristocrat tipic. Poate mi se trage de la faptul că am stat în America zece ani. Dar îmi dau seama că îmi pasă din ce în ce mai puţin de clasa unei persoane. Iar o moşie mi se pare mai degrabă o afacere decât un drept divin pe care l-am moştenit.

-Ai grijă, zise Olivia chicotind, altfel oamenii o să înceapă să spună că şi tu eşti nebun. Ce ai spus seamănă foarte mult cu ce ar spune fratele meu, Reed, despre care, apropo, am zis că e prietenul tău. Când Stephen se întoarse spre ea cu o privire confuză, ea îi explică: Belinda a vrut să ştie cum ne-am întâlnit, şi mi s-a părut că era mai bine să nu spun că ne-am cunoscut la o şedinţă de spiritism, aşa că am spus că ai venit în vizită la fratele meu, Reed, şi acolo ne-am întâlnit.

-înţeleg. Foarte isteţ. Şi cum l-am cunoscut pe fratele tău?

Olivia ridică din umeri.

-O să te las pe tine să hotărăşti. Poate vine la clubul tău. Sau poate l-ai întâlnit când făceai o afacere. Se ocupă de finanţele familiei noastre. Din fericire, se pricepe la asta, deoarece restul nu ne pricepem. Tata e pasionat numai de antichităţi, şi mama e mai preocupată de drepturile femeilor de a vota şi de salariile muncitorilor din fabrici.

-Iar fraţii şi surorile tale? Pe ei ce îi preocupă?

-Ei bine, Theo, cel mai mare, este pasionat de aventură. Vine acasă din an în an sau la fiecare doi ani, după care pleacă din nou ca să exploreze Amazonul sau inima Africii sau alt loc de genul ăsta. Acum, e în Australia de aproape un an. Sperăm că o să vină în curând acasă. Thisbe, sora lui geamănă, este chimistă. Afacerea Kyriei este scena socială. Iar Constantine şi Alexander, al doilea set de gemeni, au numai zece ani, deci şotiile sunt preocuparea lor principală.

- Constantine şi Alexander? Ca pe împăraţi?

Olivia chicoti.

- Da. Crede-mă, ar fi putut fi mult mai rău. Tata voia să-i numească Pollux şi Castor, deoarece erau gemeni, dar mama a pus piciorun prag.

- Sunt sigur că îi vor mulţumi când vor creşte.

-Cu siguranţă, încuviinţă Olivia.

- Pari să ai o familie plină de viaţă.

- Da, aşa e, şi nici măcar unul nu e nebun.

- Dumnezeule, văd că remarca asta o să mă tot bântuie, comentă Stephen. îmi pare groaznic de rău, să ştii. Nu am vorbit serios. Nici măcar nu-ţi cunosc familia. Eu doar...

- Ştiu, pur şi simplu ai zis asta, oftă Olivia. Presupun că asta s întâmplat pentru că ai auzit-o de multe ori.

-Sunt sigur că nimeni nu crede că sunt nebuni. Este doar un fel de-a spune.

- Da, îmi dau seama că e mai mult o glumă. Cred că vor să spună că sunt ciudaţi, nu nebuni. Şi presupun că suntem. Ce mă enervează e că ceea ne face ciudaţi în ochii lor este faptul că ne interesează mai mult să învăţăm lucruri decât să călărim sau să facem conversaţie. Suntem ciudaţi pentru că ne pasă de oameni care nu fac parte din aceeaşi clasă. Suntem consideraţi extrem de bizari pentru că nu ne place deloc ideea de clasă. Sunt nebună pentru că prefer să mi se spună domnişoara Moreland, nu Lady Olivia Moreland. Mama e nebună pentru că este de părere că toţi copiii merită educaţie. Kyria e nebună pentru că refuză să se căsătorească cu un bărbat doar pentru că are un titlu excelent.

Ochii Oliviei începură să sclipească în timp ce vorbea, iar obrajii i se înroşiră de la intensitatea sentimentelor ei. Stephen nu-şi putea lua ochii de la ea.

- De ce suntem noi cei ciudaţi? întrebă Olivia. Mi se pare că ceilalţi sunt stranii. De ce e considerat greşit să fim devotaţi lucrurilor în *care* credem? Pur şi simplu, investim emoţii în *ceea ce* facem.

- Eşti pasională.

Cuvintele lui plutiră în aer, şi, dintr-odată, între ei apăru o tensiune, o senzaţie ciudată care nu fusese acolo înainte. Olivia, care vorbise din ce în ce mai pasional despre indignarea ei, se opri. Dintr-odată, nu se mai putu gândi la nimic decât la pasiune în sensul cel mai primar şi carnal al cuvântului. Mintea îi fu inundată cu imagini. Mâna lui Stephen în jurul mâinii ei, pielea lui, trezindu-i sentimente pe care nu le cunoscuse înainte, şocul aproape electric ce o străbătuse prima oară când îl privise în ochi, căldura care începea să crească în ea de fiecare dată când Stephen o privea sau o atingea.

-Da, presupun că suntem pasionali când vine vorba despre cauzele noastre, spuse Olivia, cu glas subţire din cauza efortului de a-şi păstra vocea relaxată. Nu se uită la Stephen. îmi pare rău. Probabil crezi că sunt toantă că devin atât de emotivă pentru ce este, până la urmă, o simplă glumă.

-Ba nu, nu cred asta.

—— Sul» vm|ii (uium ——

Vâldur# din wir* Iul o IAi» v<’ Olivia NA ţl Ini imn A |nlvl»«'4 »ţu,- ol, surprins*. IV l.»|j lui nu sr dil decAt Admtrsţlr sini or A, IA|U IO n vutremurât

. Cred că eşti remarcabilă,

Tânăra îşi feri privirea. Se gândi iA ini ştia sA lat A laţA tutei aur menea situaţii. Kyria ar It ştiut sA accepte complimentul cu graţie. Nu putea decât să roşească şi să se simtă ca o idioată,

Din fericire, o femeie ieşi pe uşa casei pe lângă care treceau şi, când îi văzu, se apropie ca să-l salute pe Stephen. Până o prezentă pe Olivia soţiei arendaşului ei şi comentară toţi despre ce zi minunată era, momentul ciudat trec vise, şi continuata sA vAlAreast A tntr o (Ate re care nu ora apăsătoare.

O să ți arăt partea mea preferată din moşie, ti spuse St. beger, tntorcându şi calul de pe drumul bătătorit pe care merseseră. O să fie locul perfect unde sA ne oprim şi sA gustăm prânzul pe tare ni I a pregătit bucătăreasa.

Străbătură câmpuri, oprindii se să deschidă o poartă şi să treavA dincolo de ea. Olivia aprecie acest detaliu. Era convinsă că, dacA ar fi fost singur, Stephen ar ii sărit pur şi simplu gardul jos, lucru pe care ea nu l ar putea face. încă tşi amintea chinul din vocea grâjda rului când ti spusese că trebuia să tşi ajute calul să sară peste obsta col, nu să i sc împotrivească, şi recunoştința pe care o simțise când tatăl ei spusese sec: „Ce contează, Jenkins? Ai face bine să ti înveți pe Kyria şi pe băieți, l.ivvy a mea e savantă, nu călăreață, nud aşa, draga mea?"

Cei doi intrară în zona cu copaci de dincolo de câmp, pe un drum care abia putea fi văzut, şi, când ieşiră din pădure, erau pe o mică pajişte, unde era şi un iaz. Un pâlc de copaci se afla tntr-o parte a iazului, urmându-i curba uşoară. Era întruchiparea perfectă a liniştii şi a frumuseții, iar Olivia inspiră, plină de încântare.

-E minunat! spuse ea, oprindu şi calul, copleşită de o emoție adâncă şi intensă, pe care nu o înțelegea şi nici nu o putea descrie.

Era ca şi cum, intr-un mod incredibil şi irațional, cunoştea această moşie.

-îți place?

Stephen se întoarse spre ea şi o privi cu atenție, fața Oliviei fiind luminată de o strălucire interioară.

- Mă bucur. Ăsta a fost mereu locul meu preferat, unde îmi place să vin şi să stau să mă gândesc.
- E superb, zise Olivia, îndemnându-şi calul să înainteze.

Se duseră până la copacii de la marginea iazului şi descălecară. Olivia privi în jur, zâmbind.

- Simt atâta pace aid. Mă simt în siguranţă.

Cuvintele o surprinseră chiar în timp ce le pronunţă. De ce nu s-ar fi simţit în siguranţă? Cu toate astea, ştia că *senzaţia* *e* siguranţă era o parte din sentimentul pe care îl *trezise* în ea ace oc, şi dulceaţa emoţiei fu deranjată de o senzaţie de nelinişte.

Olivia dădu gândul la o parte. Era o prostie. Era pur şi simplu un loc minunat, şi orice conexiune simţea cu el nu era decât o *atracţie* normală faţă de un loc frumos.

Stephen luă coşul din spinarea calului şi îl aşeză lângă iaz, după care întinse pe jos *o* pătură pe care să se aşeze. Bucătăreasa pregătise un prânz săţios pentru ei: mai multe tipuri de came rece, brânzeturi *şi* fructe, felii de pâine unse cu unt. Petrecută următoarele *minute* bucurându-se de mâncare.

După asta, rămaseră mulţumiţi în linişte, scăldându-se în căldura soarelui, ascultând foşnetul frunzelor în timp ce briza le mişca şi cântecul ocazional al unei păsări. Olivia se gândi că ar fi un Ioc minunat unde să stea şi să dtească sau chiar să aţipească la soare, ca o pisică. Data următoare, avea să îşi ia o carte cu ea. Se surprinse în *mijlocul* gândului. Nu urma să stea la Blackhope aşa mult. Era acolo pentru *o simplă* vizită, după care avea *să* meargă acasă.

- Cred că a fost frumos să creşti aid, comentă ea.

-Da. Roderick era cu patru am mai mare decât mine, aşa că, atund când s-a dus la Eton, am rămas în mare parte singur. îmi plăcea să vin aici şi să dtesc.

Olivia zâmbi.

-Ce fel de cărţi citeai?

-Poveşti despre aventuri şi întâmplări misterioase. Majoritatea erau prostii romantice. Eram tânăr şi plin de visuri.

- De asta te-ai dus în America? Pentru aventură?

Stephen ridică din umeri, iar zâmbetul de pe buze îi dispăru.

P«a d. EE PrinC‹PiU› amVrUtti Ple= cât mai da-

Răspunsul lui o uimi, şi i-ar fi pus mai multe întrebări, dar Stephen continuă înainte ca Olivia să vorbească:

-Am vrut să-mi fac propria avere. Să-mi demonstrez valoarea. Ambiţiile tipice ale unui fiu mic.

- Unde ai fost?
- în vest. Acela era locul unde te duci ca să-ţi faci averea, asta spunea toată lumea. Am încercat câteva locuri diferite, diverse lucruri,

dar am ajuns în Colorado, la minele de argint.

- Cum e acolo?

-Aspru, rece, frumos. Munţii sunt incredibil de înalţi, cerul - enorm. Nu poţi să te uiţi la ei fără să te gândeşti la cuvinte precum „grandoare“, „maiestuos“ şi „copleşitor“. Pământul te face să te simţi mic, şi, cu toate astea, te ambiţionează, te face să crezi că orice e posibil. Stephen ridică din umeri, părând uşor jenat. îmi pare rău. De obicei, nu vorbesc aşa mult despre asta.

- Probabil a fost greu să pleci de acolo.

Stephen o privi surprins.

- Da, a fost. Cei mai mulţi nu înţeleg asta. Cred că am fost extaziat să mă întorc în Anglia, să obţin titlul şi moşia, dar nu a fost aşa. Pentru o clipă, m-am gândit chiar să nu mă întorc, dar ştiam că moşia ar fi avut de suferit. Nu ai cum să ai grijă eficient de un loc de la mii de kilometri distanţă. Şi a trebuit să mă gândesc şi la mama, şi la Belinda. Aşa că, într-un final, am vândut tot ce aveam şi m-am întors aici.

- Regreţi asta?

Stephen nu răspunse imediat, gândindu-se la cuvintele ei. în cele din urmă, spuse:

- Nu, nu regret. E un alt fel de viaţă, dar cred că e genul de viaţă pentru care m-am născut. Oricât de minunaţi sunt Munţii Stâncoşi, oricât de multe obstacole ar fi adus pământul sau munca, aici e locul meu. Blackhope e casa mea. Cu tot cu spiritele sale pierdute.

Olivia îi zâmbi.

- Crezi c-o să avem o altă reprezentaţie diseară? Mai multe cuvinte de la spirite?

-Cred că nu. Faţa lui deveni din nou serioasă Cred că *madame* Valenskaya o s-o pună pe mama să aştepte puţin. Să devină din ce 1° ce mai nerăbdătoare. Cred că va zice că se simte prea sleită să intre în transă din nou sau va spune că spiritele nu vor sâ *se* întoarcă în casa cuiva care nu crede. Vrea ca mama să îşi dorească aşa tare să audă ceva de la Roderick, încât să creadă orice, oricât de neverosimil ar fi.

- Sunt sigură că ai dreptate, încuviinţă Olivia cu un oftat, mi pare atât de rău pentru Lady St. Leger. Trebuie să fie groaznic sâ aştepţi şi să speri, cum face ea.

-Da. De asta vreau să-i expun pe şarlatanii ăştia cat de curând posibil.

Atmosfera plăcută a după-amiezii dispăruse din cauza gândurilor legate de *madame* Valenskaya şi schemele ei frauduloase. Stephen şi Olivia începură să strângă resturile de mâncare. Bărbatul se ridică şi îi întinse o mână, ca să o ajute. Olivia acceptă şi se ridică şi ea.

Stephen nu îi dădu drumul imediat. Olivia îl privi şi îl văzu uitându-se la ea într-un fel care îi făcu pulsul s-o ia razna.

- Mă bucur că ai venit aici, spuse el.

Ochii lui străluciră argintii în lumina zilei.

- Şi eu, răspunse Olivia.

Stephen se apropie de ea, iar inima ei bătea cu putere. închise ochii, şi apoi, buzele lui erau pe ale ei, moi şi fără grabă. Olivia nu mai fusese sărutată vreodată, dar senzaţia nu semăna cu nimic ce-şi imaginase. Sărutul lui deveni mai profund, iar căldura o copleşi.

Olivia îşi ridică mâinile. Nu era sigură ce voia să facă, însă, când ajunse cu o mână pe jacheta lui, îl strânse de rever. Braţele lui Stephen o înconjurară, trăgând-o aproape, iar Olivia se ridică pe vârfuri, lipindu-şi buzele de ale lui. Senzaţii glorioase se împrăştiară prin ea, iar tânăra tremură, entuziasmată şi nerăbdătoare.

în cele din urmă, el îi dădu drumul. Olivia îşi ridică ochii spre el, gura fiindu-i uşor deschisă din cauza uimirii. Stephen o privi, aproape la fel de uimit ca ea.

-Eu... eu... Stephen făcu un pas în spate, încleştându-şi pumnii. cer scuze. Nu ar fi trebuit să fac asta.

fâc^e'lrs? VrUt M ProIeSteZe- să “ sP“nâ că fusese fericită că o
2adetr LT- “ “ * ^ Potrivit Pen*ru o lady să facă asta. adevăr, ce făcuse nu
era deloc demn pentru o lady. şi bănui

că educaţia ei neobişnuită era din nou de vină. Aşa că îşi înghiţi cu vintele şi clătină din cap.

-Nu, te rog, nu-ţi face griji. A fost... a fost...

-Te rog să nu crezi că te-am adus aici ca să te forţez cu atenţia mea, zise Stephen sec.

- Nu cred asta, îl asigură Olivia.

Nu se putea gândi la un mod prin care să spună ce simţea fără să pară prea îndrăzneaţă. Totul în ea tresălta cu sălbăticie, şi îşi duse mâna la abdomen, ca pentru a-şi linişti stomacul.

Stephen stătu locului pentru o clipă şi o privi. Olivia părea să fie vulnerabilă, privindu-l cu ochii ei întunecaţi, buzele ei fiind încă umede şi de un trandafiriu întunecat de la sărutul lui. Stephen se simţi ca un nenorocit pentru că o sărutase, însă nu putea nega că îşi dorea să o ia din nou în braţe şi să o sărute.

- îmi pare rău, repetă el ferm şi se întoarse să ia caii.

Puse coşul cu mâncare pe spinarea calului său, apoi o ajută pe Olivia să se suie pe al ei. Amândoi se prefăceau că nu existau atingerile între ei ce nu puteau fi evitate. Călăriră înapoi spre casă, între ei instalându-se din nou o atmosferă ciudată, singurele cuvinte pe care şi le adresară fiind despre direcţia în care să o ia sau un schimb politicos de replici, cum ar fi o întrebare din partea Oliviei despre un anumit copac sau Stephen spunându-i despre un zid de piatră despre care se zvonea că era acolo dinainte de Cucerire.

Când ajunseră acasă, Olivia îi mulţumi politicos şi se duse direct în camera ei. Era deja mijlocul după-amiezii, aşa că se hotărî să nu mai facă altceva, ci doar să facă o baie şi să se pregătească pentru cină. După ce se spălă pe păr, începu să şi-l descurce cu un pieptăn.

Când părul era aproape uscat, se întinse în pat. Era puţin obosită, iar în minte încă îi alergau gânduri legate de acea după-amiază. Zâmbi, cum făcuse deseori de la picnic. Retrăi sărutul lui Stephen. Se întrebă dacă bărbatului chiar îi părea rău pentru ce făcuse. Se întrebă dacă avea să se întâmple din nou.

în timp ce se uita la flăcările din şemineu, lumina păru să se micşoreze, iar camera din faţa ei se schimbă uşor.

Un covor gros era întins pe podea, însă era mai mic şi mai roşu şi se ªfla numai în faţa şemineului, deasupra patului de stuf care acoperea

podeaua. Şemineul era şi el diferit, făcut din bucăţi mari de piatra, cu f0 cui mai înalt şi fumul mai dens. Scaunul de lângă foc, unde Olivia $tătu$e să îşi usuce părul, nu mai era. Şi masa din faţa lui dispăruse. Acolo erQ numai un scaun greoi din lemn.

Pe covor stătea o femeie, cu picioarele strânse sub ea, plimbându-şi 0 perie prin părul blond. Flăcările îi luminau părul, făcând şuviţele pale de aur şi aramă. Olivia ştia că ar fi trebuit sâ-i fie frică să vadă un străin în camera ei, dar nu-i era. Nu simţea decât uimire şi curiozitate.

Se uită la femeie, care nu părea să fie conştientă de prezenţa ei. Faţa ei se întoarse într-o parte. Femeia îşi mângâie părul cu mişcări ritmice în timp ce fredona o melodie. Era o femeie drăguţă, cu o faţă pătrâţoasâ, pometii înalţi şi laţi şi o uşoară adâncitură în partea de jos a bărbiei, fix în mijloc, care îi dădea o înfăţişare plăcută. Era prea întuneric ca să vadă nuanţa exactă a ochilor ei, însă păreau de o culoare deschisă. Era încălţată cu papuci de piele şi purta o tunică albastră, care îi cădea de pe umeri spre picioare, înfăşurându-i şoldurile. Dedesubt, avea o altă rochie bej care se zărea la decolteu. Mânecile lungi îi cădeau până la încheietura mâinii şi erau legate în partea de sus. O centură aurie din zale metalice rotunde îi încercuia corpul, deasupra şoldurilor, prinsă la mijloc şi căzând într-o linie dreaptă până la coapsă. în partea în care se lega, erau trei inele cu pietre colorate.

Un bărbat intră în viziunea Oliviei, traversând camera spre femeie. Aceasta îşi întoarse capul, şi un zâmbet luminos îi apăru pe faţă. Se uită în spatele lui, şi zâmbetul făcu loc unei încruntături pline de nelinişte.

-Nu-ţi face griji, dragostea mea, spuse el. Nimeni nu m-a văzut intrând în camera ta. Reputaţia ta nu o să fie pătată.

Bărbatul purta o tunică gn peste o cămaşă albastră şi, în partea de jos, pantaloni de aceeaşi culoare. în jurul şoldurilor avea o centură lată din piele şi în partea stângă îi atârna o sabie în teacă. Părul era lung şi dezordonat, de un blond mai închis decât al femeii, aproape şaten, şi era şi puţin cârlionţat.

Stând în spatele femeii, bărbatul îşi dădu jos centura şi îşi puse sabia
mtr-o parte. Apoi, îngenunche şi o cuprinse în braţe, rezemându-şi

capul e o/ei. O sărută pe creştet, iar tânăra oftă şi se ghemui în el.
*, Uc< *e păcat,zise ea, dar nu mă pot abţine. Fiecare zi e neagră daca nu te văd. Nu suport să fiu departe de tine.*

- *Şi eu simt la fel Vocea lui era mai joasă. O sărută pe gât. Te iubesc.*
- *Şi eu te iubesc. Nici măcar nu pot să-mi mărturisesc păcatele, pentru că nu pot să spun că mă căiesc.*

Se sărutară, ţinându-se strâns în braţe. Mâna lui o mângâie pe spate şi pe şolduri şi o trase mai aproape. Femeia se întoarse, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui şi lipindu-şi corpul de al lui. Cu un braţ în jurul ei, el o aşeză uşor pe podea.

CapitoCuC

Olivia se trezi brusc şi deschise ochii. Pentru o clipă, se uită orbeşte în faţa ei. Apoi, se ridică şi se uită prin cameră. Fusese un vis. Adormise şi visase.

îşi frecă faţa cu mâinile. Se simţea ciudat. Ce vis bizar! Păruse atât de real, ca şi cum s-ar fi uitat la o piesă sau la oameni adevăraţi. I se păruse excesiv de ciudat pentru un vis. De obicei, îi ştia pe oamenii din visele ei - chiar dacă nu arătau ca ei înşişi, ştia cine erau. Şi, de obicei, era participantul principal din visele ei. întârzia sau fugea de ceva groaznic ori îndeplinea o anumită sarcină, dar era ea. Mereu ea. însă, în acest vis, văzuse o cameră necunoscută şi oameni care îi erau străini. Ea însăşi nu apăruse în vis decât ca privitor nevăzut.

Bărbatul şi femeia erau îmbrăcaţi ca oamenii din Evul Mediu. Făcu o pauză, gândindu-se la rochia femeii. Evul Mediu Timpuriu, în jurul perioadei regelui Henric al II-lea, deoarece rochia o duse cu gândul la Eleanor de Aquitania. Cu toate că cei doi vorbiseră în engleză, accentul fusese ciudat şi cuvintele - pompoase, iar ea nu înţelesese prea bine ce spuseseră. Visase o dată sau de două ori o perioadă diferită sau un loc diferit, însă atunci citise despre acele lucruri sau le studiase în şcoală sau îi scrisese Theo despre ele. Dar nu citise nimic de curând despre perioada în care trăise Henric al II-lea.

Un vechi loc normand îi veni în minte. Castelul pe care i se păruse a-l vedea când trăsura se apropia de Blackhope. O străbătu un fior.

Se ridică, frecându-se ca să se încălzească. Ce se întâmpla cu ea. Nu-şi putea aminti să fi văzut vreodată ceva ce nu exista nici macar pentru o clipă. Asta era şi mai ciudat decât visul. Dacă ar spus c despre asta, ar fi considerat-o la fel de ciudată ca bunica ei.

La uşă se auzi un ciocănit, iar Joan intră ca s-o ajute s jjn Pentru cină. Olivia îşi întipări forţat un zâmbet pe buze ş minte castelul imaginat şi visul.

Spre surprinderea Oliviei, Lady Pameia wrbt s - e^ :r- La cinâ;

-Am auzit ci ai mers la cilărit cu Stephen în dupâ-am^az* Lady Olivia. Sper ci ţi-a placat turul locuim nostru.

Olivia observi ci femeia făcu sa pari ci moşia mei ***u*** apsr^

Zâmbi politicos $i spuse:

- Da, foarte mult. Lord SL Leger mi-a povestit ş <3e$pre »aa iit în Statele Unite, ceea ce a fost destul de interesant.

-Serios? Pameia îşi arcui o sprânceană În timp ce L pmi pe Stephen. Sunt surprinsa ci nu ne-ai spus niciodată de^t* asta, Stephen.

_ ^'t u cr€<i râ ţi s-ar parea interesant, rr.^acy, răspunse e. ţe ^ ton formai,

Pameia ti zâmbi

-Cred câaifi surprins de ceea ce rra interesează. Ar trebui şi :ra pui la încercare intr-o zi

Stephen nu spuse nimic. Doar îşi ridică paharul cu sl kaâc guri- Pameia îşi concentra din nou aten*ia as rpra Olrsiei.

- Ne bucuram foaxte mult că as venit în »ezita. m£acr>'. Am a^zn atâtea despre familia ta.

În vocea ei se simţi o urma ce amuzament, sar asta făcu car ce auzise despre familia MoreiazscL

- Serios? răspunse Olivia calmâ-

- A, da, continua Pameia, cu o lumini rece în exim es **afcastn** Ducesa este destiJ de faimoasa în societate.

- Mama e cunoscuta pentru numeroasele ei cauze bme intesti- onate, daci la asta te referi, sp -se Oir/ia, nzând-o pe Pameia a» c privire la fel de durâ-

- Este foarte.„ revohitionarâ în gândire, nu?
- Da, aşa e.
- Pame.a»»., spuse Lady St- Leger, aruncâridu-i o t>rr»nre mgnxra- tâ Oliviei.
- Ce vrei sâ spui? întrebă Bemida curioasă,

Lady St Leger arătă ca şi cur. ar fi ir.gfaitiî un Zâmber-I Pameies era tăios ca sticla.

■/rea ia tţxsnă că mama T^a crede: în lucruri precum edocais pentru copiii săraci, tratamentui mai faun al mimri.nnV dm tiboc şi dreptul femeilor de a vota, zise Obvia

- Serios? Belinda o privi uimită. Dar ăsta nu e un lucru bun? Ca acei copii săraci să fie educaţi şi ca oamenii să fie bine trataţi?

«Ba da, bineînţeles. Olivia zâmbi şi încuviinţă. Mama are foarte multă compasiune, o trăsătură care mă tem că le lipseşte unora dintre femeile aristocrate.

O privi cu subînţeles pe Pamela. Stephen îşi opri un râset.

- Pamela, dacă insişti să încerci să intri cu Lady Olivia într-o confruntare a isteţimii, să ştii că o să pierzi.

Flăcări apărură în ochii Pamelei, deşi le ascunse când îşi lăsă privirea în jos.

-Stephen, mă răneşte faptul că ai putea crede că intenţiile mele erau rele, spuse ea, şi, când îşi ridică din nou privirea, avea lacrimi în ochi. Eram pur şi simplu interesată de familia lui Lady Olivia.

- Bineînţeles, zise Olivia. Sunt mândră de mama şi nu mă deranjează să vorbesc despre ea.

Tăcerea se lăsă la masă. Olivia se uită la Lady St. Leger, care părea în continuare să se simtă incomod. în încercarea de a o asigura pe mama lui Stephen că nu fusese ofensată de remarcile Pamelei, tânăra spuse:

-Aveţi o casă minunată, Lady St. Leger.

Femeia se lumină şi îi zâmbi recunoscătoare.

-Mulţumesc, milady. Mă bucur că crezi asta. Casa este aici de mulţi, mulţi ani, dar am redecorat-o. Erau câteva locuri destul

) 7 9'

de reci, atât la propriu, cât şi la figurat.

- Mă tem ca aşa stau lucrurile de obicei la casele de piatră, zise Olivia.

- E o casă tristă, spuse *madame* Valenskaya dintr-odată, şi toată lumea o privi. Plină de suflete pierdute. Ştiu asta. Le aud plângând. Am ştiut asta de cum am ajuns aici.

Era prima oară în acea seară când *madame* Valenskaya vorbea, până atunci fiind preocupată de mâncare. însă acum se uită la masă, la restul oamenilor.

Olivia îi privi pe ceilalţi. Faţa lui Stephen nu exprima nimic. Bărbatul nu avea de gând să repete greşeala din seara trecută. Pamela păru cinică şi uşor amuzată. Belinda se aplecă în faţă, cu ochii mari, savurând drama momentului. Lady St. Leger îşi strânse mâinile la piept, îngrijorată, analizând fiecare cuvânt spus de *madame* Valenskaya.

- Nu ştiu, zise Olivia calmă, păstrându-şi expresia inocentă. Nu mi se pare deloc o casă sinistră. Mi se pare spaţioasă şi minunată.

-A, *madame* ştie mereu, spuse domnul Babington, punându-şj furculiţa jos şi aplecându-se ca s-o privească pe Olivia. Este foarte conectată la lumea spiritelor. De fiecare dată când intrăm într-o casa, ştie dacă sunt suflete pierdute în ea. Au *fost* una sau două în care nici măcar nu suporta să intre.

- Da, nişte locuri groaznice, încuviinţă mediumul. Aici, nu e aşa rău, dar aud sufletele pierdute plângând. Se cutremură şi spuse: Chiar şi numele emană energie negativă: reşedinţa Blackhope.

-A avut numele ăsta de la început, comentă Pamela. Vine din vremuri antice. Sunt sigură că a însemnat ceva inofensiv.

- Ştiu despre nume! spuse Belinda. Tutorele meu mi-a povestit anul trecut. M-a pus să cercetez istoria casei, ca exerciţiu. Acum mult, mult timp, înainte ca familia noastră să deţină casa, locul a fost al unui nobil care s-a închis în castelul lui şi şi-a petrecut tot timpul jelindu-şi soţia moartă. în cartea pe care am citit-o scria că aşa şi-a primit casa numele.

- Vedeţi? izbucni *madame* Valenskaya, nerăbdătoare să-şi demonstreze ideea. Un alt suflet pierdut. Sunt multe.

Olivia observă că, în entuziasmul ei, accentul mediumului se atenuase. *Madame* Valenskaya păru şi ea să-şi dea seama de asta, deoarece reveni la accentul cu care îi obişnuise pe toţi.

-Nu e un loc bun. Spiritele plâng, pline de durere.

-*Madame*, te rog, spune-ne că o să faci o altă şedinţă de spiritism în seara asta, o îndemnă Lady St. Leger. Poate ai putea să ajuţi spiritele.

- Nu, nu în seara asta. E prea curând. *Madame* Valenskaya îşi duse dramatic mâna la frunte. Nu pot să încerc din nou. E prea dureros.

-Mama suferă groaznic uneori, zise Irina încet. Mai ales când spiritele sunt agitate şi torturate.

Când văzu durerea de pe faţa lui Lady St. Leger, Olivia trebui să se abţină să nu spună ceva. îi aruncă o privire lui Lord St. Leger şi văzu că şi acesta se abţinea cu greu.

- Poate mâine-seară, zise Olivia împăciuitoare, sperând să îl împiedice pe Stephen să spună ceva şi să uşureze durerea mamei lui.

- Da, mâine-seară, zise Lady St. Leger.

Madame Valenskaya încuviinţă, având expresia unui martir.

-Osâ încerc.

-Mulţumesc. Eşti atât de bună.

Văzând felul în care mediumul o manipula pe Lady St. Leger, Olivia îşi dădu seama că nu mai avea poftă de mâncare. Fu fericită când fu servit ultimul fel şi cina luă sfârşit.

Foarte puţine lucruri se întâmplară în ziua următoare. Erau lucruri tipice pentru viaţa la ţară, precum crochet pe pajişte, jocuri în salon sau cântat la pian şi în sala de muzică, iar Olivia participă şi ea, aşteptând să treacă timpul până la evenimentul principal al zilei - următoarea şedinţă de spiritism. Stephen îşi petrecu cea mai mare parte a zilei în birou, ocupându-se de treburile moşiei, aşa că Olivia îl văzu numai la prânz. Se întrebă dacă o evita din cauza sărutului din ziua trecută. Stephen îşi ceruse scuze, ceea ce fusese lucrul potrivit pentru un gentleman. însă, acum, Olivia se întreba dacă el îşi dorise de fapt ca sărutul să nu fi avut loc. Simţindu-se puţin tristă, luă o carte din bibliotecă şi se duse la etaj. După ce îşi dădu jos rochia, îşi trase halatul peste lenjerie şi se aşeză într-un fotoliu confortabil, ca să citească până la cină.

Soarele după-amiezii aluneca sub linia orizontului şi apuse când Joan intră în cameră, cu rochia Oliviei în mâini. Era una dintre rochiile Kyriei, pe care Joan o recroise pentru Olivia. O rochie din satin albastru, strâmtă în faţă şi adunată într-o turnură la spate, cu o trenă de dantelă.

Olivia se uită la rochie în timp ce Joan o întinse pe pat. Se simţi entuziasmată la gândul că avea să o poarte în faţa lui Stephen. Oare ochii lui aveau să strălucească, plini de încântare, cum văzuse că făceau bărbaţii când Kyria intra într-o cameră? Nu-şi putu imaginea aşa ceva. Nu era genul de femeie care să aprindă un foc în bărbaţi. Cu toate astea, nu putea uita de sărut.

Olivia se aşeză în faţa oglinzii, şi Joan luă peria şi pieptănul. Tânăra scoase agrafele din părul Oliviei şi începu s-o pieptene, pre- gătindu-l pentru stilul mai complex pe care avea de gând să-l facă în acea seară. Dintr-odată, un zgomot puternic se auzi de afară, iar Joan tresări, lovind-o din greşeală pe Olivia cu peria.

-îmi pare atât de rău, miiady, spuse ea, însă Olivia era deja m picioare, îndreptându-se spre fereastră.

Camerista o urmă.

Când ajunse la geam şi se uită în grădină, Olivia rămase Demişi tă, privind scena de jos. Joan, care ajunsese lângă ea, inspiră şocată Olivia se trase mai aproape de geam. O siluetă mergea pe aleea din grădină. Era încă destulă lumină cât să observe că persoana care mergea încet nu purta haine obişnuite, ci o pelerină lunga neagră, cu glugă, genul de haină purtată de călugări. Mâinile îi erau încrucişate la piept, fiind acoperite de mânecile lungi, iar gluga y ascundea faţa.

în timp ce Olivia se uita, i se făcu pielea de găină. Silueta ajunse la capătul aleii şi coborî pe trepte în grădina de mai jos. Bărbatul se întoarse şi se uită în sus, la ferestrele casei. îşi dădu gluga la o parte cu o mână şi dezvălui faţa albă şi osoasă a unui craniu.

Joan scoase un sunet ascuţit, acoperindu-şi gura cu mâna, şi de jos se auzi ţipătul unei femei. Olivia alergă în acea direcţie, în timp ce îi spuse lui Joan:

- Cheamă-l pe Tom Quick!

După care ieşi pe uşă. Coborî scările, uitând că purta numai un halat şi papuci şi că părul îi cădea liber pe spate. La capătul holului, alte uşi se deschideau şi oamenii apăreau, ţipând uimiţi.

Stephen era cu un pas în faţa Oliviei, şi cei doi coborâră restul treptelor împreună. Conştientă că bărbatul cunoştea mai bine casa şi grădinile, îl urmă, ridicându-şi halatul ca să poată alerga mai repede.

Bărbatul o luă spre uşa din spate, care dădea spre grădină, iar Olivia venea în urma lui. Coborând câte două trepte deodată, se îndreptă spre locul în care se aflase silueta. Olivia îl urmă, scâncind când călcă pe o piatră ascuţită. Dar nu se opri, grăbindu-se să îl urmeze pe aleea care dădea în grădina mai joasă, în care se plimbase „călugărul .

Nu era nici un semn lăsat de silueta în pelerină. Soarele apusese repede, lumina joasă în care îl văzuseră pe „călugăr“ transformân- du-se în întuneric aproape deplin. Se duseră în locul în care văzuseră ultima oară silueta şi se opriră.

-La naiba! exclamă Stephen. Nu o să-l prindem niciodată pe lumina asta. Ar fi putut să se ducă oriunde.

Bărbatul se întoarse şi o privi cu adevărat pe Olivia pentru prima oară. Tânăra îşi dădu seama că în timp ce alerga, i se desfăcuse hala tul şi îi expunea dantela albă a cămăşii de noapte. Olivia se îndreptă şi legă halatul.

, Tocmai mă pregăteam să mă îmbrac pentru cină, explică ea cu toată demnitatea posibilă şi îşi dădu părul pe spate.

Ochii lui Stephen se plimbară pe părul ei, care îi cădea, des şi şaten, până la şolduri, şi abia după o ezitare de o clipă spuse:

-Da, bineînțeles.

-Domnişoară Olivia!

Cei doi se întoarseră şi îl văzură pe Tom Quick îndreptându-se spre ei, cu câte un felinar în fiecare mână.

-Tom! zise Olivia recunoscătoare. Slavă Domnului că te-ai gândit să aduci o sursă de lumină.

-La cât de întuneric e, m-am gândit că ar ajuta, zise el, dându-i unul din felinare lui St. Leger.

- Foarte bine, zise Stephen. Să vedem dacă putem să-l găsim.

Coborâră treptele în grădina de jos. Tom îşi ridică felinarul ca să lumineze mai mult şi o luă în dreapta. Stephen şi Olivia o luară în cealaltă parte. Olivia, care îşi ridică halatul până la glezne, ca să nu se murdărească, se uită cu atenţie în toate părţile. O luară pe fiecare alee din jumătatea de vest a grădinii. Din când în când, se întâlneau cu Tom, care căuta prin partea lui a grădinii, şi, în cele din urmă, se întâlniră la capătul grădinii. De acolo, începeau pomii şi, dincolo de ei, era o pajişte. Nu găsiră nici o urmă a „călugărului".

- Nu avem nici o şansă, spuse Stephen cu amărăciune. Nu are rost să căutăm în întuneric pe cineva îmbrăcat în negru...

-Mai ales că a avut destul timp să plece în timp ce coboram scările, adăugă Olivia.

- Ştiu, oftă Stephen. Să ne întoarcem în casă. Putem să mai căutăm mâine, la lumina zilei. Poate o să găsim ceva urme.

Se întoarseră în casă, unde restul celor prezenţi erau agitaţi. Lady St. Leger, Pamela, Belinda şi invitaţii lor îi aşteptau la capătul scărilor.

- Stephen! Ce-a fost? L-ai văzut din nou? întrebă Lady St. Leger.

- în viaţa mea nu am fost atât de speriată! exclama Belinda, luându-şi fratele de braţ. Se albise la faţă, deşi în ochii cenuşii ai tinerei era şi o urmă de entuziasm. Ce a fost?

- Probabil cineva îmbrăcat într-o robă, spuse Stephen sec. Dar a dispărut până am ajuns noi în grădină.

Lady St. Leger era şi ea în halat, însă Belinda şi Pamela erau îmbrăcate pentru cină. Pamela avea, ca de obicei, o frumuseţe glacială şi era îmbrăcată în mătase gri şi dantelă. îi aruncă o privire dispreţuitoare Oliviei. Tânăra se uită la halatul ei, care se murdărise.

- Stephen, chiar era cineva în grădină? întrebă Pamela. Camera mea e pe cealaltă parte, deci nu am putut să văd „fantoma .

-Era acolo! exclamă Belinda, întorcându-se spre Lady Pamela. Doar

pentru că tu nu l-ai văzut...Cancface Ca mp-

- E în regulă, Belinda. Stephen îşi puse, calm, mâna pe umărul ei şi se uită la Pamela. Da, şi eu l-am văzut. Cineva se plimba în grădină, deşi sunt sigur că...

-Se plimba! exclamă Lady St. Leger. Cum poţi să fii atât de relaxat în privinţa asta? A fost un călugăr oribil, hidos, cu o faţă de schelet, şi mergea încet. Ca moartea!

Olivia se duse lângă femeia în vârstă şi îşi puse braţul în jurul ei, alinând-o.

- E în regulă, Lady St. Leger. Sunt sigură. Vă rog să nu vă agitaţi. O să căutăm mai bine mâine, pe lumină. Mai mult ca sigur nu o să fie ceva ameninţător.

Madame Valenskaya interveni şi ea: *m* -Spiritele nu lasă urme. Nu înţelegi? A fost un suflet pierdut. ■ Mi s-a plâns. Vi s-a plâns! Arătă dramatic spre Stephen. Cum poţi să *Ţ* ignori asta?

- La naiba! strigă Stephen. Nu a fost decât un bărbat în robă de călugăr. Dar sunt sigur că deja ştii...

- Lord St. Leger, spuse Olivia, mama ta este foarte tulburată. Poate ar trebui să o duci în camera ei.

- Da, bineînţeles. Bărbatul îi aruncă Oliviei o privire recunoscătoare şi o luă pe mama lui de braţ. Să mergem sus. Ar trebui să te odihneşti. O să te simţi mai bine.

-Ba nu, protestă Lady St. Leger. Sunt prea speriată să închid ochii, cu atât mai mult să dorm. Am mai auzit oameni vorbind despre fantome, dar niciodată nu am văzut una. A fost înfiorător.

-Sunt sigur în continuare că nu ai văzut una, mormăi Stephen.

-A fost înfiorător, confirmă Olivia. Orice ar fi fost.

-Când şi-a arătat faţa şi am văzut craniul... Belinda tremură. Aproape mi-am pierdut cumpătul.

- *Madame*, ai avut dreptate când ai spus că locul acesta e plin de suflete pierdute, spuse domnul Babington, pe un ton mai ferm decât

A fnst normal. A fost, evident, una dintre umbrele amărâte despre care [a] vorbit fiul lui Lady St. Leger.

_ Da, bineînţeles. E adevărat. *Madame* Valenskaya vorbi încet, părând tristă. îmi pare rău, milady. Blackhope e un loc întunecat, plin de suflete nefericite.

-*Madame,* o să ţii o şedinţă din nou în seara asta? întrebă Lady St. Leger, ridicându-se de lângă fiul ei şi îndreptându-se spre medium, cu speranţă în priviri. Te rog! Sunt sigură că ne-ar ajuta în problema asta.

Mediumul îşi înclină capul într-un mod regal.

-Bineînţeles, milady. Trebuie să vă ajut. O să chem spiritele în seara asta.

Olivia îi aruncă o privire lui Stephen, care îi adresă o privire ironică în schimb, dar nu spuse nimic. Tânăra era sigură că şi el îşi dăduse seama că singurul mod în care ar fi putut să scoată la iveală planul lui Valenskaya era să o lase pe femeie să-şi ducă la capăt farsa.

După cină, care fusese amânată din cauza apariţiei fantomatice, toţi cei din casă se strânseră din nou în jurul mesei din sufrageria mai mică. Luară loc, aşa cum făcuseră şi data trecută, cu mediumul la un capăt al mesei, înconjurată de complicii ei, şi Lord St. Leger cât de departe posibil de ea. Olivia se aşeză din nou între Lady St. Leger şi Stephen şi, cu toate că se pregătise pentru senzaţia pe care o simţi când el o luă de mână, puterea atingerii fu la fel de intensă. Olivia se întrebă dacă gestul îl afectă şi pe el la fel de mult ca pe ea. Se gândi la sărutul din ziua anterioară. Spera că bărbatul nu îi putea citi gândurile.

Felinarele fură stinse, şi minute întregi trecură în tăcere în timp ce aşteptau să se întâmple ceva. într-un final, *madame* mormăi şi, peste o clipă, se auzi muzică. Olivia recunoscu cântecul *Für Elise.*

Şi Lady St. Leger îl recunoscu, deoarece o strânse mai tare de mână pe Olivia.

~ Cântecul ăsta! Era unul dintre preferatele lui Roddy, nu-i aşa, Pamela?

~Da, era.

Stephen o strânse mai tare pe Olivia de mână, iar tânăra ştiu că Zbatul se străduia din răsputeri să nu întrerupă din nou şedinţa. 1 strânse şi ea de mâna, într-o comunicare tăcută, iar el răspunse a [dn]unţând-o că îşi controla emoţiile.

Muzica se opri, exact cum începuse, oe cp făcu linişte, iar madam* mp Valenskaya vorbi încet, ca şi cum nu ar n i A fnst obişnuită cu asta.

- Mamă? „răbdătoare, cu lacrimi în «g» -Roddy? spuse Lady St. Leger nerăbdâtoa g*. Roddy, tu eşti?

-Da, mamă, eu sunt. „ nauză şi plânse. De ce eşti aici?

-D„gulm^Ud,S..I^erf.»op«J«SuPtontâ·os; -•

De data asta, Pamela fu cea car

- Ce cauţi? odihni. Nici unul dintre cei de

- Pace, răspunse vocea. Nu m p

aici nu se poate odihni. St Leger. Putem să te ajutăm?

strig y pu - Ce Dutem să facem.

- Nici unul din aceasta casa nu se pu să nu se poate odihni pana cand nu se odihnesc martirii, răspunse vocea.

-Martirii! exclamă Belinda.

Olivia nu ştia despre ce vorbeau, dar simţi tensiunea crescânda din jur.

-Ce vrei să spui, Roddy? întrebă Lady St. Leger, pe un ton confuz.

-Nu putem să avem pace. Nu pot avea pace din cauza telului în care au fost trataţi. Condamnaţi la moarte... totul le-a fost furat.

-Nu! Roddy! Dar nu am avut nimic de-a face cu...

- Nici un pic de pace, spuse vocea, apoi se pierdu.

- Roddy! strigă Lady St. Leger plină de durere. Roddy? Nu, nu pleca. Te rog, în toarce-te!

Cuvintele ei fură urmate numai de tăcere, întreruptă de sunetul plânsetului ei. La capătul mesei, *madame* Valenskaya se foi şi mormăi:

-Ce... ce s-a întâmplat?

Irina aprinse un felinar de pe masă. Acesta făcu doar puţină lumină, lăsând restul camerei în întuneric şi înconjurând formele de la masă într-un joc straniu de lumini şi umbre. Olivia îi privi pe cei- ţi. *Madame* Valenskaya se prefăcea de minune că abia îşi revenise St. Leaer^-FiiCa f'l fl (*omnul babington păreau nedumeriţi. Lady Belinda pLîauTurprinse^' " fUrioS Udy Pamela Ş*

transei, iar m t T e b ă din nou ce se întâmplase în timpul SpUSe încet ce le zisese „Roddy".

-îmi pare rău, spuse domnul Babington după ce Irina termină. Dar nu am înţeles... Ştii ce a vrut să spună? Cine sunt martirii?

- Da, încuviinţă *madame* Valenskaya. Şi eu vreau să ştiu.

- E familia care a locuit aici, spuse Belinda. în urmă cu mult, mult timp. Regele Henric al VIII-lea i-a decapitat. Au murit pentru credinţa lor. De asta li se zice Martirii. Nu-mi amintesc numele lor.

-Numele lor era Scorhill, spuse Stephen. Blackhope a fost al lor generaţii întregi. Nu ştiu cât timp. însă au refuzat să-şi schimbe religia în timpul domniei regelui Henric.

- Ca Sir Thomas More, spuse Olivia.

-Da, dar mai puţin cunoscuţi. Coroana le-a confiscat pământul şi i-a executat pentru trădare.

- O familie întreagă?

Oliviei i se făcu rău doar când se gândi la asta.

-Tatăl, mama şi doi băieţi mari. Dacă a scăpat cineva, nu ştiu ce li s-a întâmplat.

- Cât de îngrozitor!

- Pământul a rămas în proprietatea Coroanei. Apoi, în timpul domniei reginei Elisabeta, a fost dat strămoşilor noştri, odată cu titlul: primul conte St. Leger. Acesta a fost unul dintre invadatorii pe mare ai reginei şi i-a adus nişte aur spaniol. Blackhope a fost recompensa primită de la ea.

- Deci noi nu am avut nimic de-a face cu asta, spuse Lady St. Leger, cu vocea tremurândă. Se şterse la ochi cu o batistă. Cum pot să-l facă pe Roderick să sufere? Nu a greşit cu nimic.

Olivia o luă de mână pe Lady St. Leger.

-Sunt sigură că nu a greşit cu nimic, milady.

- E atât de crud, protestă Lady St. Leger.

-Da. Olivia se uită la *madame* Valenskaya, cu o expresie dură. Este crud. Dar o să se termine, vă promit.

- E crud, repetă Olivia mai târziu, în timp ce se foia prin biroul lui Stephen.

Cei doi merseseră acolo după şedinţă, când ceilalţi se duseseră în camerele lor.

-Este lipsit de compasiune. Nu-mi vine să cred că o folosesc în halul ăsta pe Lady St. Leger. Ce speră să obţină cu toată vorbăria asta despre martiri?

-Bani, răspunse Stephen sec. Şi el era în picioare, prea agitat după evenimentele serii. Poate se vor oferi să exorcizeze toate spj ritele agitate contra unei sume. Sau poate speră că o să-i plătesc ca să o lase în pace pe mama. Dumnezeu mi-e martor că e posibil să fac asta dacă o

vor face să treacă prin alte seri ca asta. Oricât aş urî să fiu şantajat, nu pot să stau şi o văd suferind.

-O să-i oprim, spuse Olivia sec. Să ne gândim. în primul rând, cum au aflat despre familia care a locuit aici? Despre Martiri. Nu cred că ştie multă lume despre asta. Eu, una, nu am auzit de ei.

- Nu sunt teribil de importanţi din punct de vedere istoric, zise Stephen. Dar este o legendă locală. Ştii cum e: poveşti cu o feme- ie-fantomă care e văzută la miezul nopţii, şi oamenii spun că făcea parte din familia Martirilor. E o poveste bună. Există o istorie de familie pentru St. Leger, şi cred că familia Scorhill e menţionată în ea. E posibil să fie inclusă în povestea despre domnia regelui Henric. însă, cel mai probabil, au luat informaţia din ceva spus de mama, Belinda sau Pamela.

- La fel cum au aflat şi despre melodiile preferate ale fratelui tău.

- Da, dar cum au făcut escrocheria asta? Toţi am auzit *Für Elise.* -Mai întâi, au aflat ce melodii îi plăceau. E destul de uşor de deschis o conversaţie despre asta. Apoi, au găsit o cutiuţă, muzicală care cânta una dintre melodii. întorc cheiţa, ca să cânte melodia, apoi *madame* Valenskaya o ascunde în buzunar sau poate chiar în fustă. Aceasta trece un fir prin rochie, de la mânerul cutiuţei muzicale la mâna ei, şi, când trage de fir, mânerul cutiuţei este tras şi melodia începe.

Bărbatul încuviinţă din cap.

- Sunt isteţi.

-Şi călugărul din seara asta? întrebă Olivia. Asta e o altă legendă locală? Călugării, fie ei cu sau fără cap, apar adesea în legende.

Stephen ridică din umeri.

- Din câte îmi amintesc, nu. Deşi, aşa cum ai spus, apar deseori în poveştile cu fantome. Şi un călugăr s-ar potrivi cu ideea martirilor, din moment ce au fost omorâţi pentru că nu au renunţat la catolicism. Dizolvarea abaţiilor a avut loc în aceeaşi perioadă ca problemele familiei Scornhill.

Olivia căzu pe gânduri.

-Cred câ au făcut o greşeală cu fantoma din seara asta. Oricât de mult a înfricoşat-o pe Lady St. Leger şi a făcut-o mai vulnerabilă la şedinţa din seara asta, schema asta a conţinut şi seminţele distrugerii lor. Dacă am reuşi să găsim roba într-una din camerele lor, am demonstra că ei au pus la cale spectacolul din grădină.

- Presupun câ a fost Babington, zise Stephen.

-Aşa cred şi eu. Călugărul nu era destul de lat şi de scund ca să fie *madame* Valenskaya, şi cred că era mai înalt decât Irina. Deci, dacă nu au un complice

în afara casei, trebuie să fi fost domnul Babington.

-Nu pare genul care să facă aşa ceva, comentă Stephen.

-Poate comportamentul său tăcut, reticent este o altă deghizare de-a lui, zise Olivia. Tom poate să intre mâine în camera lui. A preluat sarcinile unui alt servitor de a-i lustrui pantofii domnului Babington şi de a-i curăţa hainele, deci nu o să iasă în evidenţă dacă se duce mâine acolo. Poate să caute roba.

- Da, dacă Babington nu a distrus-o deja. Asta ar fi fost primul lucru pe care l-as fi făcut dacă aş fi fost în locul lui. Aş fi aruncat roba în foc în clipa în care m-aş fi întors şi aş fi lăsat-o să ardă, în timp ce restul lumii era jos şi vorbea despre incident.

- Nu şi dacă ai vrea să o foloseşti din nou. Cum ai putea fi sigur că nu o să fie nevoie să scoţi fantoma, pentru o altă sperietură? Nu cred că au impresia că îi vei crede aşa uşor.

- Nu sunt sigur nici că ar fi vrut s-o care în casă, spuse Stephen căzut pe gânduri. Adică, uite-l acolo... alergând prin grădină. Ştie că o să urmeze o urmărire. Aşa că se dezbracă de robă şi îşi scoate masca - presupunând că faţa de craniu este un fel de mască.

Olivia încuviinţă.

-Sună mult mai uşor decât să se dea cu vopsea fosforescentă. Până la urmă, ar fi durat ceva să o şteargă înainte să intre în casa. Şi dacă rata o parte şi se întâlnea cu cineva şi o vedea? Atunci, şi-ar fi dat seama.

” Tocmai asta e problema: posibilitatea de a da nas în nas cu cineva. Pana la urmă, individul trebuie să se întoarcă în casă, unde o să fi* oameni agitaţi după o asemenea întâmplare. Ar putea să se tun ^ pe o uşă lăturalnică şi, dacă cineva dă peste el în grădină, poate "Pune ti a ieşi după „fantomă". Şi. odată ce intră, se preface câ a tost

în altă parte a casei şi a venit să vadă ce s-a întâmplat. Dar ar fi să explice de ce are o robă şi o mască.

-Aşa e. Mişcarea inteligentă ar fi să se dezbrace în gradina • să lase lucrurile acolo. Le ascunde, pentru că nu vrea să fie căci atunci ar fi dar că a fost vorba despre o persoană, nu de$pre o apariție.

“Aşa e, admise Stephen. Aşa că îşi găseşte înainte de eveniment un loc unde să le ascundă, după care se duce acolo, lasă roba şi se duce s-o ia mai târziu.

- în ziua următoare?
- Cred că diseară, nu?

Olivia încuviinţă.

- Da. Probabil o să-şi dea seama că o să organizezi o căutare masivă mâine, deci nu o să vrea să le lase. Sunt şanse man să găsim lucrurile pe timpul zilei, aşa că e posibil să dăm peste ele - dacă nu cumva este o ascunzătoare excelentă. Eu nu mi-aş asuma riscul daca
k aş fi în locul lui.
m - Deci o să se furişeze diseară să îşi ia roba, dacă avem dreptate.

Privirea lui Stephen se lumină. Ce-ai zice să îl supraveghem pe invi-
W tatul nostru, domnul Babington? Putem să-l urmărim în ascunză- *f*
toarea lui şi să-l prindem în flagrant.

- Cred că este o idee excelentă.

Olivia îi zâmbi, plină de entuziasm.

Ieşiră din birou şi urcară scările, trecând de camera domnului Babington. Stephen se opri în faţa uşii de vizavi şi apasă încet clanţa. Deschise uşa şi se furişară amândoi înăuntru, lăsând uşa puţin deschisă.

Era clar că acea cameră nu era folosită, mobila fiind acoperită cu huse. Era puţin răcoare în acea seară de august. Stephen se uită prin cameră, în lumina ce intra numai prin deschizătura uşii. Găsi un scaun în faţa unei *oglinzi* şi îl aduse pentru ca Olivia să se aşeze pe el.

Minutele trecură încet. în casă era linişte, nimeni nu mişca. Olivia se întrebă dacă se gândiseră prea târziu că Babington avea să meargă să ia roba. Sau poate greşiseră şi nu domnul Babington fuse- se în grădină. Tânăra tremură şi îşi dori să-şi fi luat un şal. Ar fi fost o idee bună să se schimbe de rochia de seară, deoarece, deşi decolteul
adânc îi etala pieptul şi umerii într-un mod admirabil, nu îi ţinea de cald.

Stephen îşi scoase jacheta şi o puse în jurul umerilor ei, iar Olivia se uită în sus, surprinsă. Haina era caldă încă de la căldura corpului lui, şi tânăra observă că mirosea a el. Un parfum curat, proaspăt şi dar masculin. Olivia se gândi la ziua anterioară, când Stephen o sărutase, şi, când îl privi, ştiu că şi el se gândea la acelaşi lucru. Olivia începu să respire mai rapid şi se ridică încet.

Zgomotul unei uşi care se deschise pe hol îi atrase atenţia, iar Olivia se întoarse repede, să se uite prin deschizătură. Howard Ba- bington mergea pe hol, cu paşi uşori şi precauţi.

-Pleacă, zise ea, iar Stephen deschise uşa puţin mai mult, ca să vadă şi el.

Prada lor coborî scările principale. Ei ieşiră din cameră, urmărin- du-l încet. îl văzură pe Babington traversând camera mare de mai jos de ei şi intrând în

holul care ducea spre seră şi spre uşa din spate. Stephen, care cunoştea mai bine casa, coborî primul scările, iar Olivia îl urmă. Zona întinsă de dedesubt era slab luminată de câteva aplice aflate pe pereţi. Cei doi ajunseră jos şi traversară podeaua de marmură, în direcţia în care o luase Babington.

în acea clipă, o femeie traversă camera. Olivia şi Stephen se opriră, privind-o.

Aceasta purta o rochie lungă, strâmtă, cu un lanţ din inele aurii în jurul şoldurilor. Părul îi era ascuns sub un voal care i se revărsa de la acoperământul de pe cap. Nu-şi întoarse capul ca să-i privească în timp ce înainta. Era ca şi cum ar fi fost singura persoană din cameră. Nu făcu nici pauză în timp ce se apropie de perete. în schimb, trecu direct prin el şi dispăru.

CapitoCuC 6

Olivia ţipă şi sări lângă Stephen. Acesta o luă în braţe, şi rămaseră aşa, uitându-se la locul unde dispăruse femeia.

- La naiba! exclamă Stephen. Ce a fost asta?

Olivia nu putu decât să clatine din cap. Un fior o făcu să se cutremure, şi Stephen o strânse şi mai tare în braţe. Se uitară unul la celălalt, şi abia atunci îşi dădură seama că stăteau unul în braţele celuilalt, în văzul lumii.

Dintr-odată jenaţi, se îndepărtară. Oliviei îi era foarte rece, chiar şi cu jacheta lui Stephen pe ea, şi îşi dori să fi fost din nou în braţele lui.

-Ai văzut..., spuse el şi se opri, căutând cuvintele potrivite.

-O femeie? Da, am văzut-o, zise Olivia.

-Şi a trecut prin peretele ăla?

Olivia încuviinţă.

- Cel puţin, ştiu câ nu sunt nebun - decât dacă ne-a lovit pe amândoi nebunia în acelaşi timp.

Stephen se duse la masă şi ridică o lumânare, aprinzând-o de la unul din felinare. Se duse apoi în acea parte a peretelui pe unde dispăruse femeia. Olivia i se alătură, deşi nu ştia dacă era din curiozitate sau din dorinţa de a nu rămâne singură în mijlocul camerei.

Bărbatul apropie lumânarea de perete, mişcând-o dintr-o parte în alta, căutând o deschizătură. Olivia tresări.

~ E groaznic de frig, spuse Stephen, în timp ce respiraţia îi pluti m aer pentru o clipă, ca un văl de ceaţă.

Se priviră consternaţi. Era august şi nu era destul de frig ca respi- ra£a cuiva să se condenseze în aerul rece. Olivia clătină din cap, ca şi cmn ar fi negat realitatea din faţa lor. Se îndepărtară de perete, până ^ind ajunseră intr-un loc unde nu mai era frig.

~ ^r*d că ne-ar prinde bine nişte brandy, spuse Stephen după o dipâ.

« , . ^ e ° conduse spre biroul lui. Odată ajunşi acolo inc se uşa şi aprinse aplicele de pe perete şi lampa de pe birou

îvia se lăsă pe un scaun, urmărindu-l în timp ce Stephen se duse la ulăpior şi scoase o sticlă de brandy. După ce turnă băutura în două pahare, îi dădu unul Oliviei.

- Niciodată nu am..., protestă ea, însă Stephen clătină din cap.
- E timpul să încălci regulile. Bea.

Adevărul era ca Olivia simţea că avea nevoie de ceva care să-i calmeze emoţiile, aşa că luă o gură de brandy. Lichidul o arse pe gât şi în stomac. Ochii îi lăcrimară, şi scoase un icnet, dar, după o clipă, nu îi mai fu atât de frig.

-Acum, poţi să-mi spui ce am văzut? zise Stephen.

- O femeie, spuse Olivia, încântată că reuşise să-şi controleze vocea. Care a apărut de nicăieri, a traversat camera prin faţa noastră şi a dispărut prin perete.

- Bine punctat. Făcu o pauză. E posibil să fi fost un truc de-al lui *madame* şi al grupului ei.

-A, Babington! exclamă Olivia, care-şi amintise dintr-odată. îl urmăream.

Stephen încuviinţă.

-Apariţia aia mi l-a scos din minte. Nu avem nici o şansă să îl găsim acum. Nici măcar nu ştim pe ce uşă a ieşit.

- Presupun că ai dreptate. O să-i spun lui Tom să caute prin camera domnului Babington mâine, să vadă dacă o ascunde acolo.

Olivia oftă şi se gândi din nou la întrebarea lui.

Era posibil ca *madame* Valenskaya să fi pus la cale totul?

Ce văzuseră fusese mult mai ciudat decât „călugărul" din grădină. Femeia avea ceva care nu era solid. Nu fusese transparentă, dar nici nu păruse a avea substanţă. Şi, cel mai important, nu coborâse pe scări în întunericul grădinii. Trecuse printr-un perete şi dispăruse.

- Nu-mi imaginez cum ar fi putut cineva să facă aşa ceva, recunoscu Olivia şi mai luă o gură de brandy. Am văzut un medium punân- du-şi un cearşaf cu vopsea fosforescentă şi mişcându-se prin camera, prefăcându-se că e un spirit. Dar asta nu a fost nimic de genul ăsta. Ce am văzut a părut să fie o persoană reală, în carne şi oase. Şi[a] trecut prin perete! Cum ar fi putut cineva să facă să pară că a trecut printr-un perete solid?

Nu adăugă partea cea mai bizară şi mai înfricoşătoare a viziunii pe

care tocmai o avuseseră: şi anume, că femeia arăta exact ca femeia pe care o visase Olivia stând în faţa focului.

Nu se putea gândi la un alt mod de a-i spune lui Stephen asta fără să pară că înnebunise. Dar era sigură că era aceeaşi femeie. Tunica era diferită, de data asta era purpurie, cu o bluză aurie pe dedesubt şi cu mâneci. Era o ţinută mai formală, şi purtase şi un acoperământ de cap cu voal, care îi ascunseră părul blond, mai puţin în faţă, însă ochii ei, trăsăturile, corpul mic şi suplu, toate erau ale femeii pe care ea o visase.

Era imposibil. Nu era posibil să viseze o femeie necunoscută, apoi să o vadă la scurt timp după - cu atât mai puţin trecând prin perete. Refuză să se gândească la faptul că, atunci când o văzuse pe femeie prima oară, Olivia chiar crezuse că aceasta era în faţa focului. Abia mai târziu, când se trezise, îşi dăduse seama că visase. Toată situaţia o făcuse să se simtă incomod, într-un mod despre care îi venea greu să vorbească. Dacă ar fi fost singura care ar fi văzut-o pe femeie, ar fi crezut că înnebunise.

-Este posibil oare...? spuse Stephen, după care se opri, părând jenat.

-Ce anume? Continuă! Nu ar putea fi mai bizar decât ceea ce tocmai am văzut.

-Ai dreptate. Mă gândeam că, dacă o persoană ar fi un hipnotizator abil, ar putea să facă pe altcineva să creadă că a văzut ceva ce nu era cu adevărat acolo? Am auzit poveşti stranii despre hipnoză.

Olivia se încordă puţin, intrigată de acea idee.

- Nu sunt sigură. Am studiat hipnoza, este un subiect fascinant. Nu toate prostiile alea despre magnetism animalic. De asta şi prefer termenul de hipnotism. Separă studiile de ciudăţeniile lui Mesmer. E posibil să aduci o persoană într-o stare de semiconştienţă. Metoda asta poate fi folosită ca să îndepărteze durerea. Am experimentat chiar eu asta. Dar, personal, nu am văzut fenomene povestite de alţii, cum ar fi ca oamenii să se poarte ciudat sau să facă lucruri pe care nu şi le amintesc. Când am fost în transă, am fost conştientă tot timpul de ce spunea şi mi-am amintit totul după. Există însă persoa ne care susţin că hipnoza poate fi folosită ca să faci sugestii pe care ° persoană le îndeplineşte mai târziu, fără să ştie de ce. Dacă aseme nea sugestii sunt adevărate, atunci...

~ Sună absurd, interveni Stephen.

Olivia încuviinţă.

- Dar nu mai absurd decât o persoană care ***trece*** P2l** Pereţi, însă asta ar însemna că *madame* Valenskaya sau un intre COrn' plicii ei ne-a hipnotizat pe

amândoi şi a plan ta t sugestia ca vom vedea o asemenea femeie şi, de asemenea, ne-a ăcut sa ui că am
fost hipnotizaţi. -
-Slabe şanse, încuviinţă Stephen. Şi cum s-ar fi putut asigura că o vedem în acelaşi timp? Dar cum altfel ar putut s o acă. Un fel de aranjament cu oglinzi? Nu era nici urmă e og mzi în camera aia. Şi nu văd nici un mod plauzibil prin care o persoana să păşească printr-un perete şi să dispară.
-Şi cum ar fi ştiut să aranjeze asta pentru exact acel moment şi acel loc? Am fost *acolo* din întâmplare, zise Olivia.
- Nu chiar. *îl* urmăream pe domnul Babington.
- Vrei să spui că ne-a condus la apariţie? *Asta* ar însemna ca ştiau că aveam să îl urmărim, spuse *Olivia.*
—Ar fi putut presupune că urma s-o facem. E clar că noi doi nu credem că în grădină a fost o fantomă. Putea ghici că aveam *sa* ne dăm seama că domnul Babington era *cel* mai *probabil* suspect şi că aveam să îl urmărim când mergea să-şi ia roba.
-Ar putea presupune că tu o s-o *faci, îl corectă* Olivia. Nu cred că se *gândesc însă că eu* te *ajut la investigaţie.*
-Aşa e, dar, dacă au pus totul la *cale* pentru mine, tu ai văzut-o pur şi simplu pentru că erai acolo. Nu ar fi trebuit să plănuiască asta pentru tine.
- Decât dacă au *folosit* hipnoza, cum ai sugerat. *Dar* atunci ar fi trebuit să planteze sugestia în amândoi şi ar fi trebuit să ştie că aveam să fim acolo în acel moment.
-Nu neapărat, zise Stephen. Ar fi putut fi ceva ce au sugerat sa facem dacă îl urmărim pe domnul Babington. în felul ăsta, nu am mai merge dupa el şi am vedea o **altă fantomă.**
- Una mult mai credibilă, comentă Olivia.
Stephem[1116] ** reCUnoSC Că nimic asta nu pare credibil, spuse

»Ut. n«4.* ^ S t n ' h S ^ "

1™^" ~ -un~ _™
-Atunci, ce sugerezi? Că a fost o fantomă adevărată? întrebă Stephen.
Olivia îl privi.
-Şi eu cred la fel de puţin în existenţa spiritelor şi a fantomelor. Dar trebuie să trecem în revistă toate informaţiile pe care le avem dacă e să ajungem la o concluzie corectă. De ce era îmbrăcată aşa?
-Pentru că era dintr-o perioadă diferită. Sau, mai degrabă, pentru că ni s-a sugerat că era dintr-o perioadă diferită.

-Da, dar ce perioadă? în seara asta vorbeau despre o familie de martiri, Scorhill, dar, dacă am înţeles bine, erau de la începutul secolului al şaisprezecelea. însă rochia acestei femei era, cu siguranţă, medievală. Bănuiesc că e din perioada lui Eleanor de Aquitania. Stephen o privi mirat.

- Poţi să fii sigură de asta?

Olivia ridică din umeri.

- Sunt destul de sigură. Cu o marjă de o sută de ani. Stilurile nu se schimbau aşa repede în Evul Mediu. însă rochia ei a semănat cu una pe care am văzut-o în desenele şi picturile reginei Eleanor. Am citit destul de multă istorie, şi unchiul meu preferat citeşte şi vorbeşte mereu despre asta. Este pasionat de Henric al II-lea, soţul lui Eleanor, aşa că am văzut mai multe imagini de ale ei. în orice caz, sunt sigură că e din epoca medievală, nu a Tudorilor.

- De ce nu ar profita de martiri, având în vedere ce s-a întâmplat la şedinţă?

-Ar fi avut mai mult sens.

Bărbatul zâmbi.

- Poate au avut un costum medieval la îndemână, dar nu din perioada Tudorilor. Chiar dacă nu se potriveşte cu perioada, cel puţin
lasă impresia că e din trecut.

- E adevărat că o tunică medievală ar fi fost mai uşor de cusut şi îmbrăcat, însă, în după-amiaza asta, au folosit un călugăr cu robă, care se potriveşte oarecum cu perioada martirilor. Şi, dacă cineva Poate să ducă la capăt un truc cu o femeie care trece printr-un perete,
[a]Ş crede că s-ar sinchisi să îmbrace fantoma corect.

“ Ce mi se pare greu de crezut e ideea că *madame* Valens ya ş complicii ei au fost într-atât de inteligenţi încât să pună la cale un temenea truc, spuse Stephen.

- Sunt de acord. Dar, dacă nu a fost organizat de ei, atunci ne mај rămâne o singură teorie - şi anume, că ce s-a întâmplat a fost real

Se uitară unul la celălalt. Nu era o teorie pe care vreunul din ej ^ vrea să o accepte.

Olivia se uită prin cameră.

- Sunt mai multe cărţi aici.
- Da, şi sunt şi mai multe în bibliotecă. Ce sugerezi?
- Să facem nişte cercetări, răspunse Olivia.
- Despre ce?
- în primul rând, rochia ei. Putem să ne asigurăm că este din perioada din care cred eu. Şi poate găsim nişte informaţii şi despre casă. Belinda a spus că a aflat de nume în timp ce căuta informaţii pentru o lucrare. Probabil a obţinut informaţiile alea de undeva.
- Sunt sigur că există nişte poveşti. Oamenii scriu mereu poveşti plictisitoare despre strămoşii lor. Ce căutăm?
- Nu ştiu sigur. Sper că o să ne dăm seama când o să găsim.

începură dintr-un capăt al încăperii şi, după câteva minute de căutat pe rafturi, găsiră două istorii ale Angliei şi un studiu despre monarhii englezi. Olivia se aşeză pe scaunul confortabil din faţa biroului lui Stephen şi începu să răsfoiască biografiile monarhilor.

Nu trecu mult până când Olivia strigă victorioasă:

- Uite, un desen al reginei Mathilde, care s-a luptat cu Henric pentru tronul Angliei. Este îmbrăcată în acelaşi stil ca femeia pe care am văzut-o în seara asta.

Stephen, care se aşezase la birou cu una din cărţile de istorie, veni să se uite peste umărul ei.

- Da, cu excepţia blănii de la mâini şi de la gât.

Olivia întoarse câteva pagini.

- Iar aici este Eleanor. Hainele ei sunt cam la fel.

-Deci trebuie să presupunem că apariţia e îmbrăcată ca... o lady din secolul al doisprezecelea?

- Da, clar e o femeie cu un anumit statut. Centura de la mijloc părea să fie din aur şi avea nişte pietre, poate chiar preţioase. Pe atunci, nu erau faţeta te.

-Avea aur şi la acoperământul de cap.

Bineînţeles că s-a îmbrăcat ca o lady ca să bântuie locul. Ai

rvat probabil cât de rar se vorbeşte despre fantome care sunt fermieri sau meşteri? spuse Olivia.

Stephen zâmbi când o auzi.

-Acum, câ ai plasat-o în timp, vrei să mă ajuți cu una din cărțile astea?

-Bineînţeles. Olivia îşi puse deoparte cartea şi o luă pe cea de pe biroul lui

Stephen. O deschise la perioada Cuceririi şi începu să răsfoiască de acolo. Ştim când a început să fie casa asta numită Black- hope? întrebă şi îşi acoperi un căscat cu mâna.

— Habar n-am. E evident că profesorul Belindei era mai preocupat de istoria acestui loc decât au fost ai mei. Nu-mi amintesc prea multe despre acest loc înainte să aparţină familiei noastre. Pe undeva stiu ca e o istorie a familiei St. Leger, dar nu o să ne ajute să aflăm mai multe despre casa asta de dinainte de perioada Martirilor.

începură să citească din nou, iar în cameră se lăsă tăcerea. Trecură câteva minute până când Stephen oftă şi ridică privirea spre Olivia. Tânăra stătea pe scaun, cu picioarele strânse sub ea, o carte deschisă în poală şi ochii închişi. Pieptul i se ridica şi cobora în ritmul lent al somnului.

Stephen se opri şi zâmbi. Olivia avea ceva ce-l fascina. în ultimul timp, se surprinsese gândindu-se la ea din ce în ce mai mult şi aştepta mereu cu nerăbdare să o vadă. Arăta minunat când dormea. Era dulce şi inocentă, însă îi plăcea şi sclipirea de inteligenţă şi de isteţime din ochii ei căprui, zâmbetul care îi acapara des buzele, modul în care se mişca. îşi ceruse scuze pentru că o sărutase fiindcă asta trebuia să facă un gentleman. Abia o cunoştea şi nu trebuia să-i facă avansuri, însă nu regreta nici un pic asta. Ba chiar îi plăcuse sărutul.

Olivia Moreland îi făcea sângele să fiarbă. Făcuse asta din clipa în care o întâlnise. Când se uitase în ochii ei în prima noapte, îl străbătuse un fior, o senzaţie nu numai de dorinţă, ci şi de recunoaştere. Existau romantici care vorbeau despre cum sufletele a doi oameni plângeau unul după celălalt. Mereu considerase genul ăsta de lucruri prostii, însă, din acea clipă, nu mai fusese atât de sigur. într-un fel ciudat, simţea că o stia, cu toate că era clar că acest lucru era imposi-

' î 9 7

bil. Mai erau şi alţii care ar fi râs şi ar fi spus că ce simţise pentru ea fusese dorinţă şi nimic mai mult. Atracţie fizică. O reacţie chimică. Dar nu era sigur că aceea ar fi fost explicaţia potrivită.

Stephen se ridică şi traversă camera spre o canapea mică şi luă Pătura croşetată împăturită şi aşezată pe ea. Se duse la scaunu

Oliviei şi o înveli. Tânăra se foi < u ş o r ş i l a birou

PătUr«' El o privi o dipă, după care se m oa« £sca ce timpul trecu, pleo,

începu să citească din nou, şi, p c
începu , Clipi şi continua" \'să citească,
nele îi devenită din ce m ce mai grele. p »
P uevcmid u t Isi puse o mana pe carte
apoi se opri din nou, frecandu-se şi

apoi îşi sprijini capul pe ea.

. i,,rnl7ită de soare lipită de spate, şi se Se rezemă de perete, cu piatra încălzită ae r J >
i. r 7 • c0 Ytrpfnru a urinari activitatea, insa era atent
uită la castelul din fdţa lui. Se prefăcu a urmă
m- ~ 7 - cr¿trilp <?/ traversă gradina, cu un coş pe brat
numai la ea. Tănara cobon scările şt truver3 g ,
şi un inel de chei în mână. Nu purta hainele elegante, a doar o tunica albastra simplă, o rochie pe dedesubt şi un văl simplu pe cap. Centura de deasupra soldurilor era din piele, nu de aur sau argint. Pentru el msa, era la fel de frumoasă. Pielea îl furnică, şi vintrele i se încordară, plin de dorinţă.

Ştia că ea nu avea să poată fi niciodată a lui. Îi era interzisă. 0 femeie măritată. Ba, mai mult, era măritată cu bărbatul căruia îi jurase credinţă.

O privi intrând în clădirea cu provizii şi apoi îşi mută privirea spre curte. Două servitoare spălau rufe şi, undeva mai departe, nişte copii alergau după o găină. Doi paznici stăteau la porţi, dar nu erau atenţi.

Nimeni nu se uita la el. Se îndepărtă de poartă, ducându-se într-o parte a castelului. Ştia că nu ar trebui să facă ce făcea. Era lipsit de onoare, şi se ura pentru asta. Dar nu se putea opri. Nu putea sta departe de ea. Când nu mai era în raza vizuală a puţinilor oameni din curte, se întoarse şi intră în aceeaşi clădire ca ea. Era mult mai întuneric acolo, locul fiind luminat doar de razele soarelui care se furişau prin crăpăturile obloa-

1 ’ ^ Z^72 ^ o^e W^ZZ" sPre P*vniţd ora deschisă. Jos se zărea o
făcând SQ'Î ^o)orî cu atenţie scările şi intră în camera de depozitare, fer de pe perete ^TMltrelaZl Sl ^utoale spre torţa aflată într-un suport de*

---

*3 întoarse, eJresiaeil• !i $<? Wta în *} Când auzi sunetul paşilor lui. -ăndîl văzu, un zâmbet larg U ^părup^f Sur findere F speranţă.*

’inovaţia citindu-i-se pe fara CU oc sclipitori, însă apoi se opri, cu
ft' i... m rtJ

Bărbatul se gândi că ar fi riscat totul pentru ea, dar nu spuse asta Ştia că era uşor să vorbeşti. Se apropie de ea. ii văzu vânătaia de pe faţâ. şi i se puse un ghem fn stomac. întinse mâna şi aşeză, cu blândeţe, un deget lângă vânătaie.

-Sir Raymond ţi-a făcut asta?

Vocea îi era dură şi furia mocnea în el. Ea încuviinţă, uitându-se, ruşinată, în altă parte. Ridică din umeri.

-E o nimica toata. Nu a fost...

-îl urăsc! Este un bărbat crud, fără Dumnezeu. Aş vrea să-l omor pentru că te-a rănit.

Se aplecă şi îşi trecu apoi cu tandreţe buzele peste vânătaia ei. Un mic oftat, un amestec de plăcere şi durere, scăpă printre buzele ei.

-Dar nu pop s-o faci. Este lordul tău, şi ai jurat sâ-l protejezi.

-As vrea să-i fi jurat asta altui bărbat.

-Atunci, nu te-aş mai fi întâlnit, îi reaminti ea.

Ochii ei erau întunecaţi în lumina slabă, însă el le ştia foarte bine albastrul. îi străpunseseră inima în urmă cu multe luni.

-Nu suport felul în care-şi ţine amanta în castel. Este jignitor, o insultă faţă de tine. Am văzut-o pe nenorocita de Elwena etalându-se pe acolo.

-Nu, zise ea şi îşi puse degetul pe buzele lui, zâmbind şi clătinând din cap. Nu contează.

- Contează pentru mine.

Bărbatul o privi, cuprins de iubire şi de dorinţă. îşi duse mâinile spre faţa ei, mângâind-o.

-Alys...

Dădu la o parte voalul şi îşi afundă degetele în părul ei. Tânăra îl privi, cu buzele întredeschise. Bărbatul se aplecă şi o sărută, incapabil să se ab- ţină. Plăcerea gonea prin el ca un torent, un amestec de căldură, pasiune şi tandreţe.

însă, acum, aşa cum se întâmpla în vise, femeia din braţele lui se schimbă. Dintr-odată, era Olivia, iar Stephen era cel care o pnea în braţe,

Sir John. Gura ei era caldă şi umedă, iar corpul ei era lipit de al lui. Pa siunea îl străbătea în timp ce mâinile i se plimbau peste pielea ei moale.

Se auzi un zgomot ascuţit. Nu ştia sigur ce fusese, ci doar că îl tre zise. Corpul lui Stephen încă clocotea de pasiune. Confuz şi ameţi .

ârbatul Îşi ridică încet capul.

La câţiva metri de el, Olivia stătea dreaptă pe scaun, iar cartea pe care o avusese în poală era acum pe podea. Era trează şi se uita la el, exclamând uimită:

-O!

Ochii ei căprui erau luminoşi de dorinţă, şi avea obrajii roşii. însă, în acelaşi timp, expresia de pe faţa ei era un amestec de surprindere şi jenă.

Stephen o privi, neputând să vorbească, şi, dintr-odată, fu cumva sigur că ea ştia ce visase el.

-Olivia...

Ea se ridică, iar pătura îi căzu la picioare, după care Olivia se întoarse şi fugi pe uşă.

Olivia îl căută pe Tom Quick devreme în dimineaţa următoare şi îi spuse că trebuia să caute în camera domnului Babington o robă neagră, ca aceea purtată de „fantomă“.

După asta, îşi petrecu restul zilei evitându-l pe Stephen. Când îl văzu în sufragerie cu ceilalţi, se întoarse şi se duse la o plimbare prin grădină. Deşi nu îi plăcea să-i deranjeze pe servitori, îi ceru lui Joan să îi aducă prânzul în cameră şi apoi îşi petrecu restul zilei în pat, citind un roman lung şi destul de plictisitor peste care dăduse.

Singura pauză de la monotonie fu când Tom îi zise ce aflase. Nu găsise nimic în camera domnului Babington. Cuvintele lui nu o sur- prinseră. După ce îl pierduseră pe Babington în noaptea anterioară, după ce o văzuseră pe „Lady Alys“, era sigură că acesta scăpase de dovezile incriminatoare. Şi totuşi, sperase că Babington fusese neglijent şi lăsase roba în camera lui. Prin urmare, vestea dată de Tom o făcu să fie şi mai prost dispusă.

Avea să fie nevoită să-i spună lui Stephen ce aflase Tom, însă era o sarcină care putea fi lăsată pe ziua următoare. Pur şi simplu, nu putea să dea ochii cu el, nu după visul bizar şi trivial de seara trecută.

Era destul de rău că adormise în biroul lui Stephen. Nu era genul de lucru pe care îl făceau domnişoarele. în plus, era jenant. Oare Stephen o considera nepoliticoasă şi necivilizată? Părul ei fusese dezordonat? Vorbise, oare, în somn? Mai rău, sforăise?

însă nici unul dintre lucrurile astea nu era atât de rău ca visul pe care îl avusese. îi visase din nou pe femeia şi bărbatul din perioada medievală pe care îi văzuse în după-amiaza anterioară, aceeaşi femeie pe care ea şi Stephen o văzuseră în hol. Se gândi că era oarecum firesc, din moment ce se tot gândise la acea femeie şi la visul anterior, însă tot era deranjant să o vadă din nou. La început, fusese asemenea celuilalt vis, ca şi cum s-ar fi uitat la o piesă, dar apoi avusese senzaţia că ea era femeia — Alys, cum îi spusese el — care vorbea şi se uita la cavaler. începuseră să se sărute, şi Olivia simţise fiorul de dorinţă, foametea vibrantă care îi apăruse în vintre şi îi radia prin tot corpul.

Iar apoi, nu mai era o lady medievală, ci din nou ea, iar cavalerul devenise

Stephen. Căldura şi pasiunea dintre ei se intensificaseră. Olivia fusese cuprinsă de acea senzaţie, fiecare bucăţică din ea fre- mătând. îl dorise, fusese încântată de sărutul lui... de atingerea lui... Simplul gând la ziua următoare declanşase un val de căldură care nu avea nimic de-a face cu jena şi totul de-a face cu dorinţa.

Pasiunea devenise atât de puternică şi senzaţiile atât de intense, încât, în cele din urmă, se trezise şi se îndreptase, cartea din poală căzându-i pe podea. îl privise confuză şi uimită pe Stephen, fără să poată separa pentru o clipă realitatea de vis, corpul fiindu-i în continuare copleşit de dorinţă.

Apoi, Stephen îşi înălţase capul şi se uitase direct la ea, cu o expresie plină de pasiune şi o privire înfometată şi înfierbântată, în acea secundă, fusese sigură că el ştia exact ce visase ea. Şocată, nu putuse decât să plece în grabă din cameră.

Continuă să se ferească de el pentru tot restul zilei.

Olivia ştia, bineînţeles, că era imposibil ca Stephen să fi ştiut ce visase ea. Nici nu avea cum să îi fi văzut faţa sau să o audă dacă ar fi vorbit în somn, pentru că şi el aţipise, cu capul pe birou.

însă Olivia nu putea uita expresia lui plină de pasiune sau felul în care o străpunsese privirea lui. în acel moment, fusese sigură că Stephen desluşise totul la ea, îi simţise sângele înfierbântat alergân- du-i prin vene, auzise respiraţia ei rapidă, ştiuse ce era în mintea şi în inima ei.

Din moment ce înăuntrul ei era numai dorinţă pentru el, Olivia se simţise umilită, convinsă că Stephen o considera directă, licenţioasă, toantă. Indiferent de câte ori îşi repetă că el nu avea cum sa fi
Ştiut, tot nu putea să-l privească în ochi.

Olivia ştia că ar fi fost nepoliticos să se scuze de la cină, insă,
din fericire, fu imposibil ca Stephen să poarte o conversaţ

însâ, dupâ aceea, reuşi sâ o prindâ din urmâ tocmai când ieşea din cameră.

Tânăra il privi scurt, apoi întoarse capul. Stephen era încruntat şi **părea serios, şi stomacul Oliviei se strânse.**

- Te rog să mă scuzi. Mă doare puţin capul, aşa ca o sâ mă culc mai devreme în seara asta.
- Dar...

Olivia zâmbi sec, fârâ să îl privească în oc 1.

- îmi pare rău. Serios. Altă dată. Scuzâ-mâ.

Tânăra se întoarse şi se îndepărta repede, iar el nu o putea ţine cu forţa acolo. Olivia era aproape de camera ei când auzi paşi în spatele ei.

- Lady Olivia, se auzi vocea Pamelei.

Olivia se întoarse, surprinsă. Văduva lui Roderick abia vorbise cu ea de când ajunsese acolo, cu excepţia insultei aduse familiei ei. însă, acum, pe

faţa ca de păpuşă de porţelan a femeii era un zâmbet.

-Sper că nu te simţi rău, nu? spuse Pamela, cu o expresie îngrijorată.

- Nu e nimic grav, doar o durere de cap, atât, o asigură Olivia.

-Ce bine! Am văzut că Stephen a încercat să vorbească cu tine... Ezită, apoi continuă: Sper că nu o să mă consideri băgăcioasă, dar am observat că l-ai evitat toată ziua pe Lord St. Leger.

-A, nu, răspunse Olivia, în timp ce roşi uşor. Nu l-am evitat. Pur şi simplu...

Pamela râse.

- E în regula. Sunt sigură că doar eu am observat. Am ceva experienţă în privinţa asta.

Olivia o privi direct.

-Poftim?

uiu» Flv*U ^ ceva timp. L-am mai văzut în acţi- în ^os ^ E U" bărbat feTMecâtor, dar e periculos sâ-l iei

Olivia roşi şi mai mult. mine53 ^ Sunt sigur* că Lord St.

Leger nu a flirtat cu

roai multor domniş^r^ ^ avertlsment* S-a jucat cu sentimentele

Olivia o privi. Era adevărat că era novice când venea vorba despre relaţiile dintre bărbaţi şi femei, dar îi venea greu să creadă ce spunea Pamela. Stephen nu părea genul de bărbat care să flirteze şi să se joace cu sentimentele tinerelor naive. Şi de ce era Pamela atât de îngrijorată dintr-odată pentru sentimentele ei?

Pamela observă neîncrederea de pe faţa Oliviei şi continuă:

-Vorbesc din experienţă. Vezi tu, m-am îndrăgostit de Stephen în urmă cu mulţi ani, înainte să-l întâlnesc pe Roderick. Stephen mi-a frânt inima. M-a părăsit şi a plecat în America. Slavă Domnului că Roddy a fost acolo ca să mă ajute să mă vindec! Cred că ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Stephen, pentru că, dacă nu m-ar fi rănit, Roderick nu m-ar fi căutat ca să încerce să-şi ceară scuze pentru fratele lui.

-Poftim?!

Olivia nu şi-l putea imagina pe Stephen fiind atât de nemilos.

-E adevărul, zise Pamela. De ce aş inventa aşa ceva? Doar nu mă pune într-o lumină bună.

- Da, bineînţeles. Nu am vrut să sugerez că...
- Este un simplu sfat, zise Pamela, după care plecă.

Olivia oftă, intră în camera ei şi închise uşa. Dintr-odată, se simţi tristă, şi îi venea să plângă. Oare chiar se înşelase atât de mult în privinţa lui Stephen? Chiar era un crai nemilos, aşa cum zicea Pamela?

Olivia nu ar fi spus că Stephen flirtase cu ea. Evident, fusese acel sărut... Dar ea nu era expertă în flirtat. Pamela avea dreptate. Nu ar fi inventat că fusese respinsă de cineva, căci era ceva ruşinos de recunoscut, cu siguranţă nu genul de lucru pe care să-l inventeze. Olivia observase răceala dintre Stephen şi văduva fratelui său, iar povestea Pamelei putea explica acest lucru.

Poate că Stephen chiar era aşa cum spunea Pamela. Poate că el îi frânsese inima Pamelei - şi nu numai ei. Dacă acest lucru era adevărat, atunci sărutul lui din ziua anterioară nu însemnase nimic.

Olivia îşi spusese deja acest lucru, însă fu greu să accepte asta când faptul îi fu confirmat. Dacă Stephen respinsese o femeie atât de frumoasă ca Pamela, erau slabe şanse să fi fost cu adevărat interesat de ca. încercă să-şi oprească lacrimile. Ştia că nu ar fi trebuit să i pese că Stephen nu o dorea. Din păcate însă, orice i-ar fi spus minte inima ei ştia că dorinţele lui Stephen St. Leger începeau să conteze foarte mult pentru ea.

CapitoCuC 7

Când Olivia se trezi în dimineaţa următoare, refuză rochia pe care i-o pregătise

Joan şi o luă pe singura pe care Kyria şi camerista ei nu o modificaseră, o rochie simplă maro fără ornamente. Refuză şi serviciile de coafeză ale lui Joan, prinzându-şi părul în cocul simplu pe care îl purtase ani la rând.

Nu mai voia să se aranjeze. Era acolo doar pentru muncă, şi, prin urmare, nu trebuia decât să îşi facă treaba.

Coborî scările ca să ia micul dejun, hotărâtă să clarifice relaţia sa cu Lord St. Leger. Erau colegi. Parteneri de muncă. Orice emoţie văzuse Stephen pe faţa ei în noaptea anterioară, era imposibil ca el să fi ştiut ce visase. Iar Olivia avea să se poarte în aşa fel încât Stephen să îşi dea seama că se înşelase - orice ar fi crezut că văzuse.

Determinarea ei dură până când termină micul dejun şi unul dintre servitori îi dădu un bilet de la Stephen, care o chema în birou cât de curând posibil. Dintr-odată, i se făcu rău şi avu nevoie de toată puterea ei ca să se ducă acolo.

Bătu la uşă şi, când bărbatul îi spuse să intre, ezită o clipă, apoi inspiră adânc şi intră.

-Ai vrut să mă vezi? întrebă ea, încântată că îşi menţinu vocea relaxată.

Însă nu îl putu privi, aşa că alese un punct de deasupra umărului lui la care să se uite.

-Da. Te rog, ia loc, zise Stephen, pe un ton neobişnuit.

Olivia îi aruncă o privire. Era posibil să fie emoţionat?

- Ieri nu am avut ocazia să vorbim. Mă gândeam că poate ai vrea să ştii despre... Făcu o pauză şi tuşi. Despre investigaţia pe care am făcut-o.

-Da?

Poate până la urmă nu-şi dăduse seama de ceea ce visase, îşi zise Olivia, privindu-l pentru prima oară. Stephen nu părea să ştie ceva, insă arăta ca şi cum s-ar fi simţit incomod.

-Ce fel de investigaţie? - ,u atenţie pentru o di-

-Ei bine, eu... Stephen se opri şi o privi c-nd am adormit pă. Olivia... eu... am avut un vis seara trec

pe birou. c„biect, încât, pentru o clipă,

Fu o schimbare atât de brusca de s

Olivia nu putu decât să se uite la el.

- Poftim?« H tu ai adormit, şi, cândm-am

-Seara trecută. Când răsfoiam car, , , m_am trezit, mi s-a

aşezat la birou, am aţipit şi eu. Am visa .

părut că şi tu visaseşi.

Olivia simţi cum obrajii îi luara foc.

'Da_

-Am visat-o pe femeia pe care am v rarp am văzut-o mai devreme.

Viziunea.

iDTl-amrisat pe^şi pe un bărbat, îmbrăcat în cavaler. Tânăra ia zis Sir John, iar el i-a spus Alys. Erau intr-un loc plin cu butoaie...

Olivia fu cuprinsă de un fior.

-Ce? Făcu un pas spre el. I-ai văzut într-o cameră de depozitare?

Bărbatul încuviinţă.

- Da. într-un castel. în curte, adică. Apoi, au coborât în pivniţă.

Stomacul Oliviei luă foc, iar mâinile şi picioarele i se răciră. Se clătină uşor, dar Stephen o prinse în braţe şi o ajută să ajungă la un scaun.

- Ia loc. Arăţi la un pas de leşin.

-Ai dreptate.

Olivia se uită la mâinile ei, care tremurau.

-Şi eu am avut acelaşi vis.

- Dumnezeule! Urmă o tăcere lungă. Stephen se ridică. Credeam că... primul meu gând a fost că ştiam ce ai visat.

- Fix asta am gândit şi eu. OMvia îl privi. Dar era imposibil.

ore^StT"am t0t repetat Şi eu ieri_ Voiam să vorbesc cu tine des-

Ltrebat o de"“ X™T* “ doi ™Pomenit despre soţul ei? El a intrebat-o de vanataia de pe obraz?

12“ ™trebat_o dacă Sir Raymond e vinovat.

mâinileprta^ăr avtadi!"™ 3UZlt ?i eu spunând. Stephen îsi trecu u2 P",

avand o expres.e ciudată. Şi apoi, s-au...

„Da, răspunse Olivia, roşind în timp ce-şi aminti îmbrăţişarea cuplului şi felul în care cei doi se schimbaseră în ea şi Stephen.

Olivia văzu stânjeneală şi în expresia lui, dar sesiză şi mai mult de atât: o flacără care se aprinse în ochii lui cenuşii şi care dedanşâ o căldură în ea. Dintr-odată, Olivia simţi cum i se usucă gura şi nu ştiu în ce direcţie să se uite. Simţea pasiunea care o inundase. îi putea simţi sărutul... pielea.

Olivia îşi înfăşură braţele în jurul trupului şi făcu un pas în spate.

„E imposibil. Cum se poate să avem acelaşi vis?

-Si, cu toate astea, asta s-a întâmplat.

-*Madame* Valenskaya nu avea cum să facă asta, zise ea. Nimeni nu ar fi putut s-o facă. Cum ar fi posibil să ne facă cineva să vedem aceiaşi oameni, care fac aceleaşi lucruri într-un vis?

-Dacă un hipnotizator ne-ar fi indus sugestia cât eram în transă, dacă ar fi spus ca unul din noi să viseze scena asta...

- Dar să facă în aşa fel încât să visăm acelaşi lucru în acelaşi timp! Nu cred că există cineva atât de priceput, cu atât mai puţin *madame* Valenskaya. Femeia aia nu are nici un pic de subtilitate sau de talent. Am auzit-o cum îşi pierde accentul în repetate rânduri.

-Poate nu e *madame* Valenskaya. Poate Babington este hipnotizatorul, şi *madame* Valenskaya este unealta lui.

Olivia se încruntă, deloc convinsă.

- Oricine ar fi, cum ar putea planta această sugestie şi să ne facă să vedem acelaşi lucru?

- Poate nu am văzut aceiaşi oameni.

-Un bărbat cu păr şaten-deschis, înalt şi bine făcut? Cu ochii verzi şi o cicatrice pe obraz.

-Nu ştiu sigur cum arăta. Am simţit ca şi cum eu eram el. Am văzut castelul, femeia... totul... din perspectiva lui.

Olivia îşi aminti cum, spre finalul visului, şi ea devenise, oare cum, femeia respectivă. Vocea îi tremură când spuse.

- E absurd.

- Depăşeşte orice logică, recunoscu Stephen.

~ Nu am auzit niciodată de un hipnotizator atât de talentat ştiu de nici un truc care să semene cu ce ni s-a întâmplat.

~ Dar cum altfel s-ar fi putut întâmpla?

Olivia pur şi simplu îl privi. Nimic nu ar fi putut explica visul ^upărtăşit sau viziunea din hol.

- Mai e ceva, spuse Stephen. Cred că i-am mai visat pe oamenii

ăştia.

-Ce?!

- and eram în Londra, am avut un vis în care am simţit că eram acelaşi bărbat, ca şi cum aş fi văzut totul prin o ui. ar to se întâmpla intr-un castel vechi. Treptele erau din P*a^r® ?* uceau spre o cameră dintr-un turn. Nu era un loc pe care să văzut vreo ată, insă, în vis, ştiam locul. Era acasă. Eu mă luptam pentru viaţa mea. Aveam o sabie în mână. Aveam zale pe mine. În spatele meu, era o femeie. Nu am văzut-o, nu puteam să mă uit în spate, pentru că mă luptam, dar simţeam că era acolo şi că o cunoşteam. Cred că era doamna castelului, şi eu jurasem s-o protejez. Dar era ceva mai mult acolo, o emoţie mai profundă, ceva dincolo de datorie şi loialitate. Era acelaşi cuplu. Sunt sigur de asta. Simţeam că eram acelaşi bărbat, dacă are sens. Făcu o pauză şi se uită la Olivia, care părea uimită.

Probabil crezi că sunt nebun.

- Ba nu. Olivia se ridică. Şi eu i-am visat înainte. Am recunoscut-o pe femeie când am văzut-o pe hol, căci o visasem cu o zi înainte. Pe ea şi pe bărbat. îşi usca părul în faţa şemineului, doar că nu era camera mea, ci alta. Apoi, el a venit şi a îngenuncheat lângă ea. Era Sir John. Iniţial, am crezut că era cu adevărat acolo, că stătea acolo şi mă uitam la ea, însă, după aceea, m-am trezit şi mi-am dat seama că fusese un vis. Când am văzut-o traversând camera, am ştiut că e aceeaşi femeie.

- De ce nu mi-ai spus?

- Mi-era teamă că o să mă consideri nebună! A fost atât de ciudat, şi toată lumea are impresia că noi, din familia Moreland, suntem nebuni. Nu am vrut să mă priveşti ca şi cum ar trebui să fiu închisă la ospiciu.

Nu cred că eşti nebună. Nu cred că *eu* sunt nebun. Doar că nu po sa explic intr-un mod raţional ce s-a întâmplat

- Ce ar trebui să facem?

întrebat-o despre cercetăn aZL Am fost la Belinda şi am căutat cărţile pe can» * pus'o Profesorul eisă oscrie. A

pe nume Sir Raymond6 ^ o oS^ ^entru temă- Şi am găsit un bărbat

-Adeţ înBlaCkhoPe?

loc' A fost un strămo^ aîlf'!!6 ^amdia St. Leger să preia acest 114 ?1

'U'Lord bortul!,care a pierdut locul

în favoarea lui Henric al VIII-lea. Sir Raymond a locuit aici în perioada domniei lui Henric al II-lea. Olivia simţi vorbele ca pe o lovitură în stomac. Stephen o privi şi încuviinţă. -Ştiu. Şi eu am avut aceeaşi reacţie.

-Deci oamenii ăştia chiar au existat? Au trăit aici în secolul al **doisprezecelea?**

-Nu ştiu. Nu se pomenea despre soţia lui Sir Raymond sau despre vreun bărbat pe nume Sir John. Dar sunt slabe şanse ca vreunul din ei să fie trecuţi în istorie. Bărbatul a fost căpitanul oamenilor lui Sir Raymond.

-Iar soţiile sunt foarte rar menţionate. Ştiu, zise Olivia caustic.

-Despre acest Sir Raymond a vorbit Belinda ieri la cină. Cel în perioada căruia moşia a primit numele Blackhope.

- Bărbatul care s-a închis în casă pentru că soţia lui a murit?

-Da. Cel puţin, asta zice legenda. Ce se ştie sigur însă este că acelaşi Sir Raymond a reconstruit Blackhope. Se pare că, la un moment dat, castelul normand a fost distrus în mare parte în timpul unui asediu. Sir Raymond a construit actuala casă aproape în întregime.

-Un asediu? Olivia îl privi întrebător. Ca bătălia din visul tău?

Stephen ridică din umeri.

- Duşmanul era, cu siguranţă, în casă. Şi erau focuri. îmi amintesc fumul.

- Holul pe care am văzut-o pe femeie ţine de partea cea mai veche a casei, nu? Când Stephen încuviinţă, Olivia continuă: Dacă acea parte a fost construită pe locul original, înseamnă că femeia s-a dus în locul în care s-a aflat castelul iniţial. Poate trecea printr-o uşă în casa veche, şi de asta a trecut chiar prin... De fapt, ce tot spun? Nu există fantome. Nu cred în fantome. Nu există o femeie din Evul Mediu care bântuie casa! Trebuie să fie ceva pus la cale de *madame* Valenskaya şi grupul ei.

~ Şi cu toate astea, chiar tu ai spus că nu ai auzit de nimeni care să fie capabil să asemenea lucruri.

“Asta nu înseamnă însă că cineva nu poate face asta, zise Olivia. Doar că nu ştiu cum face trucul. E totuşi o coincidenţă prea mâre <3 lucrurile astea s-au întâmplat în aceeaşi perioadă în care *maame* Valenskaya e aici şi organizează şedinţele de spiritism şi vorbeşte despre sufletele pierdute din casa asta.

-Dar cum ar fi putut să afle despre Sir Raymond şi soţia lui? Nici măcar eu nu ştiam despre ei, şi asta e casa mea.

- în primul rând, nu ştim dacă informaţiile despre soţie sau Sir John

sunt adevărate. Nu sunt pomeniţi nicăieri, cu excepţia lui Sir Raymond. în al doilea rând, Belinda ştia despre *el. Ne* a povestit ziua trecută. Ar fi putut foarte uşor să le spună aceeaşi poveste şi lui *madame* Valenskaya şi fiicei ei. Sau poate *madame* Valenskaya a găsit informaţia în această carte de istorie. Până la urmă, ea sau altcineva
a descoperit povestea despre Martiri.

- Martirii sunt ceva mai cunoscuţi. Cu toate astea, ar fi putut lua numele din ceva ce a spus Belinda. Dar există o problemă: am avut acel prim vis despre Sir John şi acea tânără acum ceva timp - în noaptea când te-am întâlnit pe tine, înainte ca madame Valenskaya şi grupul ei să vină aici. înainte să o văd vreodată pe acea *femeie.*

Un fior o străbătu pe Olivia. îşi strânse mâinile în poală şi încercă să gândească limpede.

—Aş fi vrut să ştim mai multe despre Sir Raymond şi despre casă. Dacă... Se lumină la faţă. I-aş putea scrie unchiului Bellard. Este pasionat de istorie. Camerele lui sunt pline cu cărţi de istorie şi are prieteni cărora le scrie despre toate detaliile legate de istorie. Dacă există ceva ce poate fi descoperit despre Blackhope, Sir Raymond sau Martiri, el e cel care poate să afle.

- în regulă. Dacă vrei să-i scrii, o să trimit un servitor cu scrisoarea la Londra, să i-o dea unchiului tău. Apreciez orice ajutor de care putem avea parte. Mă simt ca şi cum aş fi intrat într-o casă de nebuni. Şarada din grădină, pe care am văzut-o noaptea trecută, pare un simplu truc acum.

- Foarte bine. O să-i scriu imediat unchiului Bellard.

Olivia se ridică.

-Olivia... Stephen îşi întinse o mână, apoi o lăsă să cadă. Visul ăsta... Ce s-a întâmplat... Eu...

, . *** ^ o Pr*v* cu atenţie. Ceva din privirea lui — o căldură, o în-
ZTl~JZmue 0lMei genunchii. Tânăra ştia că era cazul să iasă
îsi aminti în« - *** aVea Uo e^ect devastator asupra simţurilor ei.
eraTdZ înu7USeS; " *** -statornicia lui.' Stephen
Cel mai simplu şi mti ti^rar "fost™' "7 eXperimentase înainte"
U6 ^ ar fi fost sa se ferească de prezenţa lui.

Cu toate astea, când el o mângâie pe obraz, ultimul lucru la care mai gândea era să se ferească.

- Nu ar trebui să..., zise Stephen, în timp ce-i mângâia cu tandrete obrazul. Dar, când te privesc, par să uit de normele de conduită

- Familia mea s-a conformat foarte rar acestor norme, zise Olivia Un zâmbet îi lumină ochii.

-Asta e în favoarea mea, nu?

Stephen se apropie, şi, în clipa în care buzele lui le atinseră pe ale gi, Olivia nu mai gândi limpede. Îi răspunse instinctiv, iar el gemu Braţele lui era înfăşurate în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Corpul lui era tare şi bine lucrat, muşchii lui lipindu-se de formele ei line. Corpul ei reacţionă când îl simţi.

Sărutul lor deveni mai profund. Olivia îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, savurându-i gustul, parfumul pielii, căldura corpului. Când, în cele din urmă, buzele lui se îndepărtară de ale ei, Stephen începu s-o sărute pe gât. Mâna îi alunecă şi îi mângâie un sân. Olivia inspiră adânc, plină de surprindere şi de plăcere. Voia să afle mai mult, să simtă mai mult. îşi plimbă mâinile încet pe spatele lui, până când degetele îi ajunseră în părul lui. Mâinile îi alunecară printre şuviţele moi ca mătasea, făcând-o să se înfioare.

i 9

Limba lui îi gustă delicat pielea. Olivia tresări, căldura explodân- du-i în abdomen. Stephen simţi cum corpul ei tremura lipit de al lui şi scoase un zgomot animalic de plăcere. O strânse uşor de sân prin corsaj, degetul mare plimbându-se peste partea de mijloc, făcându-i sfârcul să se întărească.

Gura lui se întoarse la a ei şi o sărută înfometat, buzele lor con-topindu-se. Olivia simţi că avea să se topească în braţele lui, corpul fiindu-i un amestec de foc şi foame. în cele din urmă, Stephen se îndepărtă de ea cu un mormăit şi se întoarse într-o parte. îşi trecu degetele prin păr, ca şi cum ar fi vrut să îşi controleze pasiunea.

~ La naiba! blestemă el încet. Inspiră adânc. Cred că înţeleg cum s-a simţit cavalerul, fiind pregătit să rişte totul pentru ea. Step en se uită din nou la Olivia. Mi-am cerut scuze înainte. Presupun ca devine un lucru neînsemnat când nu pot să mă abţin de a a

nea libertăţi...

Olivia încercă să îşi controlezi propriile emoţii răvăşite.

-Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, Eu- Se uită în jos, neputând sâ J privească, şi spuse: Mi s-a părut

chiar plăcut. ^

Se întoarse şi ieşi din cameră, lâsându-l pe St. Leger acolo, uitin-du-se după ea.

Ziua era cenuşie şi vremea mai rece decât fusese în primele zile când ajunsese acolo, însă Olivia îşi găsi refugiu în gră â. oate aerul rece şi umed avea să o ajute să îndepărteze căldura pe care o sim ţea în tot corpul. Ştia că fusese groaznic de îndrăzneaţă, e apt, nu îndrăzneaţă, căci ştia că era mai degrabă timidă ecat în *eafa* însă cuvintele ei spuseseră doar adevărul. Dar, în societate, a evă rul era deseori ultimul lucru pe care-l spunea cineva, or t. ger fusese mai mult ca sigur şocat de cuvintele ei, care nu erau genul de lucruri pe care le-ar spune o lady. I se spusese de mai multe on că ce făcea un gentleman şi ce aşteptări avea de la o lady erau deseori lucruri diferite.

însă Lord St. Leger nu semăna cu alţi bărbaţi. Era uşor să vorbească cu el. Nu suporta discuţiile inutile, la care Olivia nu se pricepea. Şi nici nu îi vorbea ca şi cum nu ar fi înţeles şi nici nu pierdea timpul cu complimente şi flirturi inutile. Acum, că *se* gândea la asta, Stephen fusese de mai multe ori de-a dreptul nepoliticos. Nu era genul de bărbat pe care Olivia să-l descrie ca fiind un crai şi i-ar fi fost greu să creadă cuvintele Pamelei - doar că nu-şi putea imagina o femeie ca Pamela spunând că un bărbat o refuzase decât dacă acesta era adevărul.

Olivia se încruntă în timp ce mergea, dorindu-şi să fi fost mai pricepută la chestia asta dintre bărbat şi femeie. Kyria, de exemplu, şi-ar fi dat seama dacă St. Leger era un crai şi ar fi ştiut şi ce ar fi trebuit să facă şi să zică o femeie dacă un bărbat ar fi sărutat-o aşa cum o sărutase Stephen pe ea. Un zâmbet îi apăru pe buze când îşi ima- gină orice alt bărbat având îndrăzneala de a-i face asa ceva surorii ei.

Ohvia îşi dorea ca aceasta să fi fost lângă ea, ca să-i ceară sfatul.

- Lady Olivia!

Belinfl ^f-1^ aUZ* <^n <^reaPta eL iar Ohvia se întoarse şi o văzu pe se ndret “. de k caPătul «lălăit al drumului. Belinda mdrepta spre ea, .ar Olivia o întâmpină zâmbitoare.

mohorâtă. P S* Văd Pe a^tc*neva la plimbare intr-o zi atât de Belinda râse.

-Ador vremea asta. înseamnă că se apropie toamna, şi În perioada asta îmi place Blackhope cel mai mult. Chicoti uşor şi recunoscu: Cu excepţia primăverii, care sunt sigură că îmi place mai mult.

- Eşti ataşată de casa ta?
- Da, o ador. De câte ori am întâlnit vreun bărbat necunoscut în sezonul

ăsta, m-am întrebat dacă aş părăsi Blackhope ca să mă căsătoresc cu el. Şi, sinceră să fiu, nu a fost nici unul pentru care răspunsul să fie afirmativ.

Olivia zâmbi.

- Sunt sigură că o să simţi asta într-o zi.

-Poate.

Belinda ridică din umeri.

-Deci n-ai simţit niciodată că locul este plin de „suflete pierdute“? o tachină Olivia.

- Nu. Şedinţele de spiritism sunt în regulă, mi se par distractive, dar nu ştiu dacă o cred pe *madame* Valenskaya.

- înţeleg.

-Nici tu, aşa este? Se vede pe faţa ta, chiar dacă încerci să fii politicoasă.

- Mi se pare puţin probabil, zise Olivia.

- E bine, pentru că Stephen nu crede deloc în toată treaba asta şi nu îmi imaginez că ar curta o femeie care crede. I s-ar părea o prostie, nu crezi? *Madame* Valenskaya îl scoate din minţi pe Stephen. o lasă să stea aici doar pentru că înseamnă atât de mult pentru mama. Presupun că ştii asta.

-Da, dar, Belinda, nu ai de ce să crezi că Stephen, adică Lord St. Leger, mă curtează.

Belinda chicoti.

- Nu ştiu de ce încerci să ascunzi asta. E evident că Stephen e îndrăgostit de tine. Am văzut cum se uită la tine când crede că nimeni nu-l priveşte.

Olivia simţi cum obrajii îi luară foc, în ciuda aerului rece.

-Sunt sigură că te înşeli. Noi doi suntem... suntem...

Ce erau, de fapt? Având în vedere ce se întâmplase în biroul lui Stephen, nu putea zice că erau „doar prieteni . însă nu-i venea uşor nici să creadă că Stephen ar fi fost interesat de ea într-un mod mai serios, aşa cum credea Belinda. Olivia era acolo ca să-l ajute să decon- spire o fraudă, atâta tot... Cu excepţia acelor săruturi.

- Belinda, spuse Olivia, ştiind *că* nu ar fi trebuit *să* se bage în viața lui St. Leger, cu atât mai puțin folosind-o pe sora lui mai mică, ştii ceva despre Lady Pamela şi fratele tău... adică Stephen?

- Da, am auzit despre asta în urmă cu mult **timp.** Nu în perioada în care s-a întâmplat, pentru că eram mică. Ci mai târziu, de la servi- tori. Valetul lui Stephen ştia totul, mai bine decât mama sau onane altcineva.

- Lady Pamela mi-a zis că Stephen este un crai.

-Stephen? Serios?

- Mi-a zis că ea s-a îndrăgostit *de el* în urmă cu mult timp, înainte să-l întâlnească pe Roderick, şi că el i-a frânt inima.

-Of! exclamă Belinda, în timp ce ochii îi aruncau săgeţi. Pamela e o mincinoasă. Nu era îndrăgostită de Stephen. Nu cred că a fost îndrăgostită vreodată de altcineva în afară de ea însăşi. Nu aşa
s-a întâmplat.

-Serios?

Olivia simţi o uşurare.

-Da. A fost exact pe dos. Stephen era îndrăgostit nebuneşte de ea. Totul s-a întâmplat când era tânăr, tocmai terminase studiile şi locuia la Londra. Acolo, a întâlnit-o pe Pamela şi s-a îndrăgostit de ea. A vrut s-o ia de soţie. Apoi, familia noastră a mers la Londra pentru sezon, şi bineînţeles că a fost mândru să o prezinte. Însă, când Pamela l-a întâlnit pe Roderick, a hotărât că poate să prindă un peşte mai mare decât Stephen, s-a despărţit de el şi l-a sedus pe Roderick. Vezi tu, voia să devină *Lady* St. Leger şi ştia că Roderick era moştenitorul. Tot ce s-a întâmplat i-a frânt inima lui Stephen.
A plecat din ţară pentru că nu suporta să-i vadă împreună. Situaţia asta a distrus relaţia dintre el şi Roderick.

- Dumnezeule, ce groaznic!

Povestea Belindei clarifică mai multe lucruri pentru Olivia. Era evident că destăinuirea Pamelei era o minciună. Olivia bănuise asta, dar nu reuşise să înţeleagă motivele. Acum, înţelese că, pentru Pamela, era mai important să se prezinte ca victimă, chiar dacă asta nsemna să spună că fusese respinsă, decât să recunoască adevărul.
Asta arăta că era o femeie lacomă, mândră şi rece.

tâ mai hir^Q înSă> Povestea adevărată nu o făcu pe Olivia să se sim-
“nTraitl; ‘‘T furată să afle câ Stephen nu era
PSlt de Suflet, ci că o iubise pe Pamela cu pasiune. Inima lui

fusese frântă de ea. Părea că insă probabil ca, în adâncul sufletului său, sub toată amărăciunea şi durerea, încă să o iubească. Olivia se gândea că nu era uşor ca o pasiune intensă să se transforme în nimic.
H văzuse pe Stephen tratând-o pe Pamela cu o formalitate rigidă, ceea ce arăta că încă simţea ceva pentru ea, sentimente despre care stia că erau prosteşti, chiar periculoase.

Olivia ştia că orice atracţie ar fi simţit Stephen pentru ea ar fi pălit în comparaţie cu iubirea pe care o simţise el pentru Pamela. Aceasta era extrem de frumoasă, genul de femeie pentru care bărbaţii se duelau în trecut şi începeau războaie. O iubise cu toată pasiunea şi fervoarea tinereţii, şi acel gen de iubire nu se uită niciodată. Olivia ştia că săruturile pe care le împărtăşiseră erau o nimica toată în comparaţie cu săruturile pe care le avusese cu Pamela. în loc să fie expresia genului de iubire copleşitoare pe care o simţise pentru Pamela, exprimau o dorinţă mai matură, una hrănită, poate, parţial de dorinţa pe care o simţise Stephen în vis.

Ba, chiar mai rău, Olivia suspecta că Pamela îl voia înapoi pe Stephen. Până la urmă, el era acum posesorul titlului şi al averii pentru care îl părăsise cu ani în urmă, iar, între timp, devenise şi mai de dorit pentru ea, fiindcă strânsese o avere şi mai mare. Pamela nu avea, probabil, nici o îndoială că putea reaprinde în Stephen focul dragostei. Singurul motiv pentru care Pamela i-ar fi spus povestea pe care i-o spusese era ca să o sperie pe Olivia şi s-o îndepărteze de Stephen. Pamela, ştiind că Stephen o invitase pe Olivia acolo, fără să cunoască însă motivul real, se gândise, probabil, la fel ca Lady St. Leger şi Belinda, că Stephen era interesat de ea. Olivia nu-şi imagina că Pamela ar putea s-o considere o ameninţare, dar se hotărâse, probabil, să nu rişte. Spunându-i Oliviei că Stephen era un crai care avea să o facă să se îndrăgostească de el, doar ca apoi să-i frângă inima, Pamela voia să se asigure că Olivia avea să se dea la o parte, lăsându-i drumul liber.

Dacă Pamela îl voia înapoi, cum ar putea Olivia să concureze cu ea? Dacă ar 6 dificil să se lupte cu amintirea iubirii lui pentru Pamela, ar fi de zece ori mai greu să treacă peste prezenţa femeii aici şi pest
intenţiile ei. . ..

- E aproape ora ceaiului, comentă Belinda, intrerupân gan dureroase ale Oliviei.

Olivia încuviinţă şi zâmbi. Cele două tinere se întoarseră prin grădină în casă, vorbind despre alte lucruri.

înăuntru, le găsiră pe Lady St. Leger şi pe *madame* Valenskaya, în sufrageria

informală de la etaj. Lady St. Leger le privi când intrară şi le zâmbi.

-Aici eraţi, dragilor. Eu şi *madame* Valenskaya nu v-am văzut plimbându-vă în grădină. E prea frig şi întunecat azi pentru mine.

-Ah! exclamă *madame* Valenskaya cu un chicot, făcându-le cu ochiul Belindei şi Oliviei. Ce înseamnă să fii tânăr, nu?

- Of, mamă, nici măcar nu s-a făcut rece încă.

- Ştiu, dar nu suport să văd cum trece vara.

Vocea îi tremură puţin, şi privi în jos, în poală.

Olivia o privi îngrijorată pe Belinda, care se uita la mama ei, faţa ei tânără fiind, dintr-odată, copleşită de durere. Olivia îşi aminti că toată lumea spusese că Roderick murise în urmă cu un an. Se gândi că se întâmplase, probabil, îl această perioadă a anului, şi Lady St. Leger se gândea la tristul eveniment.

încercă să găsească ceva ca să schimbe subiectul, blestemând în tăcere faptul că discuţiile de complezenţă nu erau unul dintre punctele ei forte. Din fericire, un servitor intră în cameră cu o tavă cu ceai şi o aşeză pe masa din faţa lui Lady St. Leger.

Mama lui Stephen reuşi să zâmbească şi spuse:

- Mulţumesc, Chilton. Nu arată minunat? Transmite-i bucătăresei complimentele mele. Lady St. Leger începu să toarne ceai, spunând: Nu cred că o să-i aşteptăm pe ceilalţi. Ar trebui să vină aici în curând. Lady Olivia, zahăr?

- Da, mulţumesc.

Olivia acceptă recunoscătoare ceaşca şi luă o gură, uitându-se la prăjituri şi la fursecuri.

în tot zgomotul de furculiţe şi farfurii, nu observă din prima sunetul ciudat. Belinda fu cea care făcu o pauză, ridicându-şi capul şi spunând:

- Ce e zgomotul ăsta?

Madame Valenskaya clipi, uitându-se prin cameră, iar Olivia îşi puse ceaşca pe farfurie, ascultând.

Ce zgomot ciudat. Ca un mieunat de pisică.

* U ca un om care plânge, zise Olivia, iar zgomotul deveni din ce în ce mai puternic.

- Dumnezeule! Lady St. Leger părea Îngrijorată. Cineva care plânge? Dar cine? Unde? Se întoarse şi se uită încruntată prin cameră. Poate una dintre servitoare e pe hol.

Olivia îşi puse farfuria pe masă şi se îndreptă spre scările de pe hol. Cum nu văzu pe nimeni, se întoarse înapoi, clătinând din cap.

- Nu e nimeni acolo şi pe hol nu se aude acel zgomot.

Plânsul se auzi mai tare. Cele patru femei tăcură şi ascultară. -Pare să fie un copil. Dar unde? întrebă Lady St. Leger. Sună ca şi cum ar fi *aici.*

Plânsul continuă, plutind înfricoşător în aer, imaterial şi oropsit. *Madame*

Valenskaya şopti pe un ton trist:

-Un suflet pierdut. E un suflet pierdut... pierdut.

Lady St. Leger tremură, albindu-se la faţă.

- E un spirit?

Rusoaica încuviinţă.

- Morţii jelesc.

Olivia ignoră faptul că i se făcu pielea de găină când auzi cuvintele femeii.

- Prostii, zise ea ferm. E o persoană care plânge aici şi acum.

Se plimbă prin cameră şi îşi dădu seama că, atunci când se îndepărta de grup, zgomotul era mai puţin intens şi, când se întorcea, devenea mai puternic. Trecu de masă şi de Belinda. Sunetul era mai puternic acolo, lângă şemineu.

-Şemineul! zise ea. Se aude prin şemineu.

Olivia se întoarse apoi şi o zbughi din cameră.

CapitoCuC 8

Olivia se opri pe hol, aruncând o privire spre scările care duceau în jos şi apoi spre scările din cealaltă parte a holului, care duceau în sus. Belinda ieşi din cameră după ea, iar Olivia o întrebă:

- Ce e deasupra sufrageriei?

Belinda ezită, apoi spuse:

-Apartamentul copiilor, cred.

-Şi dedesubt?

-O mică sală de bal.

-Sus, hotărî Olivia.

Instinctiv, i se păru mai probabil să folosească cineva pentru o farsă apartamentul gol al copiilor, nu o încăpere unde servitorii puteau apărea oricând.

Urcă scările, ridicându-şi fusta ca să alerge mai repede. Belinda o urmă. Ajunseră în camera copiilor, însă nu era nimeni în încăperea principală, în care se ţineau lecţii. Olivia intră şi se uită în fiecare dormitor. Se întoarse în camera principală. în acel moment, plânsetul se auzi din nou, mai încet, dar clar. Olivia ieşi pe hol. Se gândi că sunetul venea din cealaltă parte a holului.

Olivia se mişcă rapid, dar fără a face zgomot. Sunetul se auzea din ce în ce mai tare, apoi se opri, iar Olivia începu să alerge. Holul era lung şi îngust, cu tavanul jos, iar uşile se deschideau în ambele părţi. Acolo, dormeau servitorii, dar, în timpul zilei, nu era nimeni. Paşii Oliviei şi ai Belindei se auzeau zgomotos pe podeaua de lemn, în lipsa oricărui covor.

Erau acum sub cornişă, unde nu existau ferestre, cu excepţia uneia de la capătul holului. Prin urmare, era mult mai întuneric decât la etajele de mai jos. Sunetul se auzi din nou, un plânset plin de jale. Oliviei i se făcu pielea de găină. Belinda îi aruncă o privire confuză, dar rămase lângă ea.

Etajul superior era un labirint de camere şi holuri, şi cele două tinere tot străbăteau coridoare înguste. La un moment dat, ajunseră

la o uşă închisă, undeva la capătul holului, şi ezitară. Apoi, din spa tele uşii se auzi un plânset încet, iar Olivia o deschise. Ducea spre un alt hol.

-Suntem, probabil, în aripa veche a casei, şopti Belinda, intimidată de liniştea de pe coridorul din faţa lor. De fapt, aripa principala e cea mai veche, dar, când au renovat casa, acum câţiva ani, au refăcut numai aripa principală. Această parte a casei este închisă şi nu e folosită niciodată.

Olivia porni pe holul abia luminat, ridicându-şi fusta ca să nu şteargă praful de pe jos. Belinda rămase lângă ea. Plânsetul se auzi din nou. Părea să vină de la o altă scară îngustă, şi îl urmară, trecând de uşi închise şi de camere în care mobila era acoperită cu huse. Era o tăcere copleşitoare, întreruptă doar de plânsetul ocazional, ce se auzea mereu undeva în faţa lor. Lumina intra numai pe sub draperii, care erau trase ca să ferească covoarele şi mobila de soare.

- Nu-mi place aici, şopti Belinda.

Olivia fu nevoită să admită că locul era mohorât şi înfricoşător. Era uşor să-şi imagineze că cineva ar fi putut sări din vreun colţ. Era din ce în ce mai tulburată, însă, cu toate astea, înaintă, hotărâtă să găsească sursa plânsetului.

Zgomotul le duse în susul scărilor şi pe alte holuri înghesuite. Se grăbiră pe coridor, plânsetul auzindu-se de undeva din faţa lor. Ceva nevăzut plutea deasupra lor. Se cutremurară şi făcură un pas în spate, ştergându-şi ceva din păr şi de pe faţă.

-Pânze de păianjen! strigă Olivia, dezgustată de teama care i se strecurase în voce.

- Hai să ne întoarcem! zise Belinda, care încerca să scape de pânza lipicioasă.

Olivia o luă pe Belinda de rnână şi porni pe hol, ascultând şi aşteptând să audă din nou plânsetul. Ajunseră la alte scări şi se opriră. Nu se auzea nimic. Olivia şi Belinda se uitară una la cealaltă. Minutele păreau o eternitate în tăcerea de acolo.

A dispărut, spuse Olivia, copleşită de dezamăgire. La naiba, l-am pierdut!

e întoarse şi deschise uşa cea mai apropiată. Se uită în cameră.
cu m! ?eSChiSe următoarea uşă. înăuntru, era un pat dărăpănat, m te arcuri rupte şi fără saltea. Deschise restul uşilor din **Apropierea** scărilor, dar găsi numai camere **goale** sau aproape eoale Nu **era** nimeni acolo. r ^ K aie<

Olivia oftă. Oricine era vinovat de acea farsă nu părea să se ascundă în apropiere. Persoana coborâse probabil în tăcere scările şi nu puteau să ştie unde era acum. ’ *

-Cred că putem să ne întoarcem, zise ea.

- Da, hai. Belinda se uită într-o parte a holului şi apoi în cealaltă.

În ce direcţie?

-Nu ştii? întrebă Olivia, oarecum surprinsă.

' Nu>chiar nu cunosc această Parte a casei. A fost închisă, şi mama nu ne lăsa să ne jucăm aici, temându-se să nu ne pierdem. Mereu a fost un loc înfricoşător. E atât de gol şi e aşa linişte aici.

Chiar aşa era, încuviinţă Olivia, care se uită într-o parte şi în alta.

- Nu cred că ştiu pe unde am venit. Am tot luat-o pe scări în sus şi-n jos şi ne-am tot plimbat pe coridorul acesta, încât sunt complet pierdută.

-Dar trebuie să ne întoarcem, protestă Belinda, panicată. Se face întuneric. Nu e nici o lumină în această parte a casei, iar când soarele o să apună...

- Ştiu, zise Olivia.

Se întuneca deja şi, în scurt timp, urma să fie întuneric complet, şi atunci aveau să rămână captive acolo. Oliviei îi păru rău că nu luase o lampă, însă, în vâltoarea momentului, nu se gândise la asta.

-în primul rând, trebuie să coborâm scările. Coridoarele astea din pod sunt groaznice. Jos sunt mai multe ferestre, deci o să avem mai multă lumină, şi, dacă ajungem la parter, putem să găsim o uşă care duce afară. Ăsta o să fie cel mai simplu mod de a ne întoarce.

Belinda se lumină când auzi acea idee. Cele două coborâră scările şi merseră pe hol, doar ca să descopere că acesta se înfunda. Era însă o fereastră pe coridor, şi dădură perdeaua la o parte, ca să lase lumina înăuntru. Puteau să vadă soarele care alunecase în spatele pomilor. Peste puţin timp, avea să se întunece de-a binelea.

- Suntem, probabil, în aripa de vest a casei, zise Olivia.

Belinda, care se uită pe fereastră, încuviinţă. .

-Da. Suntem cât se poate de departe de aripa Prmc1Pa '
sunt sigură că există o uşă spre exterior în partea asta a ca «u doua spate. Unui sttâmo, St. Lege, i-a plamt sa eottsttuiasca

şi din cauza asta a tot adăugat aripi şi holuri, şi camere în timpul restaurării. Şi asta s-a întâmplat după ce tatăl lui extinsese deja locul.

La următoarea intersecţie, o luară spre dreapta, crezând că aveau să ajungă în partea din spate a casei, însă, de fapt, ajunseră la un alt coridor. O luară spre stânga şi continuară să meargă. într-un final, dădură peste o uşă închisă aflată la capătul holului. Însă, când dădură să o deschidă, le fu imposibil.

- E încuiată!

Olivia şi Belinda se uitară consternate una la cealaltă. în gaura cheii nu era nimic.

- Presupun că au încuiat uşile care dau spre exterior, zise Belinda.

Nu voiau ca oamenii să intre după bunul-plac.

- Probabil ai dreptate, zise Olivia. Probabil toate sunt aşa.

- Nu putem fi sigure.

- Nu, dar nici nu putem să risipim lumina care a mai rămas încercând să găsim uşi ce dau spre exterior. Cel mai bine ar fi să încercăm să ne găsim drumul spre casa principală. Hai să ne uităm pe ferestrele unei camere, ca să ne orientăm. De exemplu, dacă o să vedem peluza de sud, o să ştim că trebuie să o luăm în stânga, deoarece aripa principală e la est de noi, nu-i aşa?

- Exact.

Intrară în cea mai apropiată cameră şi dădură draperiile la o parte. Belinda se uită pe fereastră şi confirmă că erau la vest de aripa principală.

Coborâră repede pe scări, deoarece era aproape întuneric pe holuri, cu toate că dădură la o parte toate draperiile care le ieşiră în cale. Soarele apusese, şi le era din ce în ce mai greu să vadă. începură să meargă mai încet, însă, chiar şi aşa, tot se izbiră de o masă mică. Olivia îşi sprijini mâinile pe perete în timp ce continuau să înainteze, însă devenise mai ezitantă.

-Nu o s-o găsim înainte să se facă întuneric, spuse Belinda, cu vocea tremurândă.

- Poate că nu, dar, când nu o să mai vedem nimic, o să ne aşezăm pe jos şi o să aşteptăm. Nu e ca şi cum am fi în mijlocul pădurii. Avem adăpost. în cel mai rău caz, o să ne fie puţin foame şi sete.

-Da, dar asta mă sperie. Când nu poţi să vezi nimic... şi mă tot gândesc la plânsetul acela. Dacă o să înceapă din nou? Nu ar fi trebuit sa plecam după el. Dacă e ceva ce nu putem să vedem?

-Sunt sigură că era o persoană, spuse Olivia.

Se opriri, deoarece nu mai aveau lumina ea aa vada pe unde „i ,eau. Întunericul copie,itor era dealul de Infrico^tor. S ar fi şi„m mult mai confortabil cu o lampă sau măcar cu o lumânare

Alltni îci nlimliă mâna r\a nav/.4-A .. i

OUvia îşi plimbă mâna pe perete şi simţi lemn, semn că acolo era ouşâ.

- Uite, am ajuns la o cameră. Putem să intrăm şi să dăm la o parte draperiile. Atunci, nu ar mai fi aşa întuneric. Am avea lumina lunii şi a stelelor.

Olivia deschise uşa. înăuntru era beznă. Draperiile acopereau, probabil, complet ferestrele. Olivia nu putu ignora fiorul care o străbătu. închise uşa.

- Prefer să fiu aici, şopti Belinda.

-Şi eu.

-Vrei să ne aşezăm pe jos?

-Sunt groaznic de obosită.

Alunecară pe lângă perete ca să stea pe podea. Olivia încercă să nu se gândească la praful adunat pe jos de-a lungul anilor. încercă să nu se gândească nici la şoareci şi şobolani, care puteau să fie într-o clădire goală. Lista lucrurilor la care era mai bine să nu se gândească creştea tot mai mult. Se gândi la plânsetul pe care îl urmaseră, apoi la femeia pe care ea şi Stephen o văzuseră pe hol noaptea anterioară. Ce ar face dacă ar vedea-o din nou pe acea femeie, fără să-l aibă pe Stephen alături sau măcar o lumânare care să lumineze coridorul? Tuşi, mai mult ca să întrerupă tăcerea.

-Nu suntem singure, zise ea ferm, nefiind sigură dacă asta era o încercare de alinare pentru Belinda sau pentru ea însăşi. Ne avem una pe alta.

-Slavă Domnului!

Belinda tresări. v

-Iar mama ta stie că ne-am dus să vedem de unde venea plansetul. 0 să le spună celorlalţi. O să ne caute când vor vedea ca nu ne întoarcem. c -

-Dar nu stiu unde suntem. Am fi putut să mergem afara dispărem. , . c.vnrhit

Ultimul cuvânt îl spuse doar şoptit, ca şi cum, aca tare, ar fi devenit real. • Olivia sec.

- Nu cred că Stephen o să creadă că am dispărut, zise Belinda zâmbi.

-Aşa e. Stephen nu o sâ creadă câ am fost luate de fantome. pu, tem să ne bazăm pe el.

- Da. Cred că vor căuta prin casă înainte să presupună că ne-am dus afară. Până la urmă, sunetul venea din interior. Sunt sigură că

peste o vreme, o să-şi dea seama că e posibil să fi ajuns în aripa asta a casei.

Belinda încuviinţă. Olivia o simţi îndreptându-se lângă ea.

- Bineînţeles. Ne vor găsi.

Atunci, auziră bătăile, care erau scurte şi rapide şi veneau de deasupra lor. Oliviei i se zbârli părul pe ceafă. Pentru o clipă, nici una din ele nu se mişcă şi nu vorbi. Olivia simţi că nici nu respiră. Belinda o strânse de mână. Tocmai când Olivia se relaxă, se auzi un alt zgomot, distant şi straniu, ca o voce.

Pentru o clipă, Olivia fu copleşită de o teamă primitivă. Apoi, deveni raţională din nou şi se ridică.

-Aici, strigă ea. Suntem aici!

-Olivia! exclamă Belinda, ridicându-se şi ea. Nu! Nu le atrage spre noi!

-Nu sunt fantome, Belinda. Olivia strigă din nou: Stephen! Suntem aici!

-Ce?

-E Stephen, a venit să ne salveze, explică Olivia. Sunt sigură de asta. Zgomotul pe care l-am auzit sunt paşii lui, după care am auzit o voce. Dacă nu ne-am fi lăsat copleşite de frică, ne-am fi dat seama de asta. Nu sunt fantome, doar oameni care ne caută.

- Olivia! Belinda!

Se auziră paşi pe scări, şi, dintr-odată, o lumină apăru pe coridor. Belinda tremură, de data asta de fericire, şi începu să plângă.

-Stephen!

Cele două se îndreptară spre lumină, iar, în acel moment, Stephen îşi făcu apariţia de după colţ, cu un felinar în mână. Le văzu şi aşeză felinarul jos, apoi alergă. Belinda îi sări în braţe. Olivia îşi aminti cu întârziere că, în timp ce sora lui Stephen avea dreptul să se arunce în braţele lui, nu se cuvenea să facă şi ea asta.

Însă Stephen o cuprinse pe Belinda cu braţul stâng şi cu mâna dreaptă o trase pe Olivia spre el. Pentru o clipă, toţi trei stă tură nemişcaţi, prinşi într-o îmbrăţişare plină de uşurare şi bucurie Oii viei i se păru ca simţi buzele lui Stephen plimbându-se pe părul ei

-Domnişoară Olivia!

Vocea lui Tom Quick veni din direcţia opusă, iar tânăra îşi

întoar- se capul şi îl văzu alergând spre ei, cu felinarul în mână.

-Aproape c-am scăpat lumina când te-am auzit strigând. Nu-mi imaginam ce s-ar fi putut întâmpla.

-Tom! Fericită, Olivia îl îmbrăţişă şi pe el. Mă bucur atât de mult să te văd.

-Nu ştiam ce s a întâmplat, nu-i aşa, domnule? zise tânărul, în timp ce i se adresă lui Lord St. Leger.

- Habar n-aveam, recunoscu el. Mama era isterică şi spunea că v-a luat o fantomă. A durat mult să o calmez.

Stephen ridică felinarul, şi se îndreptară spre aripa principală, în timp ce vorbeau. Braţul lui Stephen era în continuare în jurul Belindei, iar Olivia îşi revenise destul cât să stea la o distanţă discretă de el. Tom Quick o luă înainte, ca să lumineze drumul, întorcându-se din când în când în timp ce le explicau cum le căutaseră prin toată casa şi chiar şi prin grădini, înainte să se hotărască să verifice aripa nefolosită a casei.

- Una dintre servitoare a spus că i s-a părut că v-a văzut alergând în sus pe scări spre etajul servitorilor, aşa că am mers acolo. Când am văzut o uşă deschisă care dădea spre aripa veche, mi-am dat seama că era posibil să o fi luat pe acolo.

-A fost groaznic! îi spuse Belinda. Foarte confuz, şi apoi s-a făcut întuneric, iar plânsetul a încetat. Pur şi simplu dispăruse, iar noi eram pierdute. Am încercat să ieşim din casă pe uşa din spate, dar era încuiată.

- Plânset? Cine plângea? Despre ce vorbeşti?

-Nu v-a zis Lady St. Leger? întrebă Olivia.

- Nu ne-a spus nimic foarte folositor. A zis că aţi luat-o la fugă după o fantomă, iar *madame* Valenskaya o dădea înainte cu sufletele pierdute şi spiritele singure. M-am gândit că aţi pornit pe urmele cuiva care făcuse vreo farsă. Mi-era frică să nu vă fi rănit, aşa că i am luat pe Tom şi pe nişte servitori şi am început să vă căutăm.

~Am auzit pe cineva plângând, zise Belinda, doar că nu meni prin preajmă. Suna ca şi cum ar fi fost acolo, în camer făcut pielea de găină. Dar Olivia a spus că sunetul venea din şeminey şi apoi a zbughit-o din cameră...

- Bineînţeles! exclamă Stephen. Mama a spus că stăteai în sufra. geria cu trandafiri.

- Da, aşa e, răspunse Olivia, părând confuză.

în acel moment, ajunseseră la un set de uşi u . tep en o deschise pe una, şi se treziră din nou în partea princip ~ a casei.

- Eram atât de aproape! spuse Belinda.

- Da. Dacă am fi început de la parter, nu de la etaj, am fi găsit uşa

destul de repede.

Traversară holul lung până ajunseră în faţa treptelor. Olivia, care încă se gândea la comentariul de mai devreme al lui Stephen, întrebă:

-Ceai vrut să spui prin „bineînţeles"?

-Ce? A, doar că, dacă stai lângă şemineul din apartamentul copiilor, poţi să auzi ce se vorbeşte în sufrageria de dedesubt. Eu şi Roderick obişnuiam să stăm acolo şi să o ascultăm pe mama bârfind cu prietenele ei. Trebuie să scoţi câteva cărămizi, dar asta se face foarte uşor. Nu am nici o îndoială că funcţionează şi invers.

- Ştiam eu! exclamă Olivia triumfătoare. Ştiam că cineva era acolo şi se prefăcea.

- Eu de ce nu ştiam despre asta? întrebă Belinda. Nimeni nu mi-a spus că poţi să-i spionezi pe oameni de acolo.

- Eu şi Roderick eram mult mai mari decât tine. Eram deja adulţi atunci când ai fi fost interesată de această informaţie. Am aflat asta într-o zi când încercam să găsim o ascunzătoare pentru nişte „comori* şi ne-am dat seama că una dintre cărămizi era slăbită. A ieşit imediat. Nu era nici o ascunzătoare sub ea, dar am auzit două din servitoare vorbind în sufrageria de sub noi.

Ajunseră în salon şi ***le*** văzură pe Lady St. Leger, Lady Pamela şi ***madame*** Valenskaya şi grupul ei stând la capătul scărilor. Lady St. Leger îşi freca mâinile, iar ***madame*** Valenskaya o mângâia pe braţ, când Irina Valenskaya ridică privirea şi îi văzu venind.

-Mamă! Lady St. Leger! strigă Irina.

Lady St. Leger se întoarse, îi văzu şi începu să plângă, fugind spre ei cu braţele întinse.

» ^ra£a mea- Eşti bine? Credeam că ti s-a întâmplat ceva îngrozitor. Şi Lady Olivia! Slavă Domnului că esti aici!

_ Dumnezeule! Lady Pamela se îndreptă spre ei, cu o expresie sarcastică- Amândouă sunteţi pline de praf. Unde aţi fost?

Olivia se gândi pentru prima oară la cum arăta şi se întrista. Asa cum zisese şi Pamela, era plină de praf. Acum, la lumină, putea vedea asta. Mai rău, nu se îndoia că avea praf şi pe păr, şi pe faţă. îşi aminti de pânza de păianjen în care intraseră şi cum se frecase pe faţă, în încercarea de a scăpa de ea. Probabil arăta groaznic, cu părul dezordonat şi acoperită toată de praf şi de pânze de păianjen. Era, cu siguranţă, îngrozitor să arate aşa în faţa frumoasei şi aranjatei Pamela.

Olivia îşi strânse mâinile în pumni, refuzând să-i dea Pamelei satisfacţia de a o vedea aranjându-şi părul, aşa cum voia să facă.

-Am fost în cealaltă aripă a casei, spuse ea calmă. S-a strâns praful acolo.

- Dar, draga mea, de ce ai vrut să mergi acolo? întrebă Lady St. Leger.

-Ne-am luat după plânset, mamă, zise Belinda. Ştiai că din apartamentul copiilor poţi să auzi ce se vorbeşte în sufragerie?

-Ce? Lady St. Leger păru confuză. Nu înţeleg. Cum să căutaţi plânsetul? Era un amărât de suflet pierdut. Nu e ceva ce puteţi găsi.

- Era o persoană, milady, spuse Olivia cât de delicat putu. Nu un suflet pierdut. O persoană s-a dus în apartamentul copiilor şi a plâns lângă şemineu, iar sunetul a coborât în sufragerie.

Lady St. Leger o privi.

-Dar, draga mea, de ce ar face cineva aşa ceva?

-Ca să ne convingă că în casa asta sunt suflete pierdute.

- Lady Olivia! Sigur greşeşti. E de înţeles, având în vedere prin ce ai trecut, împreună cu Belinda, dar nu poţi să crezi că... Sugerezi că...

- Da, milady. Nu văd nici o altă posibilitate.

- Necredincioşii... Howard Babington vorbi, oftând şi clătinând din cap. Sunt în stare să inventeze orice poveste numai să nu admită
ce e fix în faţa ochilor lor.

- Da. Cineva era în cameră cu noi şi plângea, zise Lady St. Leger. Toate am auzit sunetul. Tu ai verificat holul. Nu avea cum să se auda
din apartamentul copiilor. E prea departe.

“ Nu trebuie decât să iei o cărămidă de la şemineu, zise Step

“•Ai văzut pe cineva făcând asta? întrebă Babington inoce

- Nu . A «ü, dtó A tocepu, U pUngâ din no„ ato,

în aripa nefolositá a casei. , Am urmărit sunetul până

-Aşa e, mamá, interveni Belinda. AI F na

ne-am pierdut, apoi s-a oprit: nimeni, de unde ştii că a fost

o pps^TiTebá Lady St. Leger pe fiica ei. Iar *madame* Valen- o persoana, o în •
Nu avea cum sa faca aşa ceva.
skaya era chiar aici, în camera, cu noi. ~t

sp" **âsîsassş.** - - ■? ■"* om-

-ü**"',»! »"«domnul Jbington. folo.md m,
p F adevăr trist. Cand sunt prinse aici,

rpu^ndTajunÎ în lumea cealaltă, unde le e locul, pot fi „emulţu-
mite Fac trucuri, sperie oameni.

-Da. *Madame* Valenskaya încuviinţă. E adevărat. Am văzut asta.

Foarte trist. . , .

-Lady Olivia, zise Pamela, cu toate ca iţi admir dorinţa de a-i sprijini părerea lui Lord St. Leger despre Valenskaya şi prie tenii ei, trebuie să menţionez că aceştia sunt străini în această casă. Cum ar fi putut şti despre acest truc cu cărămida? Eu nu aveam habar de el. Tu ştiai despre el, Lady St. Leger? Belinda? Când acestea negară, femeia continuă, ridicând din sprâncene: Vezi? Dacă nici măcar noi nu ştiam despre asta, după ce am locuit ani întregi în casa asta, cum ar fi posibil ca aceşti străini să ghicească aşa ceva?

-Da, ar fi, intr-adevăr, imposibil, încuviinţă, mulţumită, Lady St. Leger. O mângâie pe Olivia pe braţ, zâmbindu-i înţelegător. Mă tem că ai ascultat prea mult îndoielile fiului meu. Stephen a devenit mult prea cinic în anii cât a fost plecat. Dar înţelegi că *madame* Valenskaya, domnişoara Valenskaya şi domnul Babington nu ar fi putut face aşa ceva. Mă tem că a fost un spirit care s-a ţinut de farse, aşa cum a zis domnul Babington. Femeia oftă şi se întoarse spre médium. Trebuie să încercăm să comunicăm din nou cu spiritele. Trebuie să facem ceva să le ajutăm.

- Da, bineînţeles. Cum doriţi, răspunse femeia, ochii sdipindu-i triumfători. O să încercăm din nou.

amánatáptoáLlra^m-.U ^ T"* ?edinţa de spiritism trebuia oare» deoarece Olivia şi Belinda trecuseră ^ prin prea multe în acea zi ca să participe. Olivia fu puţin surprinsă că Lady St. Leger o voia la şedinţă. Era convinsă, după privirea tăioasă \ pc care i-o aruncase *madame* Valenskaya, că mediumul ar fi preferat \ să nu participe.

Cu toate astea, îşi dădu seama că Lady St. Leger spera sa o convingă şi era sigură că o altă şedinţă de spiritism urma să aibă efec- *i* tul

scontat. Lady St. Leger zâmbi şi o mângâie pe mână pe Olivia în ziua următoare după micul dejun, asigurând-o că şedinţa avea să rezolve totul.

-O să vezi, draga mea, spuse ea. Şi poate, după, o să poţi să-l convingi şi pe fiul meu cel cinic.

încrederea lui Lady St. Leger în medium părea să fie neclintită. Când, în acea după-amiaza, Stephen le arătă lui Lady St. Leger şi \ Oliviei cărămida din apartamentul copiilor şi demonstra că sunetele de acolo puteau, într-adevăr, să se audă în sufrageria de dede- : subt, femeia păru, pentru o clipă, nesigură. însă apoi clătină din cap şi spuse:

-Nu, Stephen, dragul meu, cum ar fi putut *madame* Valenskaya, ** fiica ei sau domnul Babington să fi făcut aşa ceva? E absurd. *Madame* 11 Valenskaya e o prietenă dragă. M-a ajutat atât de mult în ultimele I luni. Ar fi nedrept din partea mea s-o suspectez de asemenea trucuri. | Şi, oricum, sunt străini în casa asta. Nu aveau cum să ştie de cărămi- \ da respectivă şi clar nu ar fi putut să le atragă pe Belinda şi pe Lady Olivia în aripa veche şi să se piardă acolo. Sigur înţelegi asta.

-Ar fi putut explora locul, zise Stephen. Sunt aici de ceva timp, şi nu e ca şi cum am fi stat cu ochii pe ei tot timpul.

- Dragul meu, bineînţeles că nu. Ce poţi să spui! Clătină din cap, puţin tristă. Tu te-ai decis să fii împotriva posibilităţii existenţei lumii spiritelor. Ar trebui să fii mai tolerant, mai deschis unor idei noi.

-Mamă...

Femeia zâmbi, îl mângâie pe mână şi ieşi din cameră. Stephen o privi frustrat.

-Are totuşi dreptate, recunoscu Olivia. Cum ar fi putut să ştie de cărămidă? Sunt sigură că ar fi putut explora aripa veche şi pune la cale trucul, dar nu ştiu cu ce scop. Până la urmă, eu şi Belinda am fi petrecut doar o noapte neconfortabilă - poate nici măcar asta. Era clar că tu o să ne cauţi prin toată casa.

Stephen ridică din umeri.

-Te-au apariat. A, 6 putu. 6 da ajuns sâ ta con^gâcâ „au f,,. , . i , Nu aveau cum sa ştie ci

tome sau chiar sâ îţi faci bagajele şxsâ p ^

asta te va determina sâ vrei şi mai mult înci M co

în tonul lui era o admirație care om P **ne** Olivia, insa ea **se** con-

centră pe subiectul discutat. nllrin nrn. ,

-cL dacă a pasibil sâ fi «xpta* casa. P fi încurcat toate cârâmizd. de

lângă şenuneu câ aa dacă pot fi

auziţi la parter. • n^j„Hrk le-a zis, spuse Stephen, apoi oftă.
-Poate fantoma lui RodencK xe a zis,

Nu ,d„ cum aflat. Poate au descoperi. În acel.,, mod m care am făcut-o eu ,i Radarick. Au aurit voci vogi, au scotoc. ş. ,.-au dat seâ- ma că puteau scoate cărămizile.

Olivia încuviinţă încet.

-Nu aş fi surprinsă dacă ar fi scotocit camera de deasupra sufra- genei folosite de mama ta, ca să vadă dacă pot pune la cale un truc prin tavan. Iar apartamentul copiilor e un loc unde oamenii nu merg niciodată, deci nu se temeau că aveau să fie descoperiţi.

- Posibil. Chiar plauzibil. Dar mă tem că nu îndeajuns cât s-o con- vingă pe mama.

-Tom s-a dus în cealaltă aripă a casei de dimineaţă, îi zise Olivia. A deschis ferestrele şi a luat un felinar, ca să caute urme în praful de pe podea.

-A găsit ceva?

-O mare parte dintre holuri erau pline de urme, după ce tu şi Tom aţi trecut pe acolo, la fel cum am făcut şi eu cu Belinda. Dar a găsit pe două holuri un singur set de urme în praful de pe podea. Eu şi Belinda nu ne-am despărţit niciodată. A mai găsit şi urme separate de cele făcute de noi două. Era clar c-a mai fost o persoană pe acolo. Stephen încuviinţă.

-Bineînţeles, doar eram siguri de asta de la bun început. E însă cu totul altceva să o convingem pe mama de asta. Mă tem că o să fie nevoie de ceva mai evident.

Am SDIK ^*1Vla o^la ^ s®~i prind ieri. A fost o prostie.
m-am gLCro-e " ***sunetul vine*** de la şemineu. Nici măcar nu
auzit că plec tacăuta^U01^6* Sufragerie ajungea sus. Deci s-a -Nu-ti f ' "a ca a

Putut să plece.

Ai făcut o treabăeLelentă^J Stfphen zâmbi ?* o luă de mână. 136 mitaŞ 6 PUtUt dori ceva mai mult.

Olivia îl privi, iar inima ii bătea cu putere. Când Stenhen ti „â ta. «a, nu ,tfa ce sâ facâsau s4 spună. El „ apropi. de ^ în continuare de mână. O voce se auzi din pragul uşii.

-Dumnezeule! Am întrerupt ceva?

Olivia se îndepărtă de Stephen, roşind, apoi se întoarse spre usă şi o văzu pe Pamela stand acolo, cu un zâmbet larg pe buze

-îmi pare rău, zise Pamela, tonul ei indicând însă contrariul şi intră în cameră. ' *

-Bună, Pamela.

Vocea lui Stephen era glacială.

- Milady.

Olivia se uită în jur, stânjenită. Pamela reuşea să o facă să se simtă nelalocul ei, iar asta o deranja pe Olivia şi mai mult. Chiar mai enervant era că se simţea vinovată, în condiţiile în care ea şi Stephen nu făcuseră nimic greşit. Şi, oricum, Pamela nu avea nici un drept asupra lui.

Olivia îi aruncă o privire rapidă lui Stephen, care se uita la Pamela cu o expresie ce nu putea fi descifrată. Olivia se întrebă dacă, atunci când o vedea pe Pamela, Stephen simţea aceeaşi pasiune pe care o simţise cândva. În inima lui era furie sau iubire? Sau o combinaţie

între cele două? Orice ar fi fost, Olivia îşi dori dintr-odată să fie de-

parte de ei.

-Eu... tocmai mă pregăteam să merg să lucrez la ceva. Mă scuzaţi.

Olivia se întoarse şi iesi din cameră. Pamela nu se uită la ea. Se

uită la Stephen, cu capul înclinat puţin într-o parte, cu un zâmbet vag pe buze şi ochii albaştri având o licărire de amuzament.

- Stephen, serios acum, nu-mi spune că încerci să mă faci geloasă.
- Poftim? întrebă el.

Femeia arătă spre uşa pe care Olivia tocmai ieşise.

- Scena pe care tocmai am văzut-o. O ţineai de mână pe Olivia, te uitai în ochii ei. Te-ai dus să călăreşti cu ea, plus momentul emoţionant de aseară, când ea a venit din cealaltă aripă şi ai luat o

Stephen **O** privi cu răceală pentru **O clipă.**

-Sunt sigur că o să fii şocată, Pamela, dar nimic n ce

cu Lady Olivia nu a avut de-a face cu tine. nrivirea

Pamela se apropie, cu fusta mişcându-i-se graţios şi P

fixată asupra lui Stephen.

~ Dragule, fii serios, doar nu te aştepţi să cred că eşti *interesat* cu adevărat de fiinţa aia. Uiţi că te cunosc. Pamela se opri în faţa lui, la doar câţiva centimetri depărtare. îşi puse degetul pe pieptul lui şi îl plimbă pe cămaşă, spunând: îţi cunosc pasiunea, şi ea nu ar putea niciodată să o satisfacă. Ştiu ce fel de femeie îşi doreşte un bărbat

ca tine.

Ochii îi sclipeau în timp ce-l privea, întregul ei armec în- dreptat spre Stephen. Zâmbind seducător, îşi plimba mauule pe pieptul lui, apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

CapitoCuC 9

Mâinile lui Stephen se încleştară ca fierul în jurul încheieturilor Pamelei şi le dădu la o parte. Ea îl privi surprinsă.

-Nu te face de râs, Pamela, zise el.

Ea făcu ochii mari, şi o licărire de furie se aprinse în ei.

-Cum îndrăzneşti? Dă-mi drumul!

- Cu cea mai mare plăcere.

îi dădu drumul la încheieturi şi făcu un pas în spate.

- 0 să încerci să-mi spui că eşti îndrăgostit de femeiuşcă aia? strigă ea furioasă.

-Nu încerc să-ţi spun nimic, Pamela. Ce faci, ce spui, ce gândeşti nu mă interesează câtuşi de puţin.

-Bineînţeles. îmi dau seama că vrei să mă răneşti. Te-am rănit acum mulţi ani, şi e normal să te răzbuni.

-Nu am...

-Nu. Pamela ridică o mână, rezemându-se teatral de spătarul unui scaun. Ce ţi-am făcut a fost groaznic de greşit. Ştiam asta. Am regretat gestul din clipa în care l-am făcut. Dar apoi ai plecat. Nu puteam să dau timpul înapoi, oricât de mult mi-aş fi dorit.

- Pamela, te rog, nu...

-Trebuie s-o fac, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el. Nu l-am iubit niciodată pe Roderick, nu aşa cum te-am iubit pe tine. Recunosc că m-am purtat prosteşte. Eram doar o fetişcană, şi mintea mi-a fost orbită de titlu... bijuterii, aur. Oftă. Aşa cum ţi-am spus, eram foarte tânără. Nu mi-a luat mult să aflu cât de puţin însemnau toate astea când îmi împărţeam viaţa şi patul cu un bărbat pe care nu-l iubeam. Am avut ani întregi la dispoziţie să regret ce am făcut. în fiecare zi, mi-am dorit ca tu să fii alături de mine, nu el. De fiecare dată când roâ săruta sau mă atingea, mă prefăceam că erai tu. Mereu.

~Opreşte-te, zise Stephen. Te umileşti fără nici un rost.

Se duse spre ea, o luâ de braț şi o întoarse cu fața spre el. Ochii ei albaştri înotau în lacrimi, iar fața îi era blândă şi vulnerabilă, buzele roz tremurându-i.

Stephen spuse nemilos:

-Sunt sigur că mulți alți bărbați ar fi fermecați de imaginea pe care o prezinți. încearcâ-ți numărul pe unul dintre ei. Nu pe mine. Pamela, uiți că te cunosc. Ştiu că mereu interpretezi un rol, încerci sâ obții un avantaj. Nimeni nu te poate cunoaşte cu adevărat, pentru că preferi să minți în loc să spui adevărul.

-Acum, îti spun adevărul, îți jur!

-Atunci, îmi pare rău pentru tine, pentru că ai dus o viață nefericită, şi asta numai din cauza ta.

—Aşa e, recunoscu Pamela, întinzându-se să-l ia de mână. Dar am învăţat din greşelile făcute. Acum, ştiu că tot ce vreau eşti tu.

-Sunt sigur că e adevărat, din moment ce titlul, averea şi bijuteriile sunt acum ale mele. îşi trase mâna dintr-a ei. Nu contează. Pur şi simplu, nu contează dacă te cred sau nu. Nu mai simt nimic pentru tine.

Pamela îl privi şocată.

-Nu... Stephen, asta nu poate să fie adevărat. Mă iubeşti.

-Am fost îndrăgostit de tine, şi asta s-a întâmplat în urmă cu mult timp. Acum, nu simt nimic.

Stephen se întoarse şi ieşi, lăsând-o pe Pamela uitându-se la el, cu gura deschisă.

în acea seară, se adunară toţi în aceeaşi cameră pentru şedinţa de spiritism. în timp ce se îndreptau spre locurile lor, Stephen spuse: -*Madame* Valenskaya, mă gândeam că, de data asta, am putea să stăm altfel. Mi-ar face plăcere să stau lângă tine. Cred că asta m-ar ajuta să înţeleg mai bine ce faci. Nu crezi?

- Nu, spuse *madame* Valenskaya, alarmată de cuvintele lui. Nu ar funcţiona. Trebuie să-i am alături de mine pe cei care cred.

- înţeleg.

t . ,a> Z*Se ^r*na- Eu şi domnul Babington trebuie să stăm de o par- sniritpln n a-rîlame^ ^sta creează o legătură mai bună cu lumea nexiunea. Lanţul^83 “ " *** CmeVa Care nu crede> asta ar ^p6 c0"

, ,;ÂtUnCl' Poate $ta LadX St- Leger. Ai vrea. nu-i aşa, mamâ?

Lady St. Leger zâmbi.

-Da, dragul meu, ar fi chiar foarte plăcut. Asta dacă e în regulă cu tine,

madame.

-Nu e bine, zise mediumul pe un ton ezitant.

-Sau Belinda, continuă Stephen. Ori poate Lady Olivia.

-Nu, nu. Nu ea. Irina o să stea aici, şi domnul Babington...

- Dar Lady St. Leger crede în asta. Sigur nu ar schimba nimic dacă ar sta lângă tine.

Madame Valenskaya se uită din nou la Lady St. Leger, care părea nerăbdătoare să se aşeze lângă ea. îşi muşcă buza şi, într-un final, spuse:

-Da. E în regulă. în seara asta. Cum spuneţi? încercăm?

Stephen nu zise nimic, ci doar îi trase scaunul mamei lui.

- Să stau aici, lângă tine, mamă?

-Nu, nu, interveni Irina repede. Prezenţa ta o să sperie spiritele.

Stephen încuviinţă şi se duse la locul lui.

-Atunci, ce ziceţi de puţină lumină? Sunt atât de departe, că mi-e greu să o văd pe ***madame.***

- Spiritelor le place întunericul, protestă femeia.

- Serios? Dar chiar trebuie să fie beznă?

- Da, de ce nu lăsăm aprinsă o lumină mică? sugeră Olivia. O lumânare. Nici măcar n-ar trebui să fie pe masă. Putem s-o punem acolo. în timp ce spuse asta, duse lumânarea pe masa mică de lângă canapea, care fusese împinsă într-o parte ca să facă loc pentru masa folosită la şedinţa de spiritism. Va fi mult mai simplu când se termină şedinţa, nu credeţi? Să nu fim nevoiţi să bâjbâim prin întuneric, încercând să aprindem lampa.

- Pare înţelept, încuviinţă Lady St. Leger.

-Nu sunt sigur că spiritele vor veni, spuse domnul Babington. Am văzut că aşa se întâmplă când luminile sunt aprinse.

- Nu strică să încercăm, zise Olivia.

-Da, putem? zise Belinda. Eu... ei bine, după noaptea trecută, prefer să nu fiu în beznă.

-Bineînţeles, zise Lady St. Leger, zâmbindu-i plină de înţelegere bicei ei. Sunt sigură că ai prefera să n-o faci. Se întoarse spre me diurn. Te rog, ***madame*** Valenskaya, lasă-ne să încercăm cu puţină u mină. Belinda şi Olivia au trecut printr-un eveniment traumatizant,

şi sunt sigură că amândouă s-ar simţi mai bine dacă nu ar fi întuneric

beznă aici.

-Dacă vreţi, milady, răspunse *madame* Valenskaya, orţându-şi un

zâmbet.

Olivia fu atentă să nu se uite spre Stephen cu o expresie victorioasă. Avusese noroc că Belinda ceruse şi ea să *fie* lumină. Asta o făcuse pe Lady St. Leger să insiste, iar *madame* Valenskaya nu o putea refuza. Schimbarea poziţionării la masă şi lumina aveau să ajute la aflarea trucului folosit de *madame* Valenskaya sau să o determine să
îl abandoneze.

Se aşezară la masă, iar felinarele fură stinse, cu excepţia unei singure lumânări. Oamenii de la masă se luară de mâini. De data asta, Olivia îl luă de mână pe domnul Babington, din moment ce Lady St. Leger se aşezase lângă *madame* Valenskaya. în lumina slabă, se
putea vedea faţa totuşi mediumului.

Madame Valenskaya închise ochii, şi la masă se făcu linişte. Olivia privi cu atenţie spre medium. O văzu pe femeie relaxându-se, lăsân- du-şi capul în jos, apoi ridicându-l din nou.

-Sunt multe spirite aici, zise ea, fără accent.

Olivia observă că, în acea seară, nu se mai auzeau melodii şi nici nu mai apăreau mâini fantomatice. Probabil lui *madame* Valenskaya îi era frică să rişte, din moment ce Lady St. Leger stătea lângă ea şi camera era vag luminată.

- Roddy? întrebă Lady St. Leger. Tu eşti?

-Da. Am venit în seara asta. Dar... e dificil. Lumina... *Madame* Valenskaya făcu o pauză, oftând. Nu pot să mă odihnesc. Nu putem să ne odihnim. Suntem atât de mulţi. E foarte întuneric aici, şi suntem singuri.

- Roddy, nu! De ce nu poţi să te odihneşti? Ce s-a întâmplat? întrebă Lady St. Leger.

-A fost furat atât de mult, continuă mediumul. Nu putem să ne o
ihnim. Martirii nu se pot odihni. Nici unul dintre noi nu o poate tace.
Nu până când ce a fost furat nu le este returnat.

Ce anume? Ce trebuie să le fie returnat? întrebă Lady St. Leger.

Marfame Valemlc^ lăsă «pui în jos şi tăcu.

MadarZevT ^^ Leger' Te ro8- dragul meu...

-Aplecat 2,? y,a £Ş1 mi?că u?or «pul şi îl ridică.
' 6 6a' sa deschidă ochii. Spiritul lui m-a părăsit.

-Cea vrut să spună? întrebă Lady St. Leger. Ce trebuie să le re- turnâm acestor oameni? Doar nu putem să renunţăm la pământuri şi la casă.

- Cred că ar fi dificil să îi dai ceva unei fantome, spuse Stephen sec.

-Staţi puţin! exclamă *madame* Valenskaya. Ochii ei erau încă închişi, şi începu să se legene puţin. Văd ceva... aur, ceva auriu. Văd o cruce. Da, o cruce,

mare şi aurie. Apoi, deschise ochii. îmi pare rău, asta e tot.

Oamenii de la masă se uitară unii la ceilalţi. într-un final, Irina spuse:

-Asta înseamnă ceva pentru dumneavoastră, Lady St. Leger?

-O cruce de aur? întrebă Belinda. Nu înţeleg. Vrei să spui că spiritele vor o cruce de aur?

-Nu ştiu, zise Lady St. Leger. Te referi la crucea martirilor?

-Nu ştiu, milady, zise *madame* Valenskaya. Am văzut numai aur - mult aur - şi o cruce.

-Cred că e destul de clar despre ce vorbeşte, spuse Stephen, privind mediumul. Te referi la comoara martirilor, nu-i asa? zise el, uitându-se la Irina şi la Babington. Se rezemă de scaun. Am crezut c-o să-mi ceri bani ca să linişteşti spiritele, dar e evident că vrei comoara martirilor.

Madame Valenskaya se simţi jignită.

- Nu vreau nici o comoară, doar vorbesc în numele spiritelor.

-Stephen! îl certă Lady St. Leger. Serios! Cum poţi să spui aşa ceva? Bineînţeles că *madame* Valenskaya nu vrea bani de la tine.

Olivia se uită la medium şi observă că *madame* Valenskaya nu susţinu cuvintele lui Lady St. Leger.

Femeia îşi duse mâna la frunte, spunând:

-Sunt atât de obosită. Foarte, foarte obosită.

Apoi, întinse mâna, şi domnul Babington o ţinu, ajutând-o să se ridice.

-Şedinţele astea o epuizează pe *madame* Valenskaya, zise el. Acum, trebuie să se odihnească. O sleiesc de energie. Se întoarse apoi spre Lady St. Leger. Poate ar fi mai bine dacă ne-am întoarce la Londra.

~Ce? izbucni Lady St. Leger, îngrozită. Nu! Te rog, *madame* Va lenskaya, nu pleca.

-Sunt foarte obosită, spuse mediumul cu voce slabă.

- Este foarte greu pentru ea, zise Babington. Spiritele o epuizează, şi este cu atât mai greu cu cât trebuie să se lupte şi cu cinismul şi suspiciunile lui Lord St. Leger. Spiritele nu vor să intre Într-o asemenea atmosferă. Bărbatul îi aruncă o privire plină de reproş lui Lady St. Leger. Milady, mă tem că vă lăsați influențată de fiul dumneavoastră.

- Nu! Te rog... Lady St. Leger păru atât de rănită şi de speriată, că Olivia se simţi îndurerată. Nu pleca. Ştii că eu cred în spirite şi în ce spun ele. Ştiu că Roddy îmi vorbeşte prin tine. Pur şi simplu, nu poţi să pleci acum. Ce o să mă fac?

- Nu ştiu, Lady St. Leger. Nu pot s-o las pe ***madame*** Valenskaya să

se epuizeze făcând asta, mai ales când nu e crezută.

Olivia se întrebă cinică ce ar fi făcut dacă Lady St. Leger ar fi acceptat, însă grupul lui ***madame*** Valenskaya îşi cunoştea bine victima. După mai multe rugăminţi şi o doză serioasă de indecizie dramatică, ***madame*** Valenskaya fu de acord să rămână.

- Nici o surpriză acolo, spuse Stephen peste o oră, când el şi Olivia stăteau în biroul lui.

întâlnirile lor ca să discute despre evenimentele zilei şi despre progresul investigaţiei deveniseră un fel de ritual. Stephen îşi turna, de obicei, un pahar de brandy, iar Olivia i se alăturase o dată sau de două ori.

- E clar că şi-au perfecţionat actul, zise Stephen. Se prefac indecişi, apoi se lasă convinşi. E unul dintre lucrurile care o fac pe mama să creadă că sunt sinceri. Ea crede că nici o persoană care încearcă să o păcălească nu ar vrea să plece. Nu vede cum o au la degetul mic, ameninţând să îi restricţioneze accesul la Roderick ca să renunţe la orice îndoieli ar fi avut.

- în seara asta începuse să aibă îndoieli, replică Olivia. Părea oarecum ofensată de ideea că familia voastră ar trebui să-i plătească pe martiri pentru pierderea lor.

Stephen zâmbi.

-Sunt de acord că asta a fost o scăpare din partea lui *madame* Valenskaya. Mama a fost mereu mândră de familia noastră şi adoră Blackhope. Nu ar accepta vrei ofensă la adresa lor.

5^_e comoara martirilor? întrebă Olivia. De ce vor asta în mod

-E ceva găsit după ce familia St. Leger s-a mutat m acum sute de ani. Blisabetanii erau nişte constructori taleTutt ^ primii St. Leger care au locuit aici au extins casa originală. 0 pa te din ce numim aripa pnncipală include adăugări făcute de primul conte. De asemenea, au renovat şi o parte din casa originală. în timpul renovărilor, au descoperit o cameră secretă.

-Serios? întrebă Olivia, intrigată.

Stephen încuviinţă.

-O cameră mică, aflată între alte două. Era o uşă ascunsă, şi abia după ce au dărâmat peretele şi au găsit camera şi-au dat seama unde era uşa şi cum funcţiona. Oricum, în această cameră au găsit o cutie mică, m care erau diferite obiecte de aur, cum a sugerat *madame* Va- lenskaya,

inclusiv o cruce mare de aur, cu un rubin în centru. Si-au dat seama că era posibil să-i fi aparţinut lui Lord Scorhill, catolicul devenit martir, şi aşa a primit numele de „comoara martirilor“. Camera secretă se prea poate să fi fost ascunzătoarea unui preot sau poate o construise special ca să ascundă bijuteriile în ea. Nimeni nu ştia. Presupun că Scorhill şi-a ascuns comorile acolo, crezând că el şi familia lui aveau să fie eliberaţi într-un final şi aveau să se poată întoarce în casa lor pentru a-şi recupera averea. Nu au mai avut însă ocazia.

- Cât de trist, spuse Olivia. Dar de ce vrea *madame* Valenskaya acea comoară în mod special? De ce nu a cerut bani sau alte bijuterii?

Stephen ridică din umeri.

- Presupun că toată treaba cu comoara e o poveste bună: o familie de martiri, fantome care nu se pot odihni şi tot aşa, şi au nevoie să ne atragă într-o poveste romantică. Toată treaba are o anumita logica, mai mult decât să ceară argintăria familiei sau smaraldele St. Leger. Cutia şi conţinutul său nu sunt la fel de valoroase cum e co ecţia e bijuterii din seif, dar au un grad de notorietate care altor obiecte e lipseşte. Şi, cum au o vechime de peste trei sute de am, valoarea creşte. Au făcut însă o greşeală când le-au ales.

- Care anume?.* n le dea Baare mai multe

- în primul rând,

nu ţine de mama ^ moştenire de fa-

lanţuri şi inele şi alte bijuterii de ta a, ’ te g transmisă

milie, comoara martirilor li aparţin, actual*^ Q.

din generaţie în generaţie. Primul conte s¡a casei ştie unde

mera secretă şi a lăsat cutia în camera. Numai ^

e acea cameră şi cum să intre în ea. B o informaţie trecută de la conte la moştenitorul său, când acesta ajunge la maturitate.

- Deci e o comoară la care ţii mai mult decât la altele.

-Absolut. Eu sunt singurul care le-ar putea da cutia. Mama nici măcar nu ştie unde e.

- Poate nu ştiu că numai tu ai acces la ea. Sau cred că mama ta te va putea convinge să le dai cutia.

- Nu aş vrea să se ajungă la asta. Dar nu pot să le-o dau, nici de dragul mamei. îmi imaginez că e conştientă de asta. Vezi tu, a devenit un fel de superstiţie această păstrare a comorii şi a secretului. De-a lungul anilor, s-a perpetuat ideea că familia va continua sa prospe- re doar dacă această comoară va fi protejată. Au fost ceva dificultăţi când tata a murit şi Roderick a devenit conte. Apoi, eu am devenit următorul moştenitor, cel puţin până când Roderick ajungea să aibă un băiat, aşa că ar fi trebuit să-mi dezvăluie camera, uşa şi mecanismul secret. Dar nu eram acolo, trăiam deja în Statele Unite. Timp de câţiva ani, numai Roderick a ştiut secretul.

Dacă ar fi murit atunci,
II acesta ar fi fost pierdut. *m* -Ce s-a
întâmplat? Cum ai aflat?

- Roderick a scris o scrisoare în care mi-a zis despre cameră şi despre mecanismul secret, apoi a sigilat-o şi i-a dat-o avocatului său. Instrucţiunile lui au fost ca, dacă moare, scrisoarea să îmi fie dată înainte să mă întorc în Anglia - şi exact asta s-a întâmplat.

Pe chipul lui se putea citi o urmă de tristete, iar Olivia îsi aşeză mâna peste a lui.

- Cred c-a fost foarte greu pentru tine. Atât tatăl tău, cât şi fratele tău au murit când tu nu erai acolo să-ţi iei rămas-bun.

El o privi, puţin surprins, apoi o luă de mână.

Da, zise el. A fost greu. Cu atât mai mult cu cât, atunci când am plecat din ţară, mă îndepărtasem de Roderick. I-am spus nişte lucruri urâte şi el mie, şi nu am apucat să rezolvăm problema.

via îl strânse de mână şi simţi o greutate în piept când văzu durerea din ochii lui.

el Sun*¹* SlgUră Ca rezolvat totul dacă ai fi apucat să vorbeşti cu bunt învinsă că şi el voia asta.

fost ca şi cumt uŞor- Când am citit scrisoarea, a rr«,?dr moam spre mi”- Du»ă <•—*

, a<*ăugat un mesaj scurt. A spus că-i părea rău pentru ce se întâmplase. Sperase câ aveam sâ mâ întorc şi câ pu team sâ fim din nou apropiaţi.

-Of, Stephen...

Olivia avea ochii înlăcrimaţi. El o luă de mână şi îi sărută palma.

-Olivia, eşti o femeie remarcabilă. Ştii asta?

-Serios?

Ea nu ştiu cum să reacţioneze la cuvintele lui.

Stephen o trase spre el. Olivia se duse de bunăvoie, chiar dacă puţin nesigură, şi bărbatul îşi trecu cealaltă mână în jurul taliei ei, trăgând-o în poala lui. Se simţea, în mod ciudat, firesc şi confortabil. Se rezemă de pieptul lui, iar Stephen o înfăşură cu braţele, ţinând-o în siguranţă. Olivia îi simţi bătăile inimii şi parfumul. Căldura lui o învălui, iar ea simţi că era exact unde trebuia să fie.

Mâna lui alunecă dintr-o parte a taliei Oliviei spre centrul abdomenului, apoi înapoi, iar mişcările trezără o dorinţă fierbinte în ea. Era foarte nepotrivit să fie în acea cameră şi să stea în braţele lui, însă nu avea de gând să pună capăt momentului.

Stephen îşi apropie obrazul de părul ei. îi pronunţă numele din nou, dorinţa fiind clară în vocea lui. Se mişcă uşor, o sărută pe obraz, pe bărbie şi

apoi, într-un final, pe gură. Scânteile înlocuiră căldura domoală. Se sărutară cu pasiune, braţele ei înfăşurându-se în jurul gâtului lui. Mâna lui se afundă în părul ei, agrafele ieşind din coafura ei, iar şuviţe dese căzură peste mâna lui, mângâindu-i pielea ca mătasea.

Olivia gemu, nefiind obişnuită cu senzaţiile care o străbăteau, iar degetele lui se încordară pe capul ei. Cealaltă mână se plimbă pe partea din faţă a rochiei şi în jos, împrăştiindu-i foc prin abdomen. O luă apoi înapoi în sus, mângâindu-i un sân prin rochie, iar sfârcurile i se întăriră, sânii fiind dintr-odată mai plini şi pulsând incitant. Degetul lui îi încercui sfârcul, simţindu-l întărit de dorinţă. Cu fiecare mişcare, plăcerea şi excitaţia din Olivia se intensificau. Niciodată nu mai simţise aşa ceva, nici măcar nu crezuse că era posibil. Se mişcă agitată în poala lui, fără să ştie ce să facă, dorind ca plăcerea să continue, dorindu-şi ceva, fără să ştie însă ce anume.

Naiva mişcare a şoldurilor ei îl excită, iar Stephen începu să-i mângâie decolteul, apoi degetele îi alunecară sub haine, pe sub bumbacul subţire al cămăşuţei ei, eliberându-i sânul şi alunecând peste pielea ei catifelată, spre sfârcul excitat. Luâ mugurul de carne între degete, îl strânse şi îl răsuci. Plăcere o străbătu pe Olivia în fiori mistuitori, lăsând-o fără aer. Degetele lui Stephen se plimbară peste ea, iar ume- zeala îi inundă zona dintre picioare, luând-o prin surprin ere. Tot ce făcea era nou şi surprinzător. Olivia nu mai putea gân i, oar simţea senzaţiile minunate care o asaltau.

Stephen începu să o sărute pe gât în jos şi buzele lui îi atinseră curba sânului. Olivia scoase un sunet gutural, lăsându-şi capul pe spate, ca şi cum i-ar fi dat acces nelimitat. Stephen sărută pielea care tremura uşor, până când buzele lui ajunseră la sfârc. Olivia se în- cordă toată, în timp ce gura lui muşcă uşor mugurul întărit. Limba lui încercui cu delicateţe sfârcul, în cele din urmă mişcându-se în atingeri lungi şi leneşe. Olivia tresări şi îşi înfipse degetele în umărul lui.

-Stephen..., şopti ea, cu buzele roz şi umflate de săruturi.

Era atât de frumoasă, iar sunetul vocii ei atât de seducător, că tot corpul lui Stephen pulsa cu dorinţă.

El se concentră pe sfârcul ei, atrăgându-l în peştera umedă şi caldă a gurii lui. îl supse uşor, iar limba lui dansă peste el, întărindu-l şi mai mult. îi trase în jos decolteul şi îi expuse cealaltă sferă albă, cu centrul delicios de roz. Stephen începu să se înfrupte şi din el. Olivia gemu, mişcându-şi mâinile pe ceafa lui şi înfigându-le în părul lui. îl trase de păr, fiorii ascuţiţi de durere intensificând plăcerea supremă pe care o simţea Stephen.

O dorea, voia să se afunde în ea şi să o posede. Se gândea cum avea să alunece pe podea cu ea şi cum avea să-i ridice fusta, cum avea să o penetreze până când pasiunea avea să explodeze. însă, chiar în timp ce se gândea la asta, ştia că nu putea face aşa ceva. Olivia nu era genul de femeie pe care să o faci a ta pe podea, într-un moment de dorinţă copleşitoare.

Blestemând, îşi săltă capul din decolteul ei şi îşi îngropă faţa în părul ei, încercând să-şi recapete controlul.

-Stephen? Vocea Oliviei era joasă şi confuză. Ce...

înalt/11* ^are.r^u' dumnezeule, mi se pare că-ţi tot spun asta. îşi ' a?U ^ ° P1™» încleştându-şi dinţii când simţi valul de foa-

cliDă nn acaPara®e* Olivia arăta atât de doritoare, încât, pentru *o* nou. E o npJ^ xf^ 3Vea Sa se Poata abţine să nu o sărute din ume. u trebuie să facem asta. îi trase în sus corsajul

şi nu se putu abţine să nu o mângâie pe sân. Uşa e descuiată. Oricine poate să intre.

-Ce? A!

Olivia se făcu roşie şi se dădu jos din poala lui, aranjându-şi hainele.

Se uită la el, ruşinată şi copleşită de dorinţă neîmplinită. Nu ştia ce simţea Stephen pentru Pamela sau pentru ea. în acel moment, nu ştia decât că, dacă ar fi chemat-o în patul lui, ar fi acceptat imediat. Simplul gând îi făcu obrajii să ardă.

-E momentul să mă culc. Adică... ar trebui să... mă scuzi.

Se întoarse şi fugi din cameră.

Şedinţa din seara următoare avu din nou loc pe o lumină slabă. *madame* Valenskaya se hotărâse să folosească ideea de a lumina camera ca o altă „dovadă a darului ei şi se ocupase de lumini aducând două lămpi pe masă.

-Vedeţi, zise ea cu accent gutural, arătând spre lămpi, am adus lumină ca să fie clar că nu ascund nimic.

Rezultatul era o masă şi mai puţin luminată decât în seara anterioară, însă Olivia nu spuse nimic, ştiind că nu ar fi făcut decât să o supere pe Lady St. Leger, care era evident nerăbdătoare să o mulţumească pe *madame* Valenskaya în acea seară.

-Nu am nici o îndoială în privinţa asta, zise Lady St. Leger, zâmbindu-i mediumului. Dar este foarte drăguţ din partea ta, de dragul Belindei.

Madame Valenskaya încuviinţă şi le făcu semn să ia loc. Se aşezară ca la început, Irina şi Howard Bobington stând de o parte şi de alta a mediumului. Membrii grupului se prinseră de mâini, şi tăcerea se lăsă în cameră. Olivia urmări cum *madame* Valenskaya trecu prin aceeaşi rutină ca în seara anterioară, capul mişcându-i-se înainte, apoi ridicându-se încet, până când faţa era în sus, ca şi cum ar comunicat cu cerul. Avea ochii închişi.

Aşa cum se întâmplase şi în alte seri, se auzi un cântec fantomatic. Olivia era convinsă că melodia venea de la o cutiuţă muzicală ascunsă într-un buzunar spaţios al mediumului. Nu ştia însă cum era activată, deoarece putea vedea că mâinile lui *madame* Valenskaya erau în continuare pe masă. Probabil femeia pornise cutia cu picio rul. Nu ar fi fost dificil să treacă un fir de la butonul cutiei muzicale

prin rochie şi în pantof, de unde putea să-l tragă cu degetul. Sau putea să aibă un fir trecut prin mânecă şi să îl ţină în mână ca să tragă de el la un moment dat.

Olivia se gândi că asta era varianta cea mai probabilă. Dând drumul la muzică în timp ce masa era slab luminată puteau demonstra că nu erau escroci. Olivia se gândi ca, după şedinţă, să o ia de mână de *madame* Valenskaya, să vadă dacă avea să simtă vreun fir. Era evident însă că

mediumul putea împinge firul înapoi în mânecă după ce termina sau poate acţiona cutiuţa cu piciorul ori aceasta era ascunsă în hainele fiicei ei şi era pornită de ea. Olivia strânse din dinţi, frustrată.

Se părea că spiritul-ghid al mediumului îi vizita în acea seară, deoarece *madame* Valenskaya începu să vorbească într-un fel de engleză stricată, întrebându-i de ce deranjaseră spiritele. Olivia bănuia că monologul era menit s-o facă pe Lady St. Leger şi mai disperată şi mai nerăbdătoare să vorbească cu fiul ei.

Ca de obicei, Lady St. Leger spuse, după ce *madame* Valenskaya tăcu:

-Cum rămâne cu Roderick? E aici? Nu putem să vorbim cu el? Mediumul făcu o pauză. Apoi, dintr-odată, o rafală de vânt intră în cameră, iar luminile lămpilor se stinseră. Belinda icni. Surprinsă, Olivia se uită la *madame* Valenskaya. Mediumul stătea acolo, cu ochii deschişi, părând la fel de uimită ca restul.

Un geamăt aspru se auzi de la capătul mesei, iar Oliviei i se ridică părul de pe ceafă. Howard Babington îşi lăsă capul pe spate, şi Olivia îşi dădu seama că sunetul era scos de el. Bărbatul se ridică încet, mişcându-se ca şi cum cineva l-ar fi tras în sus. Braţele îi atârnau de o parte şi de alta. Apoi, capul îi reveni la loc şi era cu faţa spre restul celor prezenţi.

- O să mă răzbun, spuse el pe un ton dur, ca un scrâşnet de metal pe metal.

Faţa lui părea diferită. în ochi avea o licărire sălbatică, iar trăsăturile îi erau dure şi pline de ură.

îşi desprinse mâinile de a lui *madame* Valenskaya şi de a lui Lady St. Leger când se ridică. Lady St. Leger îl privi fascinată şi-şi duse mâna la gât.

-O să iau înapoi ce este al meu, continuă Babington. Am aşteptat sute de ani, şi nu o să-mi refuzaţi nimic. Moartea nu poate

Sâ mâ împiedice. Curva o sâ plătească! Nimeni nu o să scape. Vor îngenunchea înaintea mea şi vor implora.

Ochii ii erau mari şi străluceau, plini de ură, faţa fiindu-i aproape de nerecunoscut. îşi ridică braţele, cu pumnii încleştaţi, şi din gură ieşi ceva ce putea fi descris doar ca un urlet.

Olivia se cutremură şi simţi cum i se făcu pielea de găină. Pentru o clipă, îşi mută privirea de la Babington spre *mctdatYie* Valenskaya şi îi văzu expresia plină de groază. Stephen îşi trase mâna din a Oliviei şi sări în picioare, făcând scaunul să cadă.

Urletul nepământean se opri abrupt. Babington îşi dădu ochii peste cap şi începu să aibă spasme, ca şi cum ar fi avut un atac de epilepsie. Toţi îl priveau îngroziţi. Stephen fu singurul care se duse spre el şi îl prinse de braţ, în timp ce trupul lui Babington se înmuie şi alunecă spre podea.

Capitolul 10

Stephen îl prinse bine pe bărbat, astfel că Babington nu se lovi violent de podea, ci alunecă uşor, Stephen sprijinindu-i umerii şi apoi lăsându-i capul pe podea.

Smulse din starea de şoc, femeile se ridicară de la masă, vocile lor amestecându-se într-o bolboroseală. Stephen îngenunche lângă Babington şi îi descheie gulerul. Olivia se duse şi ea lângă ei.

-E bine? Ce s-a întâmplat?

-Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse Stephen, dându-şi jos haina şi aşezând-o pe post de pernă sub capul bărbatului.

-E... e mort? întrebă *madame* Valenskaya, care se apropie şi se uită la Babington.

Olivia o privi. Faţa acesteia era palidă, iar mâinile erau strânse în jurul fustei. Accentul îi dispăruse în totalitate.

-Nu, încă respiră. îi simt pulsul, i-a luat-o razna. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Probabil a avut o criză.

-Au fost spiritele, zise Irina.

- Da, încuviinţă *madame* Valenskaya, revenind la accentul ei. Spiritele vorbesc prin el. Sunt nefericite.

- Nefericite e puţin spus, comentă Olivia sec.

-Da, admise Lady St. Leger, având o expresie îngrijorată. Părea... supărat. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu a fost Roddy. Nu ar fi putut să fie Roddy.

- Olivia, cheamă-i pe servitori, zise Stephen. Avem nevoie

de săruri. Nu pot să-l trezesc. E nevoie de lumină.

Belinda aduse o lampă aprinsă lângă Babington. Olivia chemă un servitor şi îl trimise după săruri.

Când bărbatul se întoarse peste câteva clipe, Stephen vântură sărurile pe sub nasul lui Babington. Bărbatul tuşi şi îşi întoarse capul |ntr-o parte, dar nu deschise ochii. Stephen îl lovi uşor peste obraji, însă nici asta nu păru să aibă vreun efect.

~ Dumnezeule, ce i s-a întâmplat? şopti Lady St. Leger înlăcrimată.

-Cred câ un spirit a încercat sâ vorbească prin el, zise Irina încet. Şi se pare câ a fost prea mult pentru el.

- Da. Da. Un spirit, încuviinţă *madame* Valenskaya repede, aşezându-se la loc pe scaunul ei.

Stephen îi spuse unui servitor sâ cheme un doctor, apoi îi puse pe câţiva servitori sâ-l ducă pe Babington în camera lui şi să-l întindă în pat. Ceilalţi îi urmară, îngrămădindu-se la uşa dormitorului. Olivia aprinse fiecare lampă şi lumânare din camera lui. Babington părea să fie şi mai palid în lumina puternică.

Stephen se uită la femei.

- O să îl aştept pe doctor şi o să vă spun ce zice.

Pamela păru uşurată să audă asta şi ieşi din cameră aproape imediat.

Madame Valenskaya şi fiica ei ezitară, însă nu dură mult să fie convinse să plece şi ele.

-Ar trebui să rămân cu invitatul nostru, îi spuse Lady St. Leger fiului ei. E responsabilitatea mea, ca stăpână a casei.

Stephen îi aruncă o privire cu subînţeles Oliviei, iar aceasta făcu un pas în faţă.

-Lady St. Leger, fiul dumneavoastră este stăpânul casei, şi sunt sigură că e mai mult decât capabil să rămână cu domnul Babington până la sosirea doctorului. Sunt sigură că acesta s-ar simţi mai confortabil cu alt bărbat în cameră decât cu una dintre noi, femeile. Arătă spre Belinda apoi. Şi cred că Belinda are nevoie de mama ei acum. Lady St. Leger îşi privi fiica, care era palidă şi îngrijorată.

- Da, sunt sigură că ai dreptate, milady, zise Lady St. Leger, care nu-şi putu ascunse uşurarea din voce.

Se părea că toată lumea se simţea incomod în prezenţa domnului Babington.

Olivia le conduse pe Lady St. Leger şi pe Belinda, întorcându-se să îi

arunce o privire lui Stephen. Acesta zâmbi.

-Mulţumesc. O să vă spun ce zice doctorul.

Cele trei femei se duseră în sufrageria de pe hol.

- Unde *crezi* că s-au dus restul? întrebă Lady St. Leger, aruncând o privire prin cameră.

- Cu siguranţă, în camerele lor, zise Olivia. Cred că toţi avem nevoie de puţină pace şi linişte după asta.

Ce s a întâmplat? întrebă Belinda, cu voce tremurândă. Nu am văzut niciodată aşa ceva.

-Nici eu, spuse Olivia. Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat. Poate doctorul o sâ ne explice.

- Era ca şi cum ar fi fost o altă persoană. Şi vocea aia nu părea umană.

-A fost foarte ciudat, admise Olivia.

-Chiar crezi că au fost spiritele? întrebă Belinda.

-Nu cred. Cred că domnul Babington... Ei bine, nu ştiu ce i s-a întâmplat, dar sunt sigură că există o explicaţie raţională.

- Nu-mi pot imagina aşa ceva, zise Lady St. Leger cu sinceritate, cu o expresie tulburată. Dacă spiritele celor plecaţi sună aşa înseamnă că sunt foarte nefericite. Nu suport gândul că Roddy se simte aşa.

- Milady, sunt sigură că nu e aşa, zise Olivia. Ştiu că nu ar vrea să vă simţiţi rău. Se gândi la cum ar putea să îi distragă atenţia lui Lady St. Leger de la evenimentele înfricoşătoare ale serii. Ştiţi, milady, nu l-am cunoscut pe fiul dumneavoastră mai mare. Poate îmi puteţi spune mai multe despre el.

Olivia îşi dădu seama că deschisese subiectul potrivit, deoarece doamna casei se lumină imediat şi începu să i-l descrie pe Roderick. Belinda se alătură şi ea conversaţiei, şi, în scurt timp, relata amintiri dulci şi calde despre fratele ei.

Când Stephen li se alătură, o oră mai târziu, amândouă femeile St. Leger erau calme şi zâmbitoare, chiar râdeau, povestind o altă farsă făcută de Roderick. Stephen fu surprins şi îi aruncă Oliviei o privire recunoscătoare.

- Mamă, mă bucur că te simţi mai bine.

- Dragul meu, cum se simte domnul Babington? A venit doctorul?

-Da. L-a examinat, dar nu a găsit nimic în neregulă. Inima lui bate mai repede decât în mod normal, iar plămânii sunt în regulă. Dar nu poate să se trezească. Doctorul nu ştie sigur ce s-a întâmplat. Spune că pare că a avut un fel de criză şi acum e în comă. A sugerat că poate domnul Babington a avut un atac de epilepsie. A întrebat de istoricul lui medical, dar nu ştiam nimic despre asta, iar, când le-am întrebat pe *madame* Valenskaya şi pe fiica ei, au zis

că nici ele nu ştiu. Au spus că îl cunosc de numai un an. Nu l-au văzut niciodată comportându-se aşa, dar mă gândesc că ar fi putut ascunde asta.

- O să se trezească? întrebă Lady St. Leger.

- Nu ştiu. Domnul Hartfield nu a spus asta. A zis doar că speră că da şi că o să se întoarcă să-l verifice. în momentul de faţă, nu se poate face nimic; putem doar să aşteptăm şi să ne asiguram că Babington e îngrijit. I-am spus majordomului să o cheme pe una dintre servitoare să stea cu el tot timpul.

- Săracul de el, oftă Lady St. Leger. Şi săraca *madame* Valenskaya.

-A părut destul de afectată, zise Stephen.

- Poate ar trebui să mă duc să vorbesc puţin cu ea.

- Cred că a zis c-o să se culce.

—A, da. Probabil toţi ar trebui să facem asta. Belinda, draga mea, mergem la culcare?

Fata încuviinţă, deşi spuse că ar prefera să petreacă noaptea în camera mamei ei. Lady St. Leger zâmbi şi zise că şi ea ar prefera să aibă companie. Cele două plecară, iar Stephen o privi întrebător pe Olivia.

Aceasta încuviinţă şi se ridică, şi cei doi se îndreptară spre biroul lui Stephen de la parter. Odată intraţi în cameră, Stephen închise uşa şi o luă pe Olivia în braţe, ţinând-o strâns. Ea îşi rezemă capul de pieptul lui, recunoscătoare pentru sprijin. Ce i se întâmplase domnului Babington o afectase, iar eforturile ei de a părea calmă şi de a le împiedica pe Lady St. Leger şi pe Belinda să se lase pradă istericalelor o sleiseră. Era minunat să se relaxeze şi să absoarbă din puterea lui Stephen, chiar şi numai pentru câteva clipe.

Bărbatul oftă.

-Am vrut să fac asta toată seara.

-Da.

Stephen o strânse mai tare, după care îi dădu drumul.

- Recomand un pahar de brandy, zise el, în timp ce se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi.

Olivia nu protestă, doar se aşeză pe scaun. Stephen îi dădu un pahar cu brandy şi se aşeză pe scaunul de lângă ea. Pentru o clipă, se lăsară învăluiţi în tăcere, în timp ce băură. Olivia lăsă focul băuturii să picure prin ea, încălzind-o şi readucând-o la viaţă. Luă o altă gură, apoi aşeză paharul deoparte şi îl privi pe Stephen.’

-în regulă. Ce s-a întâmplat?

Acesta clătină din cap.

Nu am nici cea mai vagă idee. Speram ca tu să ştii.

-Nu ştiu. Nu am văzut niciodată aşa ceva. Nu am auzit niciodată despre aşa ceva. Făcu o pauză, apoi continuă: Mă gândesc câ vorbele lui, despre a lua înapoi ce îi aparţine, se refereau la comoara martirilor.

-Asta cred şi eu, având în vedere că par să caute cufărul. Probabil ar trebui să credem că Lord Scorhill vorbea prin domnul Babington.

Olivia încuviinţă.

-Da. Dar cum... I-ai văzut faţa? Şi vocea! Olivia nu-şi putu opri un fior. Arăta şi suna ca altcineva.

-O persoană înfricoşătoare, zise Stephen.

- Mi-e greu să cred că domnul Babington e un actor atât de bun. Că *oricine* ar putea fi aşa bun. Şi modul în care a căzut după a părut foarte real. Iar doctorul nu are nici o îndoială că bărbatul e în comă, nu-i aşa?

-Nu, e sigur de asta.

-Nu pot să nu mă întreb dacă nu a fost real.

Stephen o privi.

- Ce sugerezi? Că Martirii chiar îşi vor aurul şi bijuteriile înapoi? Că *madame* Valenskaya nu e o escroacă?

-Nu, răspunse Olivia rapid. Sunt sigură că e o escroacă. Dar mă întreb dacă nu se întâmplă şi altceva aici.

- Cum ar fi?

-Nu ştiu. Dar uite ce s-a întâmplat. *Madame* Valenskaya a făcut mai mult lucruri despre care ştiu că sunt false. Pot chiar să explic cum le-a făcut. Muzica bizară, de la o cutiuţă muzicală ascunsă în hainele ei, pornită la momentul potrivit. Mâna fantomatică din aer - o simplă mănuşă pictată cu vopsea fosforescentă. Plânsetul care s-a auzit din apartamentul copiilor, după ce au scos o cărămidă. Fantoma care se plimba pe afară... domnul Babington îmbrăcat în- tr-o robă neagră şi cu o mască pictată. Iar Roddy, vorbind prin ea, e evident *doar madame* Valenskaya vorbind fără accent. Legat de asta, ai observat că, în seara asta, când a vorbit după criza lui Babington, nu mai avea deloc accent rusesc?

Stephen zâmbi.

- Da, am observat asta. Bun, deci suntem de acord că e o escroacă şi că lucrurile pe care le-a făcut sunt simple trucuri.

- Da, dar au fost şi alte lucruri şocante, zise Olivia. Femeia pe care am văzut-o trecând prin perete, visul pe care l-am avut amândoi.

Acestea sunt lucruri stranii şi inexplicabile, cel puţin pentru mine. Iar ce s-a întâmplat în seara asta intră în aceeaşi categorie. Nu pot sâ cred că domnul Babington s-a prefăcut. Cum ar fi putut să intre în comă?

- Atunci, ce crezi că a fost? Vrei să spui că a fost invadat de un spirit?

Olivia se foi pe scaun.

- Şi asta mi se pare la fel de greu de crezut. Dar nu cred că a fost ceva pus la cale de *madame* Valenskaya. M-am uitat de câteva ori la ea în timp ce Babington făcea... ce făcea... şi părea cu adevărat şocată şi îngrozită. Cred că a fost o surpriză totală pentru ea.

- Sunt de acord că *madame* Valenskaya nu are inteligenţa sau abilităţile de a induce viziunile sau visele ori ce s-a întâmplat în seara asta. Dar, dacă nu ea e cea care le induce, atunci de unde vin? Mai e cineva implicat? Crezi că Babington a orchestrat totul? Sau e vorba despre altcineva, o persoană din afară, care manipulează situaţia?

-Habar n-am, zise Olivia. Dar, sinceră să fiu, începe să mă sperie.

Gândurile lui Stephen fugiră la scena cu şedinţa de mai devreme. Vocea nepământeană a lui Howard Babington şi expresia lui sălbatică, tremurul incontrolabil şi căderea lui.

- Da, ai dreptate. E înfricoşător, şi nu am nici cea mai vagă idee ce să fac.

Madame Valenskaya îşi freca mâinile în timp ce se plimba prin dormitor, aşa cum tot făcuse de la căderea domnului Babington.

- Nu-mi place! strigă ea, aruncându-i o privire însoţitoarei ei. Nu am văzut în viaţa mea aşa ceva şi sper că nu o să mai văd vreodată.

- Calmează-te, zise cealaltă femeie încet. Nici eu nu mă aşteptam la asta, dar o să fie în avantajul nostru. Atât timp cât poţi să taci. Reprezentaţia lui Babington o s-o sperie pe Lady St. Leger şi o s-o convingă să facă orice îi spun spiritele.

- Dacă nu poate să obţină comoara? Ai spus că fiul ei e cel care o controlează.

- O s-o aducă el. Am observat că până şi el era tulburat în seara asta. Şi, dacă mama lui e speriată din cauza asta, o s-o facă pentru ea. Te urăşte, dar o s-o facă doar ca să scape de tine.

Mediumul scoase un sunet de neîncredere.

- Nu sunt sigură de asta. E un bărbat dificil. Am mai întâlnit bărbaţi ca el, şi nu ai cum să-i sperii sau să-i pui la colţ.

-0 să funcţioneze, zise cealaltă femeie. Atâta vreme cât nu-ţi pierzi cumpătul.

»Nu ştiu ce e atât de special la comoara asta a martirilor. Obţineam bani

şi bijuterii fără probleme - fără toate astea. Lady St. Leger o să continue să îmi dea bani cât timp cât i-l dau pe „Roddy“, cu care să vorbească, zise *madame* Valenskaya. Nu ştiu de ce trebuie să ne chinuim să obţinem cutia asta.

-Nu trebuie să ştii motivul.

Vocea celeilalte femei era ascuţită şi plină de dispreţ.

-Nu merită, se plânse *madame* Valenskaya. Vreau să plec. Vreau să mă întorc la Londra.

- Nici să nu te gândeşti. Am investit prea mult timp şi efort în asta - să-l facem pe Babington să ne ajute, să fii invitată aici, să punem la cale acele trucuri - ca să te las să distrugi totul pentru că eşti o laşă. Vei rămâne aici şi vei continua să ţii şedinţele de spiritism până când obţinem ce vrem. Mă înţelegi?

- Da, da, în regulă, zise *madame* Valenskaya. O să rămân.

-Aşa e mai bine.

îi aruncă mediumului o ultimă privire tăioasă, apoi ieşi din cameră.

Madame Valenskaya închise uşa după ea şi o încuie. Oftă şi se rezemă de uşă pentru o clipă, apoi traversă camera şi deschise un dulap. Căută prin el şi scoase o sticlă de gin. îşi turnă în pahar, cu mâna tremurândă. Apoi, ridică paharul şi bău din el cu lăcomie, cutremu- rându-se. Căldura îi explodă în stomac, şi totul păru mai bine.

Olivia o visă în acea noapte pe femeia pe care ea şi Stephen o văzuseră pe hol, femeia pe care o chema Lady Alys în visul pe care ea şi Stephen îl împărtăşiseră. Era îmbrăcată ca în acel vis. într-o tunică albastră şi rochie, cu un voal simplu care îi ţinea părul dat pe spate. împăturea haine şi le aşeza într-un cufăr. Se întoarse, o privi pe Olivia şi zâmbi.

-Vezi tu, e foarte important să te asiguri că bunurile preţioase sunt salvate, zise ea cu voce blândă.

Se întoarse şi ridică o cutie de aur, lungă de treizeci de centimetri şi lată de vreo douăzeci de centimetri, cu gravuri pe margini. O aşeză
pe pat şi o deschise. înăuntru, străluceau obiecte aurii, a y ys
ridică un lanţ cu mărgele de aur, apoi o cruce de mărimea mainu ei,
care avea în centru o piatră de roşu-închis. Le aşeză pe pat. n untru
se aflau nişte lanţuri de aur şi câteva inele, unele gravate ş u
pietre colorate. Deschise un cufăr mare de lemn, car
o centură lungă, făcută din zale aurii; în centru, trei tr
pietre. împături cu atenţie centura şi o puse în cutia aune, apo
la loc crucea şi lanţul de aur şi închise capacul.

Se auziră ţipete. Femeia se întoarse şi fugi la fereastra mgus a.

-Soldaţi! strigă ea, panicată. Sunt soldaţi în curte.

Dintr-odată, nu mai erau în aceeaşi cameră, ci într-una cu pereţi rotunjiţi. O cameră dintr-un turn. Era fum, iar afara se auzeau zgomotul săbiilor care se loveau şi strigătele bărbaţilor. Lady Alys purta aceleaşi haine, acum murdare şi pătate cu sânge. Fumul deveni mai dens', iar femeia tuşi, având o expresie temătoare. Olivia simţi frica femeii.

îi era greu să respire. Avea senzaţia că se sufoca. Olivia deschise ochii şi îşi dădu seama că era în patul ei, nu într-o cameră dintr-un turn medieval. însă tot nu putea să respire. Ceva întunecat şi greoi plutea în aer, afundând-o în saltea, scoţându-i aerul din plămâni.

Se simţi copleşită de panică. Nu se putu mişca... Aerul din jurul ei era apăsător, ameninţător. O zdrobea. O omora.

Olivia ieşi într-un final din paralizia care o învăluise, dând nebuneşte din braţe. Inspiră adânc şi se agită, căzând din pat. Nu era nimic acolo. Nu întâmpină nici un fel de rezistenţă, cu excepţia cearceafurilor înfăşurate în jurul ei. însă era în continuare copleşită de groază. Deschise uşa şi fugi pe hol.

Stephen alerga spre ea din camera lui, cu pieptul gol, purtând numai o pereche de pantaloni pe care o trăsese pe el în grabă.

- Olivia! Ce s-a întâmplat?

-Stephen!

Dăr?r«e rnCă în braţele lul' el o Unu strâns, mângâind-o pe par şi şoptmdu-i cuvinte liniştitoare la ureche.

Braţele lui'erauDn!' tremUrând> în timP ce teama o părăsea încet. pentru totdeaunaT«'" " ' OUvia ^ fi vrut să rămână «, oftând. Se uită în ju^Uei^M ^ !ntr_Un final- se îndepăr- ta Jurul ei. Mai multe uşi se deschiseseră pe hol,

şi le Văzu pe Lady St. Leger, pe Belinda şi pe Irina privindu-i cu intens. Olivia se făcu roşie toată şi îşi aranjă părul cu mâinile.

-îmi pare râu. M-am făcut de râs, zise ea.

-Nu-ţi face griji din cauza asta.

Stephen o luă de braţ şi o conduse înapoi în camera ei, departe de toate privirile curioase. Aprinse o lampă.

-Acum, spune-mi, ce s-a întâmplat?

Olivia tremură şi îşi dădu seama, pentru prima oară, că purta numai cămaşa de noapte, fără nimic altceva. Se îmbujoră şi mai tare şi îşi trase halatul pe ea.

-Cred... cred că am avut un coşmar.

-Ce s-a întâmplat?

Privirea lui era serioasă şi îngrijorată. Cu toate că se simţea din ce în ce mai prost din cauza sperieturii, Olivia îi povesti lui Stephen visul.

-Am visat-o pe Lady Alys.

- Pe femeia pe care am văzut-o? Cea din visele noastre?

Olivia încuviinţă.

- Era îmbrăcată la fel şi împacheta lucruri într-un cufăr. Apoi, dintr-odată, eram în altă cameră, aşa cum se întâmplă în vise. Camera asta era rotundă, şi afară părea să se dea o luptă. Rochia lui Lady Alys era ruptă, murdară şi mânjită de sânge. Era fum. Era groaznic, sufocant. Apoi, m-am trezit şi eram în patul meu, dar tot mă sufocam!

-Ce?

-Nu pot să explic, dar nu puteam să respir. Era ca şi cum ceva mă ţintuia de saltea, mă apăsa pe piept şi mă împiedica să respir. M-am simţit ca şi cum mă sufocam. Şi în jurul meu era un întuneric. O senzaţie de pericol. Ştiam că voia să mor. Eram îngrozită.

- Dumnezeule! Si erai trează?

- Credeam că da, dar probabil încă visam. M-am trezit totuşi, deoarece, dintr-odată, puteam să mă mişc şi să respir, dar nu aveam senzaţia că eram trează. Am început pur şi simplu să dau din braţe şi am ţipat şi am căzut din pat. Apoi, am fugit.

-Ai făcut bine.

Stephen o trase din nou în braţele lui şi o ţinu strâns.

- Eram atât de speriată, şopti Olivia. Nu pot să-ţi spun cât de real a părut totul. Eram sigură că am încuiat uşa înainte să mă culc, dar, când am fugit din cameră, uşa pur şi simplu s-a deschis.

- Crezi că a fost cineva înăuntru? întrebă Stephen.

- Nu văd cum ar fi fost posibil. Dacă a fost, unde s-a dus? Dar am

simţit pe cineva. E ca atunci când simţi că cineva s-a strecurat în spatele tău şi stii asta, desi nu-l vezi. Am simţit ca şi cum cineva - sau ceva - ar fi fost acolo, şi eram sigură voia să mă vadă moarta.

Braţele lui se strânseră instinctiv în jurul ei.

- Nu o să ţi se întâmple nimic, mormăi el. Nu o să permit asta.

O mângâie pe spate, iar Olivia se topi în braţele lui. Era atât de bine să stea aşa cu el. Voia ca momentul acesta să dureze pentru totdeauna. Se încingea oriunde se mişca mâna lui. Teama şi întunericul dispăreau treptat. Scoase un sunet încet, parţial de plăcere, parţial de uşurare, şi se cuibări în braţele lui. îi putea auzi inima bâ- tându-i cu putere în piept. Stephen îşi rezemă obrazul de capul ei, iar parfumul Oliviei îi inundă narile.

- Nu poţi să rămâi aici singură, zise el.

Olivia zâmbi şi se lăsă pe spate, privindu-l cu o expresie seducătoare.

-Mă tem că ar fi scandalos să rămâi aici peste noapte. Forţezi lucrurile intrând în dormitorul meu în acest fel.

-în cazul ăsta, presupun că va trebui să mă căsătoresc cu tine, nu-i aşa?

Cuvintele lui o lăsară fără aer. Olivia se dădu în spate. El o tachina, ştia asta, şi tocmai acesta era motivul pentru care simţea un junghi în inimă.

- Nu spune prostii, zise ea scurt, încrudşându-şi braţele şi îndepărtându-se de el.

-Ar fi chiar aşa groaznic? întrebă el.

Olivia se întoarse şi îşi ţinu capul ridicat, într-o poziţie aproape sfidătoare.

-Sunt sigură că nu ai vrea să rişti să intri în familia nebunilor Moreland.

A, zise el, apropiindu-se de ea, cu ochii luminaţi de un zâmbet. Vezi tu, unii bărbaţi preferă o doză de risc în orice fac.

. avea cun* să confunde căldura din ochii lui sau subînţelesul braţe dd

o*ivia era siBură că Stephen avea să o ia din nou în
tep â nu sÎ ^ S'o SărUt6, nu ca iţească fricile. Aş
tepta, nu se mişca, într-o poziţie provocare

Înainte ca Stephen sâ ajungă la ea, Tom Quick dădu buzna în cameră, stricând momentul.

-Domnişoară, eşti în regulă?

Joan veni în urma lui, îmbrăcată intr-un halat, cu părul prins în- tr-un mod comic ca să i se facă bucle, boneta de noapte acoperindu-i pe jumătate capul.

- Milady! Am auzit... au zis că ţipaţi.

-Da, dar acum sunt în regulă, o asigură Olivia. Am avut un coşmar.

-A fost mai mult decât un vis urât, o corectă Stephen. S-a simţit ameninţată.

- De cine? întrebă Tom. Zi-mi mie, domnişoară, şi o să mă ocup de el.

-Nu ştiu. Nu era nimeni în cameră. Sunt sigură că a fost un simplu vis.

-Cred că ar fi mai bine ca servitoarea ta să doarmă cu tine în cameră, zise Stephen. O să-l pun pe unul dintre servitori să aranjeze un pat imediat.

- Sunt sigură că nu e necesar, protestă Olivia, fără să creadă însă ce spunea.

De fapt, ştia că, dacă ar fi fost nevoită să stea singură în acea cameră pentru restul nopţii, nu avea să mai poată adormi. Aşa că acceptă ca Joan să doarmă cu ea în cameră. Ba chiar acceptă şi oferta lui Tom de a dormi în camera de vizavi de a ei, doar ca să se asigure că nu putea intra nimeni.

Chiar şi aşa, Olivia adormi greu şi se trezi de mai multe ori pe timpul nopţii. Abia când răsări soarele reuşi să se cufunde într-un somn profund.

în dimineaţa următoare, după micul dejun, Stephen o luă de braţ, sugerând o plimbare prin grădină. Se plimbară pe alei, ajungând într-un final la bolta din centrul grădinii. O bancă de lemn se afla sub ea, perfectă pentru stat şi contemplat frumuseţea şi pacea grădinii. Stephen o conduse acolo, şi se aşezară.

-Sper că te simţi mai bine, zise el, privind-o îngrijorat.

- Da. îmi pare rău că ţi-am dat bătăi de cap. A fost o prostie, sunt sigură. Probabil evenimentele ciudate de aseară m-au făcut sâ am un temenea vis.

- Poate. Bărbatul făcu o pauză şi îşi privi mâinile. Cu toate astea,

i am mai visat pe oamenii ăştia. împreunase merit. Nu pot să nu

mă gândesc că au o semn.ftcaţie. ?

superstiţios, dar... nu pot să desci-

- Şi eu simt că au o importanţă, zise

frez visele. Nu sunt genul care să creadâ în semn^ ^ ^ ^ ^

-

°ar nu putem nic. să trecem cu vedfe Stephen. De ce îi tot visăm pe oamenii ăştia. Ai

meia asta?

Olivia îl privi uimită.

- Nu. Niciodată. Nu până să ajung aici.

- Nid eu. Până în noaptea în care te-am întâlnit.

Olivia se încruntă.

- Sugerezi că întâlnirea noastră a declanşat aceste vise.

-Nu ştiu. Sună ridicol. Stephen oftă. Povesteşte-mi în detaliu visul pe care l-ai avut. Ai văzut-o pe Lady Alys împachetând?

- Da. împăturea haine şi le punea într-un cufăr. Şi s-a uitat direct la mine şi a spus ceva despre cât de important e să te asiguri că lucrurile sunt puse în siguranţă. Nu-mi amintesc cuvintele ei exacte. De fapt, stai, a zis „bunuri preţioase". Să pui în siguranţă lucrurile preţioase. A fost atât de ciudat, a fost ca şi cum ar fi vorbit direct cu mine, însă, cu toate astea, eu nu eram în vis, nu ca o persoană. Era doar ceva ce vedeam. Apoi, s-a dus şi a luat o cu tie de aur.

- O cutie de aur?

- Da. Cam atât de mare, zise Olivia şi arătă cu mâinile. Cu nişte gravuri drăguţe pe margine. A fost atât de reală! A pus cutia pe pat şi a deschis-o. înăuntru, erau nişte bijuterii. Lanţuri de aur, brăţări de aur şi argint, nişte inele. A scos o cruce de aur, cu o piatră roşie în centru. Semăna cu crucea despre care vorbea *madame* Va- lenskaya, cea despre care ai spus că era în comoara martirilor. Bine-

ttaitîrzir despre cutia de aur ?i despre —

gândi că risdtiYu Ivea^d ^ dezamăgită când se

irurile pe care le auzise în ultimele^''' " ^ ProVoCat de

our^a"r stephen-

-Nu sunt sigură. Nu-mi amintesc să fi spus asta. Când vorbeai, îmi imaginam o cutie din lemn. E de aur?

-Mai era ceva în cutie? întrebă Stephen.

- Da. A scos şi un lanţ. Era frumos, din mărgele de aur, care arătau ca şi cum ar fi avut gravuri pe ele.

Olivia se uită prin grădină, amintindu-şi visul. Prin urmare, nu-l văzu pe Stephen încordându-se când îi auzi cuvintele.

-S-a dus la un alt cufăr şi a scos o centură făcută din zale aurii, iar în centrul acesteia erau nişte pietre ca aceea de pe cruce, trei la număr, una în centrul fiecărei zale. Era centura pe care o purta când am văzut-o.

-Nu am observat centura, zise Stephen, dar...

Bărbatul se ridică, o luă de mână şi o trase după el.

-Vino cu mine! Vreau să-ţi arăt ceva.

CapitoCuC 11

Stephen o duse înapoi în casă şi o lăsă în biroul lui, apoi plecă. Refuzase să-i răspundă la întrebări în timp ce traversau grădina, clătinând pur şi simplu din cap şi spunându-i să aibă răbdare. Când reapăru în uşa biroului, curiozitatea Oliviei ajunsese la limită.

Bărbatul intră în cameră, având ceva în mână, şi închise uşa în urma lui. Olivia se ridică în timp ce Stephen puse obiectul pe masă. Dădu la o parte catifeaua albastră din jurul obiectului şi dezvălui o cutie de aur cu gravuri pe margine.

Olivia o privi şi îşi duse mâna la abdomen. Simţi că rămăsese fără aer. Cutia de pe birou era la fel ca aceea pe care o văzuse în visul de noaptea trecută.

- E la fel, zise ea, întinzând mâna spre cutie, fără să o atingă însă. Stephen, e *aceeaşi.* în ochi îi apărură lacrimi, iar stomacul îi era ca o bucată mare de gheaţă. Se îndreptă brusc. E imposibil.

- Ştiu, dar, când ai început să descrii cutia şi conţinutul său, am bănuit că asta ai văzut.

-Dar cum... Olivia îşi ridică privirea de la cutie şi se uită la Stephen. Nu înţeleg.

-Nici eu, dar vreau să te uiţi la ce e înăuntru.

Dădu capacul la o parte. înăuntru erau obiecte de aur, inclusiv un pumnal mic cu mânerul auriu. Deasupra era o cruce mare, făcută tot din aur, lungă de vreo doisprezece centimetri, cu un rubin în centru.

Olivia se uită la cruce. După ce văzuse cutia aurie, bănuise că avea să fie acolo, dar, chiar şi aşa, stomacul i se întoarse pe dos când văzu obiectul, care era exact ca acela pe care-l văzuse în vis.

- Nu am văzut pumnalul, zise ea.

- Nu? Dar asta?

Stephen scoase un lanţ cu mărgele aurii ovale prinse laolaltă.

-Acesta e lanţul! Şi el era în cutie.

- Nu e un lanţ, răspunse Stephen, ci un rozariu. Vezi, există **mâr** gele de forme diferite pentru *Pater Noster* şi *Ave Maria.* Şi, dacă te uiţi cu atenţie, fiecare mărgea e gravată cu câte o scenă biblică, E lucrat excelent.

-Este minunat. Şi centura pe care o purta, cea cu nestemate? E acolo?

- Nu, nu am văzut nimic de genul acesta. Dar înăuntru mai sunt nişte lanţuri şi inele. Le recunoşti?

îi întinse cutia, iar Olivia se ridică şi o luă. Când o atinse, fu copleşită de o senzaţie stranie. Stomacul i se strânse, şi îi era greu să respire. Se făcu deodată palidă.

Olivia o văzu pe femeia pe care o visase în noaptea anterioară. Lady Alys era cu cavalerul pe care îl iubea. Stăteau afară, pe o pajişte, lângă un lac. Olivia îşi dădu seama că era acelaşi lac la care ea şi Stephen merseseră în prima zi când ajunsese la Blackhope.

Lady Alys se rezema de cavaler, braţul lui fiind în jurul ei, şi păreau să viseze cu ochii deschişi. Alys se uită la cavaler, cu o expresie plină de iubire. Stăteau cu faţa spre lac. Zâmbeau şi vorbeau, fiind absorbiţi unul de celălalt. Nu îl vedeau, ca Olivia, pe bărbatul care stătea la distanţă, ascuns după copaci. Acesta avea părul negru şi barbă. Un inel de aur îi strălucea pe deget, iar tunica de mătase pe care o purta era brodată cu fir de aur la gât. Privea cuplul cu ură.

O senzaţie funestă o copleşi pe Olivia, şi nu mai putu respira. Se legănă şi-şi dădu ochii peste cap.

- Olivia!

Stephen o prinse în timp ce leşina. Cu o mână prinse cutia, pe care o puse pe birou, iar cu cealaltă mână o aşeză pe Olivia uşor pe scaun. îngrijorat, îi luă pulsul.

- Olivia, te rog, trezeşte-te! Şi-o imagină alunecând în aceeaşi stare de inconştientă ca domnul Babington. Dumnezeule, trezeşte-te!

Tocmai când se ducea să ia sărurile, Olivia deschise ochii.

- Slavă Domnului! exclamă Stephen uşurat. Eşti bine?

-Cred că da. Olivia părea confuză. Ce s-a întâmplat?

-Ai leşinat. Nu sunt sigur de ce. Ţi-am dat cutia martirilor, şi ai părut să te simţi ciudat, după care ai leşinat.

Stephen o ajută să se îndrepte.

-A, zise Olivia, acoperindu-şi ochii cu mâna. Se simţea slăbită şi li

era şi puţin greaţă. Am văzut ceva. îmi pare rău, nu pot să explic mai bine. Dar, cum am atins cutia, am văzut-o pe Lady Alys.

îi descrise scena, inclusiv pe bărbatul care se ascundea în pădure şi îi urmărea pe cei doi iubiţi.

-Crezi că era soţul lui Lady Alys? întrebă Stephen.

-Sir Raymond? Da, cred că el era. Era plin de ură. Ochii îi sclipeau cu furie, şi am fost copleşită de o senzaţie funestă.

-Serios? Unii ar spune că soţul ei a fost cel rănit.

-Dar nu l-ai văzut pe bărbatul ăsta. Era... Nu ştiu, senzaţia funestă a fost atât de puternică. Era mai mult decât gelozie sau furie. Nu pot să explic. Dar din cauza asta mi s-a făcut rău.

-Am observat.

Stephen se rezemă de birou. O privi pe Olivia, căreia începea să-i revină culoarea în obraji.

- Bine, zise el. Ce se întâmplă?

-Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse Olivia. Nu am trăit în viaţa mea aşa ceva. Ce înseamnă lucrurile pe care le tot văd? Şi de ce le văd? Dacă nu ai fi văzut şi tu câte ceva, aş fi crezut că înnebunesc.

- Dar am văzut şi sunt sigur că nu eşti nebună.

Stephen o luă de mână şi o privi în ochi. Olivia îi zâmbi, ochii umplându-i-se de lacrimi. Stephen o trase în picioare şi în braţele lui, ţinând-o strâns.

-Nu. Nu plânge. Nimic din toate astea nu merită lacrimile tale.

Olivia se rezemă de pieptul lui şi se minună de cât de simplu devenea totul. Era atât de bine să fie lângă el, să îl lase să o învăluie cu puterea lui. Se obişnuise cu conversaţiile lor din fiecare seară, să îl vadă la micul dejun şi la cină, să se plimbe cu el în grădină şi să bea ceai cu el.

îşi spuse că era o prostie şi o slăbiciune din partea ei. în scurt timp, urma să plece şi să nu-l mai vadă. Avea să revină la viaţa ei normală, o viaţă pe care el nu o împărtăşea. Avea să fie din nou singură, urmându-şi pasiunile numai cu ajutorul lui Tom Quick. Nu avea să mai vorbească despre întâmplările zilei cu Stephen şi nu avea să-i mai vadă zâmbetul... şi nici nu avea să-i mai simtă atingerea.

Clipi, ca să facă lacrimile să dispară. Se întoarse cu spatele la el şi Îşi şterse lacrimile. Era timpul să nu se mai poarte ca o plângăcioasă.

- îmi pare rău, spuse ea. Mă tem că am o durere groaznică de cap,

care mă slăbeşte. De obicei, nu plâng.

"Ai avut parte de câteva şocuri destul de man în ultimele zile, zise el.

-îmi este puţin greu, recunoscu ea. Ce văd şi sunt e împotriva lucrurilor în care cred. Nu pot să cred că aceste viziuni sunt reaie, că avem de-a face cu fantome! Se întoarse şi îl privi cu ochu mari. în toate investigaţiile pe care le-am făcut, nu am văzut niciodată o fantomă. Nu am avut niciodată un vis ca acelea pe care le-am avut în ultimul timp şi nici nu am văzut oameni care nu există. Şi nu numai asta. Am simţit atât de clar ce gândeau şi ce simţeau.

-Nu pot să-mi explic.

- Nici eu. Chiar dacă nu cred în asta, să presupunem că *madame* Valenskaya sau unul din ceilalţi oameni ai ei e expert în hipnoză. Să spunem că e posibil să facă pe cineva să vadă ceva ce nu e acolo sau chiar să aibă vise despre un anumit subiect. Şi să ne mai imaginăm şi că poate planta cu succes sugestia de a uita când, unde şi cum am
fost hipnotizaţi.

-Bine. Dacă luăm în consideraţie toate lucrurile astea puţin probabile...

- Tot mai rămân nişte probleme concrete. Când şi unde ne-au hipnotizat? Tu ai visat prima oară cuplul în Londra, înainte ca *madame* Valenskaya să vină aici. înainte s-o întâlneşti. Nu e adevărat?

-Ba da.

-Şi, de când am ajuns aici, au mai fost şi alţi oameni în jur, inclusiv servitorii. Nu văd cum ar fi putut să fim hipnotizaţi fără să observe cineva. Decât dacă au făcut asta noaptea. Şi au fost atâtea detalii în vise, cuvinte, sentimente, înfăţişarea oamenilor, hainele pe care Ie purtau, felul în care arăta cutia şi conţinutul ei, plus atâtea viziuni. Aveau cum să ni le planteze în minţile amândurora?

- Ideea asta împinge limitele credibilităţii, zise Stephen.

-Dar, chiar dacă toate astea ar putea fi explicate sau crezute, tot rămâne o problemă: cum e posibil să fi ştiut cum arăta cutia sau ce era în ea? Nu am văzut-o niciodată şi nici *madame* Valenskaya sau ceilalţi doi. Cu toate astea, am văzut cutia şi conţinutul în detaliu.
Îi ştiam mărimea şi gravurile de pe margine. Ştiam exact cum arăta rozariul, deşi nu ştiam că era un rozanu, ci am crezut că e un simplu lanţ. *Madame* Valenskaya nu avea cum să-l descrie, pentru că nu l-a

Văzut niciodată. Nu avea cum să-l fi văzut. Există vreun desen sau ceva de genul acesta?

-Nu. Nu a fost niciodată în casa asta, şi, din câte ştiu, cutia nu a fost scoasă de aici. Ştiu că tata nu a scos-o şi cred că nici Roderick n-ar fi făcut-o. Aşa cum am spus, e un fel de superstiţie în familie. Nici unul dintre noi nu ar fi riscat să piardă cutia. Şi nu am auzit vreodată despre desene cu cutia sau conţinutul acesteia. Din câteva ştiu, aceste detalii nu sunt cunoscute de nimeni din afara familiei.

-Atunci, nu pot să cred că aceste lucruri ar fi fost rezultatul unei hipnoze.

Se uitară unul la celălalt pentru o clipă lungă, nici unul dintre ei nedorind să o spună. într-un final, Stephen oftă şi zise:

- Fantome? Mă simt ca un tont spunând asta, dar nu-mi dau seama cum ar fi putut pune la cale totul. Visele... viziunile...

- Criza domnului Babington? zise Olivia.

- Crezi că şi asta face parte din plan?

- Nu ştiu, dar mi se pare că avem două seturi de evenimente. Pe de o parte, avem şedinţele de spiritism ale lui *madame* Valenskaya şi • lucrurile pe care le spune, ideea sufletelor pierdute, comoara martirilor, muzica şi bătăile, şi presupusa voce a fratelui tău.

- Călugărul din grădină. Plânsetul din sufragerie, adăugă Stephen.

-Da, toate acele lucruri pot fi explicate şi toate ţin de cutia de aur. Apoi, avem un set cu totul diferit de evenimente: apariţia femeii medievale în hol şi visele pe care le-am avut amândoi despre această femeie, iubitul ei şi soţul ei. Toate astea sunt deranjant de inexplicabile.

- Asta înseamnă că îi avem pe *madame* Valenskaya, pe fiica ei şi pe domnul Babington şi trucurile lor, care nu sunt reale. Şi cu totul ale set de „spirite“, care pare să fie real. Cu totul altceva, zise Stephen.

-Nu chiar cu totul. Cutia apare în ambele situaţii. Iar reacţia domnului Babington de seara trecută: felul în care vorbea ca şi cum ar fi posedat, criza, coma. Toată păreau destul de reale.

- Da. Cutia asta. Stephen se apropie de birou şi se uită la ea. A făcut parte din comoara martirilor. Şi asta s-a întâmplat în secolul al şaisprezecelea. însă tu ai visat-o pe femeia medievală umblând cu această cutie. Când ai atins-o, ai avut o viziune clară a femeii şi a soţului ei şi senzaţia intensă că acesta făcea ceya r^u *ar * * , • decât martini, meni par să fi trăit cu patru sute de ani mai aevren

Olivia tăcu o clipă, gândindu-se. 0 .

-Poate comoara ascunsă de Lord ScorhiU consta în s u v *
familie. Poate cutia şi chiar conţinutul ei au fost ate n
în generaţie. Poate şi ei au considerat, exact ca fam' ia ta,
erau mai preţioase decât bijuterii mai scumpe.

d. bM.P~b.bd » MMJOM

bunuri şi le-au trimis familiei sau prietenilor, ar au vru
tele cele mai vechi şi mai preţioase să rămână aici, a a ,
unde le era locul, chiar dacă asta însemna că nimeni nu avea sa le
găsească vreodată. .

- Cum rămâne cu camera în care familia ta a găsit cutia. Eşti sigur că martirul Lord Scorhill a construit-o?

- Vrei să spui că poate a existat înaintea lui? Şi că poate martirii nici măcar nu ştiau de existenţa sa?

Olivia ridică din umeri.

- Nu ştiu. Tocmai mi-am dat seama că e posibil să fi greşit când am presupus că acea comoară îi aparţinea lui Lord Scorhill. Părea explicaţia cea mai probabilă, dar nimeni nu ştie cu siguranţă că familia martiră a construit acea cameră şi că a pus cutia acolo.

-Hai să ne uităm la cameră, sugeră Stephen. Oricum, trebuie să duc cutia înapoi.

Olivia îl privi.

-Dar e camera secretă. Nu poţi să mi-o arăţi.

-Sincer să fiu, păstrarea secretului mă deranjează acum mai puţin decât alte lucruri. Oricum, nu o să ştii decât amplasarea camere.. Dacă te întorci cu spatele sau închizi ochii, nu o să vezi me-

SSf fără această infTM*e. nu cred c-ar putea s-o

- Bine. Dacă eşti sigur de asta.

-Da.

iSl'S" t««,* ■" r1 ° p"" "b b=t
de camerele membrilor famT • eSp.re anpa dormitoarelor. Trecură
* * invitaţilor „ coti«. Sttph.n
'"Oto.moba.UM £2 p°" decât «a în are stă-
 Perioadei lui Ludovic al XIV-lea.

Stephen făcu un pas în spate, lăsând-o pe Olivia să intre, apoi o urmă şi împinse uşa, fără să-şi dea seama că o închisese complet.

- Folosim foarte rar camera asta, zise el în timp ce se duseră spre centrul încăperii. E una din camerele de oaspeţi mai mici şi e ocupată numai când casa este excepţional de plină. Nu este o cameră preferată de invitaţi. îmi amintesc de un verişor care a stat aici când eram adolescent şi care i-a cerut mamei să îl mute în altă cameră.

- De ce?

- Nu sunt sigur. Cred că pentru că e frig.

-E răcoare, comentă Olivia, frecându-şi braţele. Am bănuit că e aşa pentru că nu a fost folosită.

-Da, dar, chiar şi când cineva stă aici şi aprindem focul, nu e neapărat cald. E spre de nord, iar şemineul nu pare să încălzească aşa cum ar trebui

-Acum ar fi cazul să închid ochii? întrebă Olivia.

-Da.

Tânăra făcu asta, şi, spre surprinderea ei, Stephen se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Olivia deschise ochii, şi Stephen chicoti.

- îmi pare rău, nu am putut să rezist.

Ezită o clipă, după care o sărută din nou, mai apăsat. încă avea cutia sub braţ, ceea ce făcu îmbrăţişarea să fie stângace, aşa că, după o clipă, făcu un pas în spate şi oftă.

-Bine. închide ochii.

Olivia închise ochii şi se întoarse în direcţia opusă. îl auzi pe Stephen traversând camera.

Olivia auzi ceva zgomot în spatele ei, iar Stephen spuse:

- Gata, poţi să deschizi ochii acum.

Olivia se întoarse. Stephen stătea lângă o uşă îngustă - de fapt, o bucată de perete care se deschisese. Dincolo de ea era o cameră mică şi întunecată. Se duse lângă Stephen şi se uită în camera secretă. Era micuţă, cât garderoba ei de acasă, şi nu avea mobilă, cu excepţia unei mese înguste de lemn. Nu erau ferestre, aşa că locul era în mod constant cufundat în întuneric. Stephen intră în cameră, îndreptân- du-se spre masă ca să pună cutia pe ea. Se întoarse spre Olivia.

-Intră.

Tânăra ezită, însă după aceea făcu un pas înăuntru. Se opri brusc, în cameră era frig. însă nu asta o oprise, ci senzaţia câ ceva plutea

în aer, ceva îmbibat cu ameninţare şi răutate. Ceva care se lovi de corpul ei. Gros şi negru, se înfăşură în jurul gâtului ei.

Icnind în încercarea de a respira, ieşi din cameră. îl privi pe Stephen. Tremura şi era incapabilă să vorbească. Ochii ei erau mari şi faţa - palidă.

- Olivia? Stephen se încruntă îngrijorat, îndreptându-se spre ea. Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap, nefiind capabilă să spună ce simţise când intrase în cameră. Stomacul i se răzvrătea şi se simţea slăbită şi ameţită, ca înainte, când atinsese cutia de aur.

Stephen se duse lângă ea în dormitor şi îşi puse braţul în jurul ei.

- Ai văzut din nou ceva?

-Nu, dar a fost... Am simţit. Eu... Există ceva malefic în acea

cameră.

- Malefic?

Se uită din nou în camera secretă.

Olivia nu îi urmă privirea. Nu ar fi suportat s-o facă. Se întoarse şi se afundă în scaunul de lângă uşă. Stephen o privi, după care se întoarse şi închise acea secţiune a peretelui. Odată închisă, nu se vedea unde fusese uşa.

Se aşeză lângă Olivia şi îi luă mâinile între ale lui.

- E cum a fost şi jos?

- Da, doar că mai rău. Se uită la el. Probabil mă consideri o făptură slabă.

-Nu, sigur că nu. Nu te-am considerat niciodată aşa.

- O simt. Nu am putut sta acolo; senzaţia a fost prea puternică. I-am simţit prezenţa în acea cameră. Nu am putut să merg înăuntru. Era ca şi cum se împingea în mine, mă sufoca.

Olivia se cutremură, iar fiorul trezi o senzaţie şi mai intensă în ea, care radia din centru. îşi înfăşură braţele în jurul corpului, incapabilă să se oprească din tremurat. Simţea frigul până în oase.

- Hai să te ducem în camera ta, zise Stephen, trăgând-o după el.

îşi puse un braţ în jurul ei şi o ajută să ajungă în camera ei. îi găsi unul dintre şaluri aruncat pe spătarul unui scaun şi i-l puse pe umeri, în cameră nu era frig. De fapt, era destul de plăcut, însă Olivia nu se putea opri din tremurat. O duse la pat şi deschise cufărul care se afla lângă acesta. Scoase o pătură tricotată şi o înfăşură în jurul ei. Apoi, o luă în braţe şi o ţinu cu tandreţe, căldura corpului lui contopin- du-se cu a ei.

-îmi pare rău, zise Olivia.

-Şşştt, îi spuse el, zâmbind. îmi place.

Olivia chicoti şi se relaxă în braţele lui. Se oprise din tremurat, şi, pentru o clipă, se desfătâ în căldură. O mişcare de pe hol îi atrase atenţia, şi se întoarse spre uşă. Se încordă.

Irina stătea pe hol şi îi privea. Nu spuse nimic. îi privea cu chipul lipsit de expresie.

Stephen o simţi pe Olivia mişcându-se în braţele lui şi ridică şi el privirea. Pentru o clipă, cei trei pur şi simplu se uitară unii la ceilalţi. Apoi, Stephen îşi lăsă braţele în jos şi închise uşa.

- Stephen! zise Olivia, parţial uimită, parţial amuzată. Domnişoara Valenskaya ne-a prins într-o postură compromiţătoare, şi tu n-ai făcut decât să înrăutăţeşti situatia.

El ridică din umeri.

- E casa mea. Nu-mi place să fiu spionat.

Olivia mormăi şi se aşeză pe marginea patului, dându-şi jos pătura cu care o înfăşurase el.

- Mă întreb ce poveste o să le spună celorlalţi.
- Nu îmi pasă. Se opri lângă ea. Eşti bine?

-Cred că da. A fost cea mai ciudată zi. Mă simt deconectată de mine. Bunica ne spunea că a comunicat cu bunicul după ce a munt. Şi cu părinţii ei morţi. îi plăcea să spună că ştia ce avea să se întâmple înainte de asta. Mă speria foarte tare. Dintre noi toţi, ea merita cel mai mult apelativul acela cu nebunii.

-Olivia...

Ea clătină din cap, zâmbind.

-Nu, lasă-mă să termin. Kyria, Reed şi ceilalţi au luat mereu în glumă acest apelativ, dar pe mine m-a deranjat. Probabil pentru că mă gândeam la bunica şi mă întrebam dacă era adevărat. Era o hoaş- câ bătrână. Se certa cu toată lumea. Săracul unchi Bellard era îngrozit de ea. îmi amintesc că mi-a zis că eram ca ea, că am darul viziunii. Spunea că pot vedea şi auzi lucruri pe care alţii nu le percep. Cr că asta m-a speriat cel mai mult. Mi-am tot repetat că tot ce spunea era absurd. Nu voiam să fiu ca ea. Nu voiam să cred că aşa ceva era posibil Cred că de asta am început investigaţiile despre mediumun şi am vrut să le descopăr trucurile şi să-i dau în vileag.

-Ai vrut sa demonstrezi câ aşa ceva nu e p< *

Olivia încuviinţă ,n«;trez câ nu pot fi ca ea.

- Mai mult decât orice, voiam sâ demonst

Şi acum... , _ nrirf> ai văzut, nu eşti ne-

- Nu eşti ca ea, zise Stephen hotărât. On , i en* PcH atentă, isteaţă, plină de bună. Şi clar nueşt. o hoaşcă bâtirână. ELarcabjlă. Nu-ţi aminteşti compasiune şi, în ansamblu, o femeie că ţi-am spus asta?

Olivia îi zâmbi.

- Ba da. ..

i

. . . i :ar olivia se apleca instinctiv spre el.

Stephen se apropie de ea, iar unvia s p

Buzele lui le mângâiară pe ale ei.

- Dacă mai stau mult aici. chiar o să te pun într-o situaţie compromiţătoare.

O sărută din nou, apoi se întoarse şi ieşi din cameră. Olivia ofta şi se întinse din nou pe pat. Acel sărut uşor şi simpla lui apropiere o făcuseră să vibreze, şi ştia că, dacă era să fie sinceră, ar fi preferat să fie compromisă.

Cina din acea seară fu liniştită. Domnul Babington era în continuare în dormitorul lui, în stare inconştientă. Nimeni nu era prea plin de viaţă, nici măcar Belinda, pe care incidentele recente o făcuseră mult mai tăcută. *Madame* Valenskaya era tulburată din cauza stării domnului Babington şi, pe cursul serii, vorbi sentimental despre cât de ataşată era de „dragul de bărbat". Olivia, care se aşeză lângă medium în sufragerie după cină, începu să suspecteze că femeia era abţiguită.

în dimineaţa următoare, Olivia şi Stephen îşi propuseră să caute cărţi despre Blackhope şi familia Scorhill, după ce cercetaseră deja cărţile din biroul lui Stephen.

- Orice vedem are de-a face cu casa asta în perioada Evului Mediu. Dacă reuşim să găsim o istorie despre casă în acea perioadă, poate o să ne fie de ajutor, zise Olivia.

St. Leger încuviinţă şi, după micul dejun, se duseră în bibliote-

StenhenT3 H “"‘T ohviei U Plăcu sâ petreacă timp cu
tate conc‹l". o ^ !ntreagă de «utâri, nu aveau rezul-

- Nu mi-am dat seama niciodată că în biblioteca asta sunt atâtea cărţi nefolositoare şi oculte, comentă Stephen când se aşezară la niasa din bibliotecă să se odihnească şi să bea un ceai.

-Aşa e şi biblioteca Moreland, mai ales cea de la ţară, zise Olivia şi zâmbi. Cred că nici măcar unchiul Bellard nu a citit toate cărţile de acolo. Ştii, mă gândeam la visul pe care l-am avut. Simt că Lady Alys încerca să-mi spună ceva.

Stephen îi aruncă o privire întrebătoare, şi tânăra se înroşi.

- Da, ştiu. Probabil pare că vorbesc prostii, gândindu-mă că o persoană de mult moartă comunică cu mine - asta dacă a existat vreodată. Dar mă simt conectată cu ea. De ce am visat cutia de aur? Şi de ce a pomenit despre păstrarea bunurilor preţioase?

Stephen ridică din umeri.

- Bine, hai să urmăm pista asta. De ce?

-Nu ştiu! spuse Olivia frustrată. Tocmai asta e problema. Dar m-am tot gândit la vis şi ştiu că o să sune ciudat, dar cred că unele dintre lucruri lipsesc.

-Ce?

- Nu erau în cutia pe care mi-ai arătat-o ieri. De exemplu, centura pe care o purta. Şi mai erau un lanţ drăguţ cu o cruce mai mică, precum şi o brăţară de aur. Astea nu erau în cutia ta. Şi totuşi, în cutia ta era un pumnal elegant, care nu mi-a apărut în vis.

Stephen se încruntă.

-Nu ştiu dacă lucrurile astea au mare importanţă. Dacă această comoară a martirilor vine din perioada lui Sir Raymond, atunci când a ajuns la Lord Scorhill, care a fost decapitat, o mulţime de lucruri ar fi putut fi adăugate sau scoase din cutie. Pierdute, furate sau vândute, poate chiar topite pentru a face altceva. Nu avem nici un motiv să ne gândim că toate bijuteriile au rezistat atâta vreme.

-Aşa e. Cu toate astea, tot mi se pare că încerca să-mi spună ceva, mormăi Olivia. Dumnezeule, mi se pare prostesc şi mie să mă gândesc că o femeie care nici măcar nu există încearcă să-mi spună asta în vis.

- în clipa asta, nu elimin nici o variantă, îi spuse Stephen. în vise, nuntea lucrează. Am auzit de oameni care au pierdut ceva şi au văzut într-un vis unde puseseră lucrul respectiv. Pur şi simplu, uitaseră ce ştiuseră. Poate şi acum se întâmplă ceva asemănător.

- Poate.

- Ce ţi-a spus?

-Aş vrea să-mi amintesc exact. Olivia îşi duse mâna la frunte. Ştii cum e cu visele. în clipa respectivă, totul pare clar, dar apoi începi să uiţi detaliile. Dar era ceva despre protejarea bunurilor preţioase. Sau poate despre

depozitarea bunurilor preţioase.

începu să vorbească, apoi se opri.

- Ce? Ce urma să spui?

- Nu e mare lucru, dar tocmai m-am gândit la ceva. Poate câteva dintre cărţile tale foarte vechi sunt depozitate undeva. E posibil? Să fi fost puse undeva în cutii? Mi se pare logic ca o carte despre acea perioadă să fie destul de veche.

- Sau foarte plictisitoare, adăugă Stephen. Ceea ce ar face-o candidata perfectă pentru vreo cutie de depozitare. Bun, sunt dispus să merg pe versiunea asta. Aproape am terminat cu cărţile de aici şi nu am găsit nimic folositor. Unde să mai căutăm? În aripa nefolosita a casei?

- Nu ştiu. Crezi că mai sunt cărţi acolo?

- E posibil. Sau poate mai sunt cutii cu cărţi în pod.

Se hotărâră să se uite mai întâi în pod. După ce vorbiră cu menajera, întrebând-o unde puteau să fie depozitate astfel de cărţi, urcară până la ultimul etaj şi, de acolo, merseră pe nişte scări înguste până în pod. Era o cameră mare şi întunecată, în care lumina intra numai prin ferestrele aflate în cele două capete. Stephen venise pregătit cu un felinar, însă acesta lumina numai o zonă mică din jurul lor, lăsând cea mai mare parte a încăperii în întuneric.

O luară spre partea de est a podului, felinarul aruncând lumini şi umbre asupra obiectelor pe lângă care treceau. Erau dulapuri şi alte piese disparate de mobilă, precum şi cufere, bastoane şi chiar un suport pentru umbrele.

Când ajunseră în capăt, la zona în care îi direcţionase menajera, Stephen puse felinarul, şi cei doi începură să deschidă diverse cutii şi cufere din jur. în acestea, găsiră numeroase lucruri, cum ar fi haine, pantofi, jucării - amintiri ale trecutului. în cele din urmă, găsiră nişte cărţi. Le verificară pe toate, muncind cot la cot.

în scurt timp, mâinile şi fusta Oliviei erau pline de praf, şi bănuia că şi părul, şi faţa ei erau la fel, dar nu-i păsa. Era sigură că unei persoane ca Pamela nu i-ar fi plăcut să facă aşa ceva, dar ei îi plăcea. Ea şi Stephen vorbiră despre diverse cărţi pe care le scoaseră din grămadă, glumind pe seama alegerilor strămoşilor lui. Olivia observă cu afecţiune plină de amuzament că şi Stephen era la fel de murdar ca ea.

Nu găsiră nimic folositor în primele două cufere cu cărţi, dar continuară să deschidă şi să exploreze şi alte cutii şi cufere. Dădură de una plină cu cărţi şi acolo, Stephen ridică triumfător un volum.

-A *Compleat Historie of Black Hope Manor,* zise Stephen cu voce tare şi îi zâmbi Oliviei.

- Ce scrie?

Bărbatul deschise cartea şi o ridică lângă felinar.

- Pare să fie o laudă pompoasă, scrisă de unul dintre străluciţii mei strămoşi. Scrie despre casă, dar începe cu achiziţia locului de către familia St. Leger.
- Puţin spus „completă“, se plânse Olivia.
- Mi se pare că principalul lui scop este să arate cât de măreaţă e familia St. Leger. Se concentrează mai mult pe expansiuni.

Răsfoi cu atenţie paginile vechi ale cărţii.

-Stai! Uită-te! La coperta din spate e o foaie împăturită. E lipită acolo.

Cu atenţie, desfăcu hârtia fragilă, până când aceasta ajunse de patru ori mai mare decât coperta de care era ataşată.

-Pare să fie un arbore genealogic, zise el.

Olivia se apropie ca să se uite peste umărul lui Stephen la multitudinea de linii conectate.

- Strămoşii tăi?
- Presupun. Ba nu, uite. E familia Scorhill. Numele acesta e martirul Lord Scorhill. Vezi data?

-Cât de departe se duce? întrebă Olivia.

Stephen trasă cu degetul liniile.

-Aici. Uite. Sir Raymond, născut în 11--. A murit în 1173.

-Fără descendenţi, zise Olivia, dar avem aici într-o parte trei linii. Astea sunt soţiile, nu?

-Da. Stephen arătă spre fiecare nume. Una necunoscută, o Gertrude de Rosemont.

Olivia îi urmă degetul, terminând în locul lui.

-Şi o Alys. Un fior o străbătu când îl privi pe Stephen. Am găsit-o.

CapitoCuC 12

Rămaseră în pod încă o oră, uitându-se prin cufere şi cutii, în locurile în care menajera spusese că era posibil să găsească cărţi. Nu găsiră nimic altceva semnificativ, deşi găsiră o istorie a comitatului care părea să dateze din perioada medievală şi o altă carte de istorie generală.

Când ieşiră din pod, se apropia ora ceaiului. Erau murdari şi ciufuliţi, însă încântaţi de descoperirile lor. Duseră cărţile în biroul lui Stephen şi Ie lăsară acolo, ca să le răsfoiască mai târziu.

Olivia se uită cu un zâmbet crispat la fusta ei prăfuită şi spuse:

- Mă tem că mai întâi trebuie să mă curăţ puţin.
- Nu suntem chiar prezentabili, recunoscu Stephen.

Tocmai când Olivia se întoarse să plece, se auzi o bătaie la uşă şi majordomul familiei St. Leger intră.

-Au venit doi domni să vă vadă, milord, zise el, fără să-şi schimbe expresia când observă înfăţişarea neobişnuită a lui Stephen şi a Oliviei.

-Acum? Stephen păru surprins. După cum vezi, trebuie să mă curăţ înainte de a mă întâlni cu cineva. Cine sunt? Ce vor?

-Nu pot să spun ce vor. Unul este domnul Rafe Mclntyre, un gentleman american, iar celălalt este Lord Bellard Moreland.

-Rafe! exclamă Stephen, părând şocat.

- Unchiul Bellard!

Olivia se uită la majordom, apoi fugi pe lângă el, îndreptându-se spre intrare. Stephen era în spatele ei.

- Unchiule Bellard! strigă ea din nou când îl văzu pe bărbatul scund stând pe o banchetă nu departe de uşă.

Lângă el era un bărbat mult mai mare şi mai tânăr, cu păr şaten dezordonat, cu şuviţe sărutate de soare. Amândoi bărbaţii se ridicară când o văzură pe Olivia, nici unul nepărând să fie surprins de înfăţi sarea ei murdară sau de entuziasmul deloc potrivit unei doamne.

Bellard Moreland îi zâmbi timid dându-şi deoparte bastonul şi intinzând mâinile spre ea.

- Olivia, draga mea.

Olivia îl îmbrâţişâ, în timp ce Stephen apăru lângă ei, spunând:

- Rafe! Nu am crezut că o să te văd vreodată aici.

Celălalt bărbat râse.

-Stephen, amice, ce mai faci?

-Mai bine acum că eşti aici, răspunse Stephen râzând. Olivia, vreau să ţi-l prezint pe prietenul şi partenerul meu, Rafe Mclntyre.

Olivia se întoarse şi se uită mai bine la companionul unchiului ei. Era un bărbat înalt, mai înalt decât Stephen, bronzat şi cu ochi albaştri strălucitori. Era chipeş şi avea un zâmbet fermecător, care îi lumina faţa.

- Domnule Mclntyre, zise Olivia, întinzându-i o mână.

-Ce mai faceţi, domnişoară? răspunse el, sărutându-i mâna. Ochii albaştri îi străluciră în timp ce continuă: Sunteţi probabil nepoata frumoasă despre care îmi povestea domnul Moreland.

Olivia îi zâmbi şi simţi cum se înroşea.

- Nu ştiam că Lord St. Leger are un partener, zise ea, apoi se simţi nelalocul ei, aşa cum se întâmpla de obicei când făcea conversaţie cu persoane străine.

însă Rafe Mclntyre era o persoană în preajma căreia era greu să te simţi nelalocul tău. Bărbatul zâmbi şi spuse:

- Da, St. Leger încearcă să mă ţină ascuns.

-Aşa e, admise Stephen, care se întoarse spre Olivia şi explică: Eu şi Rafe ne-am întâlnit în Colorado.

- M-a salvat, continuă Rafe. M-am certat cu nişte yankei.

-Yankei? Olivia păru confuză. Dar credeam...

-Oameni din nordul Statelor Unite, explică Stephen. Rafe este din sud.

-A. Dar au trecut zece ani de când s-a terminat războiul, nu-i aşa? întrebă Olivia. Mai sunt lupte?

Rafe zâmbi.

- Nu oficiale. Asta a fost doar o mică ceartă privată despre descendenţa celuilalt individ.

- S-a întâmplat la un joc de cărţi, zise Stephen. Iar Rafe era copleşit numeric, aşa că am intervenit.

-A intervenit cu o puşcă Winchester, continuă Rafe. Şi ne-am înţeles, aşa că ne-am hotărât să ne unim forţele.

-înţeleg, răspunse Olivia, cu toate că nu era sigură că înţelesese, din cauza combinaţiei dintre accentul american şi vocabularul lui Rafe.

-Am fost parteneri la mina de argint. Apoi, i-am vândut partea mea lui Rafe când

m-am întors în Anglia, explică Stephen.

Unchiul Bellard interveni şi el în conversaţie:

- Eu şi domnul Mclntyre ne-am întâlnit în tren, în drum spre locul ăsta. Am fost uimiţi să aflăm că ne îndreptam nu numai spre acelaşi sat, ci şi spre aceeaşi moşie.

-A ajutat să treacă timpul mai repede faptul că am avut cu cine vorbi, zise Rafe.

-Am avut o conversaţie interesantă, recunoscu unchiul Bellard. Domnul Mclntyre mi-a spus câte ceva despre statul Virginia, de unde provine. Am fost intrigat să aflu că unul dintre strămoşii lui a fost susţinător al lui Bonnie Prince Charlie în încercarea lui sortită eşecului de a urca pe tron şi a fugit în coloniile americane după înfrângere.

-Familia Mclntyre a fost mereu sortită cauzelor pierdute, zise Rafe cu un zâmbet autoironie, care - observă Olivia - nu ajunse şi în ochi.

-Dar de ce erai în tren, unchiule? întrebă Olivia curioasă. Nu că nu mă bucur să te văd, doar că e neobişnuit pentru tine să pleci din Londra.

într-adevăr, era neobişnuit chiar şi ca unchiul Bellard să iasă din casă, însă Olivia nu spuse şi asta. -

-Ţi-am primit scrisoarea, zise el. Despre lucrurile inexplicabile care s-au întâmplat aici. Plus întrebările despre istoria casei. întâmplarea face că citeam deja despre istoria familiei St. Leger, din curiozitate, spuse el, aruncându-i un zâmbet timid lui Stephen. Şi, când mi-ai scris, m-am dus să-l văd pe Addison Portwell, care ştie multe despre moşiile vechi. Mi-a împrumutat mai multe dintre textele lui. Foarte interesante. M-au ghidat spre o carte minunată despre familia Scorhill, scrisă de un St. Leger, într-un mod atât de natural, că nu pot să fiu sigur de exactitatea ei.

-Unchiule!

-Ah! Bătrânul îşi dădu seama de cum sunaseră cuvintele lui şi păru tulburat. Nu am vrut să-ţi jignesc familia, milord. Voiam doar să zic că, având în vedere că familia St. Leger a primit moşia care a aparţinut cândva lui Lord Scorhill, bineînţeles că membrii St. Leger erau interesaţi să demonstreze că familia Scorhill nu era ceea mai potrivită sâ deţină domeniul. Pentru ca familia St. Leger să deţină de drept Blackhope, regele Henric al VlII-lea trebuia să aibă dreptate sâ o ia de la Lord Scorhill. E un lucru destul de întâlnit în istorii, mai ales în cele scrise imediat după un eveniment. Insa asta înseamnă şi că cel care citeşte cartea nu trebuie să creadă orbeşte fiecare cuvânt.

- Bineînţeles, spuse Stephen, zâmbindu-i unchiului Bellard. înţeleg perfect acest lucru. Te asigur că nu sunt ofensat şi sunt de acord că nu putem sâ credem tot ce citim. Dar sunt încântat că ai găsit nişte informaţii.

Uşurat, unchiul Bellard zâmbi fericit.

- Da, a fost destul de bună, şi, după ce mi-a zis Olivia în scrisoarea ei, nu am vrut să pierd timpul şi să scriu totul, aşa că m-am hotărât să îmi împachetez cărţile şi să le aduc direct aici.

- Unchiule, e minunat!

- Da, mulţumesc, zise Stephen, care se uită la cei prezenţi. Haideţi să facem aşa. Sunt sigur că vreţi să vă duceţi în camerele voastre, şi, aşa cum vedeţi, eu şi Lady Olivia am explorat podul şi ne-ar prinde bine ocazia să ne împrospătăm. Aşa că ce-ar fi să cer să aducă ceaiul în biroul meu peste câteva minute, şi putem să vorbim atunci despre ce ai descoperit?

Stephen află că unchiul Bellard şi Rafe îşi lăsaseră bagajele la hanul din sat, ca să nu fie o povară, însă Lord St. Leger nu acceptă ca aceştia să stea altundeva decât în camerele de oaspeţi din Blackhope. Aşa că, după un schimb de replici, fu stabilit că cei doi invitaţi aveau să stea la Blackhope şi un servitor urma să fie trimis în sat ca să le aducă bagajele. Stephen îl chemă pe majordom, ca să-i dea instrucţiuni în legătură cu camerele şi cu bagajul.

Olivia îşi luă unchiul de braţ şi îl duse cu ea la etaj.

-Mâ bucur atât de mult să te văd, îi spuse ea, strângându-l de braţ.

- Şi eu, draga mea. îmi place de tânărul tău.

ntimidată de cuvintele lui, Olivia nu ştiu ce să spună.

Ştii. unchiule, am venit aici pentru medium. Ţi-am scris des- Dre asta.

-A, da, şi pentru celelalte evenimente. Foarte interesant, draga mea.

„Deci Lord St. Leger e un coleg, nu „tânărul meu[4].

-Da? Păcat. Pare să te admire. Apoi, bătrânul schimbă brusc subiectul: E foarte veche casa, are o istorie impresionantă. Crezi că pe Lord St. Leger l-ar deranja dacă i-aş folosi biblioteca?

-Sunt sigură că nu. Ce te face să spui că mă admiră?

-Ce? A, unchiul Bellard păru să cadă pe gânduri. Nu sunt sigur, e doar o impresie de-a mea. S-a uitat la tine într-un anume fel, aşa cum tatăl tău o privea pe mama ta. încă o face. Ca şi cum ar fi făcut o descoperire extraordinară.

Olivia chicoti. Ştia exact la ce se referea unchiul ei, şi inima începu să-i bată cu putere când se gândi că Stephen St. Leger ar fi putut să o privească aşa.

La parter, Stephen se întoarse spre fostul lui partener.

-Rafe. Bărbatul înclină din cap şi zâmbi. Nu am crezut că o să te văd vreodată aici.

Rafe zâmbi.

-M-am plictisit stând singur în Colorado. Un individ fandosit din est tot voia să-mi cumpere partea. Aşa ca am zis că de ce nu. Sunt câteva lucruri pe care nu le-am văzut şi nu le-am făcut încă. Nu mai aveam ce aventuri

să trăiesc în mina aia. Acum, totul se reducea la afaceri, şi mă cunoşti - nu-mi prea place să stau şi să vorbesc despre bani.

-Aşa că ai vândut-o?

Bărbatul încuviinţă.

- Da. Am investit în alte lucruri. M-am întors acasă pentru o perioadă. Dar nu mă mai simt ca acasă. Pur şi simplu, nu poţi să treci peste unele lucruri.

Stephen încuviinţă.

-Aşa că m-am gândit că n-ar fi rău să văd Europa. Şi am luat un vas spre tine. M-am gândit că, dacă tot sunt în ţara asta, de ce să nu te caut?

-Mă bucur că ai făcut-o. Stephen arată spre scări. Hai, o să te conduc în camera ta şi o să merg să mă curăţ. După aceea, putem stăm şi să vorbim despre vremurile trecute.

-Sigur. Atât timp cât ai ceva mai tare decât ceaiu
Stephen chicoti.
-Am.
Urcară scările.

Mai târziu, cei doi se aşezară în biroul lui Stephen, bând scotch şi aşteptându-i pe Olivia şi pe unchiul ei sa li se alăture.

-Sunt de acord, zise Rafe.

- Cu ce?

Rafe zâmbi.

- Cu prietena ta.

-Ce te face sâ...

Stephen se opri când Rafe chicoti.

-Crezi că sunt orb? îl întrebă Rafe. E clar că se întâmplă ceva intre voi doi.

-Nu sunt sigur ce anume. Este... ei bine... este diferită.

- Mi-am dat seama de asta, având în vedere că ţi-a atras ţie atenţia. Mereu au părut să-ţi placă domnişoarele de calitate.

- Hmm, răspunse Stephen vag.

-Ce s-a întâmplat? Domnişoara Moreland nu e genul potrivit pentru tine?

Stephen zâmbi.

-Nu ştiu dacă poţi spune că Lady Olivia e vreun gen anume. E unică. Tatăl ei e duce.

- Da? Ea şi unchiul ei nu par să fie cu nasul pe sus.

-Nu. Familia ei e oarecum ciudată, iar asta nu face decât să îi sporească farmecul. Fără să-şi dea seama, trăsăturile i se îmblânziră. Este isteaţă, independentă şi inteligentă, şi, când mă uit la ea... Stephen se opri şi clătină din cap. Nu vreau să fac o greşeală. Nu caut o soţie. M-am hotărât în urmă cu mult timp că nu o să mă căsătoresc. Trecutul meu în privinţa asta nu e chiar unul reuşit.

- Dar nu e aceeaşi fată care te-a pus pe fugă, nu?

- Dumnezeule, nu! Olivia nu e deloc ca Pamela.

-Atunci, de ce-ţi faci griji? Nu ai nici un motiv să crezi că şi ea o să-ţi frângă inima.

- Uneori, e mai uşor să spui asta decât să o şi crezi, oftă Stephen. O doresc, mai mult decât am dorit-o vreodată pe Pamela. Au fost cateva momente când cu greu am reuşit să mă port ca un gentleman.

nu pot să nu mă gândesc că poate şi cu ea o să fie cum a fost cu Pamela. Dacă simt numai dorinţă, care o să dispară la fel de repede ca dorinţa pe care am simţit-o pentru Pamela după ce am plecat din Anglia?

Mereu am spus că nu am încredere în femei. Nu sunt sigur dacă e vorba despre asta sau nu am încredere nici în mine.

-Uneori, trebuie să îţi asumi riscul, sublinie Rafe. Dragostea nu ţine de logică, ci de sentimente.

-Ştiu, dar mi se pare mai uşor să am încredere în mintea mea decât în inimă.

Făcu o pauză, uitându-se la lichidul de culoarea chihlimbarului. Când îşi înălţă capul, în ochi avea o licărire amuzată.

-Apropo, o să ai ocazia să o întâlneşti pe Pamela. Şi ea e aici.

-Aici? Sub acelaşi acoperiş? Văd că-ţi place să trăieşti periculos.

-Nu pot să o dau afară. Doar e văduva fratelui meu.

- Ce situaţie interesantă!

Stephen chicoti.

-Asta e o nimica toată. S-au întâmplat lucruri atât de bizare, că m-am întrebat dacă nu cumva înnebunesc. Din fericire, şi Olivia le-a observat.

Stephen îi povesti prietenului său despre medium şi despre şedinţele de spiritism, inclusiv despre cea în care domnul Babington avusese o criză, şi îi spuse şi despre apariţia fantomatică pe care o văzuseră el şi Olivia şi despre visele lor care implicau aceeaşi femeie.

Olivia şi unchiul ei apărură în timpul discuţiei, şi bătrânul ascultă cu interes ce se întâmplase la Blackhope de când Olivia îi trimisese scrisoarea. Mic, cu ochi strălucitori şi păr alb, o trimitea pe Olivia cu gândul la o pasăre.

Bătrânul clătină din cap de mai multe ori şi şopti:

- Fascinant, foarte fascinant.

Când Stephen tăcu, bătrânul se duse lângă scaunul lui, unde aşezase cele două cărţi mari pe care le adusese în cameră, şi ridică una. 0 aşeză în poală şi o deschise.

-Asta e o istorie a ţărilor occidentale, scrisă de un individ atent la detalii, din secolul al optsprezecelea. Păcat. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu el. A prezentat nişte idei foarte interesante despre... nu contează. Ideea e că e un istoric de încredere. Aici am găsit un paragraf despre familia Scorhill şi despre Blackhope. Deschise cartea în locul unde pusese un semn. în timpul lui Stephen de Blois, dacă vi-l amintiţi, a fost regele dinaintea lui Henric al II-lea şi a avut o domnie haotică. Nu a avut control asupra lorzilor săi. Ani întregi s-a luptat

cu Mathilde, mama lui Henric. Totul a fost tensionat, mai ales în vest, din cauza ameninţării galezilor. Mulţi baroni au profitat de ocazie ca sâ pornească propriile războaie intre ei. Cei puternici i-au atacat pe cei slabi, mârindu-şi pământurile şi puterea. Oricum, se spune că, în această perioadă, moşia normandă Bla ope a fost asediată de un duşman al

familiei Scorhill, Sir Raymond.

Olivia inspiră adânc. Unchiul Bellard îi zâmbi.

- Da, draga mea. Cred că e acelaşi cu Sir Raymond din visele tale. Castelul a fost atacat, dar Sir Raymond nu era acasă atunci. Se dusese la un alt nobil, sperând să-i obţină ajutorul în conflictul său continuu cu Lord Surton, ai cărui oameni asediau Blackhope. Oamenii lui Surton au cucerit castelul. Au existat zvonuri de trădare, ca cineva le-a dat drumul în castel. Orice s-a întâmplat atunci, au cucerit castelul, şi o mare parte din el a fost distrus de foc şi de berbece. Iar soţia lui Sir Raymond - nu scrie care era numele ei - a fost ucisă în asediu.

Olivia simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. îşi spuse că era o prostie, că nici măcar n-o cunoştea pe femeie, dar chiar simţi tristeţe pentru moartea ei.

- Alys, zise ea. Numele ei era Lady Alys.

-Serios? întrebă unchiul Bellard. Când s-a întors, Sir Raymond a reuşit sâ ia înapoi castelul şi, cu ajutorul aliaţilor săi, l-a înfrânt pe Lord Surton. Aşa a fost distrus castelul. A fost însă reconstruit de Sir Raymond în aproape acelaşi loc. Aici însă devin lucrurile interesante. Lăsa volumul jos şi luă cealaltă carte. Asta e o istorie a familie Scorhill scrisă de un St. Leger. A fost scrisă în timpul domniei lui Carol I, înainte de războiul civil. Cum Rafe avu o expresie confuză, Bellard spuse: Vreau să zic al nostru, nu al vostru.

-A, bineînţeles. Regaliştii, nu? Indivizii cu pălării mari şi pene?

- Păgâni, glumi Stephen, continuând ceea ce era, evident, o dispută verbală îndelungată cu Rate.

-Aşa cum am spus, acest Cecil St. Leger avea interes ca familia Scorhill să pară cât mai nedemnă posibil. Din cauza asta, este destul de dur când vine vorba despre Lord Scorhill, care era tinta nemulţumim lui Henric al VHl-lea, în primul rând din cauza trădării şi a

despre’sir R^nd^ ***** “* CâtCVa paragrafe piC3nte

Senos? Stephen se apleca intrigat în faţă. Ce anume zice?

-îl acuză pe acesta că s-a ocupat de magie neagră, zise unchiul **BelUrd**, care păru încântat de uimirea de pe feţele ascultătorilor săi. -Ce? zise Olivia. Adică, vrăjitorie?

-A spus că bărbatul a fost vrăjitor? întrebă Rafe.

-Da, a spus că Sir Raymond avea reputaţia de a fi un vrăjitor puternic, un bărbat crud şi malefic. Evident, toate astea par să fie doar zvonuri şi bârfe. Nu avem cum să ştim adevărul. Prezintă câteva situaţii în care bărbatul s-a comportat malefic, multe dintre ele având de-a face cu mai sus-menţionatul Lord Surton. însă cel mai şocant paragraf este cel în care susţine că el a fost cel care a pus la cale „trădarea propriului castel. Autorul susţine că Sir Raymond nu numai că ştia că acel castel urma să fie atacat, dar şi că i-a indus lui Surton ideea să o facă, că a plătit pe cineva să deschidă porţile şi că, după aceea, s-a întors cu mai mulţi oameni şi i-a învins pe invadatori, ucigându-şi duşmanul şi scăpând de o soţie care nu îi oferise nici un moştenitor.

-Ce groaznic! exclamă Olivia. Ce bărbat malefic!

Unchiul ei încuviinţă.

-Chiar era, dacă e vreo urmă de adevăr în paragrafele astea. Potrivit cărţii, se credea că făcuse o înţelegere cu diavolul. Se spunea că îşi invoca maestrul întunecat şi ţinea orgii, că toţi cei din jurul lui se temeau de el şi că lumea s-a bucurat când a murit. Se crede că a fost blestemat de Dumnezeu, deoarece s-a mai căsătorit de două ori după şi nu a avut nici un moştenitor. Se zvoneşte că şi celelalte două soţii au murit în mod misterios. Cum nu a avut moştenitori, Black- hope a revenit unui verişor îndepărtat, care, după cum scrie în cartea asta, a încercat să readucă locul într-o stare care să nu-l supere pe Dumnezeu.

Unchiul Bellard închise cartea şi se rezemă de spătar, privindu-i nerăbdător. Olivia nu ştia ce să spună. Se uită la Stephen, care părea să aibă aceeaşi problemă. în cele din urmă, Rafe fu cel care vorbi:

-Trebuie să recunosc, St. Leger, dacă aş fi în locul tău, m-aş bucura că individul ăsta nu e un strămoş al familiei.

- Mă bucur, dar problema e că, deşi ştim mai multe despre el, tot nu ştim ce se întâmplă.

- Mi se pare destul de clar, răspunse Rafe. Acest Sir Raymond era un individ malefic, care şi-a vândut propriii oameni şi şi-a dat castelul pe mâna duşmanului ca să îl prindă pe acesta şi sa scape de soţia lui şi de iubitul ei. Cred că avea şi alte motive să-şi urasca soţia, pe lângă faptul câ nu îi oferise nici un moştenitor. Şi, cum soţia lui şi acest cavaler au fost ucişi în acel asediu, spiritele lor au rămas aici,

bântuind locul. Pe ei i-aţi văzut, nu? Acum, aveţi şi motivul. Morţi violente - asta le scoate pe fantome la plimbare în Tidewater.

-Tidewater? întrebă Olivia confuză.

-în Virginia. De acolo sunt. Chiar dacă pe acolo casele nu sunt la fel de vechi ca astea de pe aici, există o mulţime de spirite care le bântuie. Soţii care se simt singure şi se plimbă pe malul râului, uitându-se după vasul cu care a plecat soţul lor care nu s-a mai întors niciodată, oameni spânzuraţi pe nedrept care plutesc printre stejarii unde şi-au găsit sfârşitul, fete în alb care alunecă pe scări la miezul nopţii. Genul ăsta de lucruri.

- Dar astea sunt poveşti, protestă Olivia.

- Da, şi chiar bune, răspunse Rafe.

- Rafe mereu îi distra pe toţi cu poveştile lui, explică Stephen. Dar aici vorbim despre realitate, Rafe.

-Nu cred în fantome, zise Olivia ferm.

- Nu cred că mai contează dacă crezi în ele sau nu. Problema e că le-aţi văzut, spuse Rafe.

-Are dreptate, draga mea, interveni unchiul Bellard. Liwy, trebuie să ai o minte deschisă, chiar şi când vine vorba despre genul ăsta de lucruri. Ai văzut dovezile cu ochii tăi. Eu nu, dar ştiu că nu eşti isterică şi nici nu obişnuieşti să tragi concluzii pripite. Când îmi spui genul de lucruri pe care le-ai văzut, trebuie să iau în consideraţie posibilitatea că sunt reale.

- Nu vreau să mă gândesc la asta, răspunse Olivia sincer. E prea...

- înfricoşător? sugeră Stephen.

- Da. Mi-am petrecut ultimii ani demonstrând că spiritele pe care le-am văzut erau doar înşelătorii.

- Dar asta nu înseamnă că munca ta din trecut e greşită, interveni Bellard. Aceia erau nişte escroci, la fel ca *madame* Valenskaya. însă Lady Alys şi cavalerul ei par a fi cu totul altceva.

- Deci crezi că Sir Raymond a fost vrăjitor? Că l-a invocat pe diavol şi alte lucruri de genul ăsta?

Unchiul ei ridică din umeri.

-Nu sunt sigur. Aşa cum am spus, sursa e suspectă. E posibil să nu fi fost decât zvonuri. însă îmi imaginez că existau, probabil, oameni care se ocupau cu magia neagră, invocându-l pe diavol. Asta nu înseamnă însă că diavolul venea când îl chemau.

-Mi se pare că oamenii din trecut se grăbeau să spună că cineva se ocupă de magie doar pentru că era diferit. De fiecare dată când nu înţelegeau ceva, se hotărau că era vorba despre vrăjitorie.

Olivia făcu o pauză, amintindu-şi senzaţia de rău pe care o simţise când intrase în camera secretă. Ca şi cum ar fi ştiut ce gândea, Stephen spuse:

-îţi aminteşti că, atunci când ai atins cutia, l-ai văzut pe Sir Ray- mond şi ai simţit o senzaţie de rău ce te-a făcut să leşini?

-Da. Şi în camera secretă. Se uită la ceilalţi cu o expresie perplexă. Dar asta nu e o dovadă obiectivă pentru nimic.

-Uneori, trebuie să te bazezi pe instincte, spuse Rafe. Nu trebuie să te gândeşti să respiri. Nu stai pe gânduri dacă un urs vine spre tine din pădure, ci pur şi simplu o iei la fugă. Uneori, ştii ceva fără să te gândeşti.

- Ce mă întreb eu e dacă cineva i-a văzut pe oamenii ăştia înainte, zise unchiul Bellard. Sunt oamenii ăştia fantome legendare aici?

-Nu, cel puţin nu din ce am auzit, răspunse Stephen. Nici măcar nu ştiam cine erau până când nu am verificat istoria locului. Cei mai faimoşi locuitori de aici au fost membrii unei familii decapitate de Henric al VUI-lea. S-ar crede că, dacă ar fi fantome aici, ar fi ale lor.

-Sunt sigură că pe asta se concentrează *madame* Valenskaya, zise Olivia.

- Deci Lady Alys şi cavalerul au apărut numai în prezent şi numai în faţa voastră. E captivant.

- De ce? Ce înseamnă asta? întrebă Ohvia.

- Nu ştiu. Clar nu e domeniul meu, dar mi se pare evident că există o legătură aici, zise Bellard.

-Asta dacă recunoaştem că există fantome, interveni Olivia.

-Nu, zise Stephen. Nu cred că trebuie să spunem asta. Orice ar fi visele şi viziunile astea, e sigur că au avut loc. Putem să fim de acord în privinţa asta.

-Da. ’

- Iar noi doi am fost singurii care le-au văzut. Prin urmare, orice ar fi, fantome, trucuri, fenomene ciudate despre care nu am auzit vreodată, tot sunt cumva conectate cu noi doi.

- E adevărat.

- Poate e pentru că e Olivia aici. Poate asta declanşează totul, zise Bellard. Sau poate e combinaţia dintre Olivia şi Lord St. Leger. Sau poate sunt trei elemente: Olivia, St. Leger şi Blackhope.

- Dar de ce? întrebă Olivia. Evident că locul are de-a face cu asta. Iar St. Leger este stăpânul moşiei, chiar dacă nu strămoşul lui a fost implicat în povestea asta. Dar eu cum de am de-a face cu asta?

—Trebuie să te implice şi pe tine, zise Stephen. Dacă ar fi fost ceva legat numai de mine şi de casă, toate astea s-ar fi. întâmplat oricând în

ultimele şase luni. Sau în urmă cu mai mulţi ani, când am stat aici.

- Nu suntem singurii oameni care s-au reunit în locul ăsta, zise Olivia. *Madame* Valenskaya şi grupul ei sunt şi ei aici.

- Dar, din ce mi-a zis Stephen, credeam că tot ce a făcut mediumul au fost escrocherii, zise Rafe.

-A, clar vrea doar bani sau comoara martirilor şi cam tot ce a făcut a fost o farsă. Dar mai trebuie să luăm în consideraţie şi comportamentul straniu al domnului Babington de la ultima şedinţă. Nu putem nega faptul că ceva l-a băgat în comă. Iar *madame* Valenskaya şi grupul ei au fost în casă în timpul apariţiilor şi al viselor. Cred că trebuie să luăm în calcul posibilitatea că au avut ceva de-a face cu asta.

- Este, într-adevăr, o coincidenţă destul de mare faptul că mediumul e aici în aceeaşi perioadă cu apariţiile fantomatice, încuviinţă unchiul Oliviei.

-Stephen a avut însă primul vis înainte să o întâlnim pe *madame* Valenskaya, zise Olivia.

- Dar nu înainte ca aceasta să fie implicată într-un fel, nu? întrebă unchiul Bellard. Lady St. Leger mergea deja la ea, nu?

-Aşa e, recunoscu Stephen.

- Când o s-o întâlneşti pe *madame* Valenskaya, o să-ţi dai seama că nu poate să organizeze ceva atât de detaliat, zise Olivia.

- Şi partenerii ei?

- Fiica ei e o femeie introvertită, iar domnul Babington a fost în comă în ultimele zile, zise Stephen.

- Poate e vorba despre altcineva atunci, cineva care nici măcar nu aici, sugeră Rafe. Cineva care mânuieşte totul din culise, şi nu ştiţi despre cine e vorba.

-Da, chiar am vorbit despre asta, admise Stephen.

-Ştiţi, poate *madame* Valenskaya nu s-a lipit de Lady St. Leger din întâmplate. Poate a fost rezultatul unui plan bine pus la punct. Aş vrea să aflu cum a întâlnit-o mama ta pe femeia asta. Cine i-a prezentat-o?

Toţi se uitară la Stephen, care ridică din umeri.

-Habar n-am. Nu-mi amintesc ca mama să-mi fi povestit vreodată. Pot s-o întreb, dar trebuie să fiu atent când e vorba despre *madame* Valenskaya. Lady St. Leger e foarte afectată de faptul că eu nu cred în toată treaba asta. Mediumul i-a zis că cinismul meu le împiedică pe spirite să o contacteze.

-Un plan des folosit, zise Olivia. E foarte la îndemână să reduci criticii la tăcere spunând că spiritele nu apar din cauza lor.

-Da, aşa e.

-Aş vrea s-o văd în acţiune pe femeia asta, zise Rafe.

- Da, încuviinţă unchiul Bellard. Ar fi interesant să participăm la o şedinţă de spiritism.

- Sunt sigur că asta se poate aranja, spuse Stephen. O să abordăm subiectul în seara asta, la cină.

Cina fu un eveniment mai animat decât de obicei. Lady St. Leger fu fermecată de Rafe Mclntyre şi mândră că avea printre invitaţi nu numai pe fiica unui duce, ci şi pe unchiul acestuia. în mod previzibil, Lady Pamela îşi petrecu toată seara flirtând cu fostul partener al lui Stephen. Americanul îi răspunse la flirt, însă licărirea de cinism din ochii lui o făcu pe Olivia să bănuiască că Rafe ştia ce se întâmplase cu adevărat între Stephen şi Pamela. Privirea pe care Stephen i-o aruncă pe ascuns lui Rafe nu făcu decât să-i confirme suspiciunea.

Pe la jumătatea cinei, Stephen deschise subiectul unei şedinţe. -*Madame* Valenskaya, speram că o să ne faceţi bucuria de a organiza o altă şedinţă cât este alături de noi şi Lord Moreland. Poate în seara asta?

Madame Valenskaya se întoarse uimită spre el.

-O... o şedinţă, milord?

-Aş aprecia acest lucru, zise unchiul Bellard.

Mediumul se uită în jur.

-N... nu sunt sigură.

- Ba da, te rog, interveni şi Lady St. Leger.

- Dar domnul Babington... Ar părea lipsit de respect, nu.

- Eu nu vreau, spuse Belinda. M-a speriat.

- Draga mea, nu trebuie să participi, o asigură mama ei. Dar noi, restul...

- Domnişoara St. Leger are dreptate, spuse *madame* Valenskaya

şi clătină din cap, după care luă o gură de vin. Nu e bine. Nu este bine deloc.

Olivia se întrebă dacă mediumul era ameţit şi în acea seară. Paharul de vin îi fusese umplut de mai multe ori pe parcursul cinei, însă băutura nu-i calmase emoţiile. *Madame* Valenskaya *se* juca cu furculiţa, apoi cu paharul, cu şervetul.

- Poate reuşim să aflăm ce s-a întâmplat cu domnul Babington, zise Lady St. Leger. Poate spiritele ştiu de ce s-a purtat cum s-a purtat seara trecută. Nu crezi?

-Ba da, bineînţeles, spiritele ştiu totul, zise *madame* Valenskaya şi făcu un gest vag cu mâna. Dar nu ştiu... poate nu reuşesc să le invoc în seara asta. Nu fără domnul Babington.

- Doamnă Valenskaya, sunteţi modestă, zise Rafe, aruncându-i un zâmbet care ar fi topit gheaţa. Sunt sigur că o să vă descurcaţi de minune şi singură. Până la urmă, dumneavoastră sunteţi cea cu puterea specială.

Femeia nu era imună la farmecul sudist, aşa că roşi toată şi chicoti.

- Sunteţi prea drăguţ, domnule.

-Ar trebui să o faci, spuse Pamela, acum că Rafe intervenise. Spiritele se bazează pe tine.

- Da, sunt sigură de asta, încuviinţă Lady St. Leger. Până la urmă, eşti vocea lor.

-Aşa e, zise *madame* Valenskaya. Bine, m-aţi convins.

De data asta, femeia nici măcar nu se mai duse în camera ei înainte de şedinţă. Olivia avea impresia că *madame* Valenskaya nu voia decât să scape cât mai repede de toată situaţia asta. în plus, trecuse şi peste problema pe care o avusese cu lumina. în acea seara, aduse două sfeşnice în plus şi le puse pe masă.

Lady St. Leger păru uimită de toate lumânările aflate în centrul mesei.

- Nu vor speria spiritele?

-A, nu, vin la mine oricum, zise *madame* Valenskaya.

Rafe se oferi să se aşeze lângă médium, în locul unde stătea de obicei domnul Babington, iar unchiul Bellard luă loc pe scaunul Belindei.

în ciuda ezitării sale iniţiale, *madame* Valenskaya se relaxâ după ce începu şi făcu un spectacol mai exagerat decât de obicei în chemarea

spiritelor, apoi îşi lăsă capul pe spate şi intră în „transă". într-un final, îşi înălţă capul, cu ochii închişi.

-Mamă, zise ea pe un ton greoi.

-Roddy? Tu eşti? întrebă Lady St. Leger.

-Trebuie să mă ajuţi, mamă. Trebuie să ne ajuţi pe toţi.

-Sigur, dragul meu. Ce să fac?

în acea clipă, mai multe lumânări se stinseră, ca şi cum o rafală de vânt ar fi trecut pe deasupra lor. Olivia observă că nu avea cum să se întâmple asta, însă dintr-odată, în cameră se făcu frig.

Se auzi un zgomot, ca un bâzâit de insecte, o sporovăială înceată, care nu putea fi înţeleasă. Olivia simţi cum Lady St. Leger o strânse de mână şi era conştientă că şi ea îi strângea de mână pe Stephen şi pe Lady St. Leger.

Zgomotul se intensifică şi se transformă într-o şoaptă ce umplu camera, învăluindu-i pe cei prezenţi. într-un final, Olivia desluşi cuvintele:

-A mea... a mea... a mea.

Zgomotul deveni din ce în ce mai puternic, jucându-se cu emoţiile Oliviei, până când, dintr-odată, uşile se deschiseră, lovindu-se de pereţi, şi luminile se stinseră, lăsându-i în întuneric.

Capitolul 1.

La masă se auziră ţipete, iar *madame* Valenskaya sări în picioare, răstumându-şi scaunul. Odată ce ochii li se obişnuiră cu întunericul, reuşiră să vadă datorită luminii care venea de pe hol, iar ochii mediu- mului erau atât de mari şi de rotunzi, că lumina slabă evidenţie albul din jurul pupilelor.

-Eu... S-a terminat. Nu pot să fac asta, strigă mediumul.

Madame Valenskaya se întoarse şi ieşi din cameră. Fiica ei se ridică, strigând-o tulburată, şi ieşi din cameră după mama ei.

Restul grupului era învăluit în tăcere. Olivia îşi dădu seama că zgomotul dispăruse, la fel ca frigul.

-Trebuie să recunosc că ştiţi cum să daţi un spectacol, zise Rafe.

Un râset nervos îi răspunse la replică, iar Stephen se ridică şi începu să reaprindă lumânările.

-Nu înţeleg, zise Lady St. Leger, care era tulburată. Şedinţele nu au mai fost niciodată aşa. *Madame* Valenskaya e, în mod evi-

dent, supărată.

-Cred că lui *madame* Valenskaya nu i s-au mai întâmplat până acum asemenea lucruri, zise Olivia.

-Oare lucrurile astea vor înceta dacă le dăm martirilor comoara înapoi? întrebă Lady St. Leger, încruntându-se, iar Olivia simţi primele crăpături în încrederea pe care o avea femeia în medium. Nu înţeleg cum am putea să le-o dăm. Să o îngropăm la mormintele lor? Dar nici măcar nu ştiu unde au fost îngropaţi. Doar au fost ucişi în Londra.

- Nu-ţi bate capul, mamă, îi zise Stephen. Nu avem cum să le dăm înapoi comoara. Şi, chiar dacă am putea s-o facem, sunt sigur că nu o vor. Nu cred că fantomele au nevoie de bijuterii.

Lady St. Leger îi zâmbi.

- E tulburător. Chiar în după-amiaza asta îi spuneam lui *madame* Valenskaya că această comoară este dată din tată la fiu şi că nu-mi aparţine.

- Iar Stephen nu ar da-o niciodată, doar ca sâ uşureze durerea mamei lui, nu-i aşa, Stephen? întrebă Pamela pe un ton dur.

- Pamela! Lady St. Leger păru şocată. Nici prin cap nu mi-ar trece sâ-i cer lui Stephen aşa ceva! Comoara aparţine familiei St. Leger. Este moştenire de familie. Nu aparţine doar unui bărbat sau unei generaţii. E ceva ce actualul lord protejează pentru generaţiile ce-i vor urma.

Pamela zâmbi.

- Draga mea, continuă Lady St. Leger cu blândeţe, ştiu că mereu te-a deranjat faptul că Roderick nu te lăsa să porţi bijuteriile din cutia aia, dar nu erau ale lui ca să ţi le dea.

- Nu-mi pasă de bijuterii, zise Pamela în timp ce se ridică. Sinceră să fiu, toată vorbăria asta mi se pare groaznic de plictisitoare. Şedinţele obişnuiau să fie distractive, dar acum...

Ridică din umeri şi ieşi din cameră.

-Are dreptate, zise Lady St. Leger cu tristeţe. Şedinţele de acum nu mai sunt distractive. Au devenit înfricoşătoare. Nu găsesc alt cuvânt pentru ele. Şi săracul domn Babington...

- Nu-ţi face griji, milady, zise unchiul Bellard. Sunt sigur că toate se vor rezolva la timpul lor.

Lady St. Leger îi zâmbi.

- îţi mulţumesc, Lord Moreland. Femeia se ridică de la masă. Mă duc să vorbesc cu Belinda. Cred că se simte puţin singură, după ce a lipsit la şedinţa din seara asta. Dar a fost mai bine că a hotărât să nu vină. Cred că s-ar fi speriat destul de tare.

Mama lui Stephen ieşi, astfel că în încăpere rămaseră doar cei patru care se adunaseră şi în birou în acea după-amiază.

- Ei bine, zise Rafe, cred că putem să spunem cu siguranţă că *madame* Valenskaya nu a plănuit sau executat nimic din tot ce s-a întâmplat în seara asta. Femeia părea cu adevărat speriată.

-Da, şi nici n-a prea vrut să ţină şedinţa, zise Bellard. Cred că orice se întâmplă e dincolo de controlul ei şi nu ştie ce să facă.

Stephen, dacă chiar vrei să scapi de *madame* Valenskaya, cred că poţi face asta destul de uşor. Nu cred că trebuie să o expunem în faţa amei tale ca fiind o escroacă. Cred că poţi pur şi simplu să sugerezi ca *madame*■Valenskaya ar putea să se întoarcă în Londra, iar ea feme- ia o sa profite, probabil, de ocazie.

Mai ales daca î-ar da şi nişte bani drept consolare, adăugă Rafe.

Pa. probabil aveţi dreptate, zise Stephen. Dar cum rămâne cu Babington, care e inconştient în camera lui? Şi cum rămâne cu ce-lelalte lucruri care s-au tot întâmplat? Nu cred că se vor opri doar tundcâ pleacă *madame* Valenskaya.

«Nu. Dar ce o să facem cu restul? întrebă Olivia. Cum îi oprim pe Lady Alys şi pe ceilalţi să ne tot apară în vise? Şi cum împiedicăm orice a fost în seara asta să dea cu uşile de perete şi să stingă lumână-rile? Eu chiar nu am nici cea mai vagă idee.

-Mă întreb..., spuse unchiul Bellard. De dragul discuţiei, hai să presupunem că *madame* Valenskaya e o escroacă şi că visele, apari-ţiile şi restul lucrurile sunt reale. Ce s-a întâmplat în seara asta la şedinţă mi s-a părut destul de real. Frigul, lumânările care s-au stins, deşi nu era curent, uşile care s-au deschis. Cu posibila excepţie a uşilor, nu-mi imaginez cum ar fi putut pune cineva la cale aşa ceva. Iar domnul Babington chiar este în comă, lucru confirmat de doctor, şi, din ce aţi spus, bărbatul nu părea să se prefacă atunci când a vorbit cu vocea aia ameninţătoare, nu?

Olivia şi Stephen încuviinţară.

-Dacă, în ciuda lipsei de cunoştinţe a lui *madame* Valenskaya, cuvintele pe care le spune sau simplul fapt ca invocă spiritele chiar a deschis o uşă spre un alt tărâm? Asta din lipsa unui cuvânt mai

exact.

-Vrei să spui că a trezit cu adevărat spiritele? întrebă Stephen sceptic.

- Nu sunt sigur. Dar, dacă credem că există fantome dintr-un triunghi amoros al secolului al doisprezecelea, captive în casa asta, nu e posibil ca, atunci când *madame* Valenskaya a început să ţină aceste şedinţe, să fi oferit o conexiune cu acele fantome? Poate ceva a folosit-o ca să intre în cameră în seara asta sau a intrat în Babington şi l-a folosit pentru a vorbi prin el.

-Unchiule! Olivia se cutremură. Acum, chiar că mă sperii.

-Nu putem să ignorăm nici faptul că ai simţit o prezenţă malefică în casă, spuse Stephen. în camera ta, când ai visat-o pe Lady Alys, când ai atins cutia de aur şi în încăperea în care e ţinută cutia. Ai pomenit despre o prezenţă întunecată, o senzaţie copleşitoare de rău.

-Asta nu înseamnă neapărat că şedinţele lui *madame* Valenskaya au scos la suprafaţă prezenţa, contracară Olivia.

, „ , r„d că sentimentele dintre voi doi au
-Asta aşa e, zise R atunci şi acum edragostea pe
declanşat totul. Conexiunea dintre at i ^ ^ ^

care au simțit-o Lady ys şi 'r ' rişte 0 tragedie, care, de

nicâ încât să-şi inca ce jur mi pentru câ împărtăşiți
altfel, a şi avut loc. Sunt atraşi de voidoi pen v

aceeaşi emoție. . * Q privire tăioasă prietenu-
Olivia roşi toată, iar Stephen 11 aruncă o privire

lui său.

-Rafe! La naiba, ține-ți gura! , ,

- îmi cer scuze, domnişoară, zise Rafe cu zâmbetul pe buze. Mama a fost mereu şocată de lipsa mea de bune maniere.

-Domnul Mdntyre are totuşi dreptate, zise unchiul Bellard. Există o legătură, deşi sperăm, bineînțeles, că nu veți avea şi aceeaşi soartă tragică. .

Replica unchiului ei o lăsă pe Olivia fără cuvinte. Nici măcar nu putu să se uite la Stephen, doar speră că acesta nu avea să creadă că ea îi spusese unchiului ei că era ceva între ei.

într-un final, Stephen întrerupse tăcerea jenantă, spunând:

-Orice a declanşat aceste evenimente, vreau să ştiu cum le punem punct. Eu, unul, nu vreau să locuiesc într-o casă în care pot să apară spirite în orice clipă.

-Aşa e, ar fi destul de deranjant. Ştii, am auzit multe poveşti despre fantome care bântuie un loc, dar nu am auzit niciodată de cineva care să scape de ele.

- Mulţumesc, îi răspunse Stephen sarcastic. Ştii cum să linişteşti omul.

- Există ritualul exorcizării, sugeră unchiul Bellard.

- Da, deşi cred că, dacă aş sugera aşa ceva, preotul şi-ar face griji pentru sănătatea mea mintală.

- Merge şi cu fantomele? întrebă Olivia. Credeam că e numai pen- tru demoni şi alte fiinţe de genul ăsta.

Stephen ridică din umeri.

te violentă nu pot să părăsească locid în care au murit deoarece caută” *
«va, zise Rafi, Probabil dacă le-ar **fi** **oferit** ce
caută

vag4ideeZa^r^lîn^bă Nu "am nici cea mai
Putem schimba ceva ce s a înf ,reptat? Asediul? Moartea lor? Nu 200
mtamplat în TM ^ şapte

sutede ani.

- R*te nu ei sunt cei care cautâ ceva, ci prezența malefici pe care a simțit-o Liwy, sugeri Bellard. Prezența care a apirut la şedințe

-Nu mi vine să cred câ avem conversaţia asta, comenti Stephen.

Rafe ridică din umeri.

- Mai bine decât să fim nepregătiți.

Conversația se mai linişti după asta, iar, la scurt timp, Olivia se scuzi şi se retrase în camera ei, urmată de unchiul ei. Stephen şi Rafe continuară discuția în birou, înarmați cu trabucuri şi cu brandy, ignorând evenimentele ciudate ale zilei ca să-şi amintească de anii petrecuți împreună în Colorado şi de toate personajele pe care le întâlniseră. Se duseră la culcare abia peste două ore, când restul casei era cufundat în tăcere.

Stephen adormi repede.

Era copleşit numeric şi conştient de asta. Reuşea sâ-i ţină pe ceilalţi la distanţă doar pentru că scările erau înguste. Le urca cu spatele, treaptă cu treaptă, iar în capătul lor nu era decât posibila sa moarte, însă nu avea ce altceva să facă. Singura lui speranţă era să o protejeze. Nu-şi dădu voie să se gândească la ce avea să se întâmple când corpul lui urma să cadă lipsit de viaţă, iar rivalii aveau să fie liberi să dărâme uşa de lemn.

Nu se gândea decât să o protejeze.

O simţea în spatele lui. Era sigur că avea un sac mic cu câteva bunuri într-o mână şi pumnalul în cealaltă. Mereu fusese curajoasă, şi iubea asta la ea. Fusese nevoie de curaj ca să-l iubească, ştiind că risca să-şi păteze reputaţia şi chiar să moară dacă Sir Raymond afla. Fusese nevoie de şi mai mult curaj ca să fie dispusă să renunţe la tot ce îi era familiar, la viaţa confortabilă pe care o dusese ca doamnă a castelului, însă fusese pregătită pentru asta. Aşteptaseră doar ocazia potrivită, care apăruse când Sir Raymond plecase din castel ca să îşi viziteze lordul. Lady Alys îşi împachetase puţinul pe care voia să-l ia cu ea şi aşteptase câteva zile ca Sir Raymond să ajungă la destinaţie. Plănuiseră să se furişeze din castel în acea seară şi să gonească spre
libertatea lor. ,

însă oamenii lui Surton apăruseră de nicăieri, şi un trădător e chisese poarta, lăsând duşmanii înăuntru. Iar acum, în loc să fug p nouă viaţă, erau prinşi în castel. Sortiţi să moară.

- Treci în cameră, îi ordonă el, neîndrăznind să se întoarcă.

Lovi cu piciorul un soldat care încerca să se urce pe partea liberă a scărilor.

-Nu pot să te las! strigă ea.

- Trebuie s-o faci! zise el, parând o lovitură de sabie şi trimiţând arma duşmanului în aer. Soldatul sări ca să o recupereze, însă cel din spatele lui îi luă locul. Dacă mă iubeşti, o să faci asta pentru mine, zise el. Intră în cameră şi blochează uşa!

- Ba nu! John! Te rog, nu îmi cere să te părăsesc!

-Alys! Dacă mă iubeşti, pleacă!

Stephen se trezi, transpirat şi respirând greu. O teamă nedefinită îl copleşi.

Se dădu jos din pat repede şi îşi trase pe el pantalonii. îşi puse papucii, luă cămaşa şi o aruncă pe el în timp ce ieşi din cameră. Inima îi bătea cu putere în piept, şi nu se opri să se gândească în timp ce se îndreptă spre uşa Oliviei.

Mânerul se întoarse uşor în mâna lui, şi Stephen respiră uşurat că tânăra nu încuiase uşa. Intră în cameră şi închise uşa în urma lui. înăuntru era puţină lumină, numai de la lună şi stele, însă era îndeajuns ca să ajungă la patul ei.

Olivia dormea, părul închis la culoare revărsându-i-se pe pernă, genele aruncându-i umbre pe obraz. Simţi un nod în gât şi întinse o mână ca să o mângâie pe faţă.

Tânăra deschise ochii şi expiră înfricoşată. Apoi, văzu cine era şi se relaxă.

- Stephen, s-a întâmplat ceva? întrebă ea în timp ce se ridică. -Nu.

E... Am visat din nou.

-Ce? Adică, despre...

El încuviinţă.

- Exact ca data trecută. Sunt pe o scară, mă lupt până la moarte, şi tu... adică, Lady Alys.. e pe trepte, în spatele meu. în capătul scărilor e o uşă, ultimul punct de apărare din castel. Eu... sau mai degrabă el... vrea ca ea să meargă acolo şi să blocheze uşa, cu toate că ştie că asta nu o să o protejeze.

- Vai. nu! Cât de trist! Olivia îi privi chipul marcat de emoţiile care copleşiseră. Se întoarse, se trase într-o parte şi îi făcu semn. Haide! Aşază-te! Pari epuizat.

Stephen făcu asta, trecându-şi mâna prin păr.

- Atn simţit ce simţea el. Ştia câ avea să moară, dar nu asta îl spe- na "ci ce avea să se întâmple cu ea după ce el dispărea. Nu îi păsa
decât sâ o protejeze.

-O iubea.

„plecau din castel. Fugeau împreună.

-Ce?

Olivia îl privi surprinsă. El încuviinţă.

-Asta era în mintea mea în vis. Că ea îşi împachetase lucrurile şi urmau să fugă din castel în timp ce Sir Raymond era plecat. Voiau să fugă împreună. Apoi, duşmanul a atacat, şi au rămas prinşi acolo. Ea avea un sac în mână. M-a lovit în picior când s-a mişcat. Cred că... Nu ştiu, dar, dintr-un motiv anume, cred că-n el era cutia de aur.

- Poate pentru asta îşi făcea bagajul, zise Olivia. În visul pe care l-am avut, când s-a oprit şi s-a dus la fereastră... Poate se pregătea să plece cu iubitul ei.

-Şi, în schimb, au murit.

- Este foarte trist. îmi pare foarte rău pentru ei.

- Prezenţa malefică nu are cum să aibă legătură cu ei. în ei nu e decât iubire.

Stephen se întoarse spre Olivia. Părul îi cădea într-o mantie mătăsoasă în jurul umerilor, invitându-l să-l atingă. Ochii ei mari străluceau cu lacrimi neplânse. Buzele îi tremurau, moi şi vulnerabile. Dorinţa îl lovi în vintre.

-Ştiu cum se simţea, zise Stephen încet. O dorea dincolo de raţiune, dincolo de datorie şi onoare. Privirea lui o mângâie, oprindu-se în jos, spre promisiunea moale şi ascunsă a corpului îmbrăcat în cămaşa de noapte. Ştiu...

-Stephen...

Olivia simţi mângâierea ochilor lui ca şi cum ar fi atins-o. îşi aminti senzaţia buzelor lui pe ale ei, tachinarea, atingerea excitantă a limbii lui pe sânii ei, mâinile lui plimbându-se peste corpul ei, lăsând în urmă căldură. Dintr-odată, îşi dorea cu disperare să simtă din nou toate astea. Dorea să-i simtă mâinile pe sânii ei. Voia să-i savureze gustul. Olivia nu cunoscuse dorinţa până când nu-l cunoscuse pe Stephen, iar acum era o senzaţie urgentă, care se zvârcolea în ea, zbătându-se pentru eliberare.

Stephen văzu dorinţa din ochii ei şi o simţi alunecând prin el. Voia să o întindă goală în aşternuturi, încadrată de părul mătăsos. Se gândi să-şi îngroape faţa în părul ei şi să îşi lase mâinile libere pe pielea ei albă; pasiunea îl făcu să tremure.

- Eşti atât de frumoasă, şopti el.

Olivia îl privi în ochii argintii, întunecaţi de dorinţă, şi simţi pentru prima oară în viaţa ei că era frumoasă. Cu o îndrăzneală de care nu s-ar fi crezut capabilă, îşi dădu cămaşa de noapte jos şi o aruncă pe pat lângă ea. Se aşeză cu faţa spre el, goală, simţindu-şi pulsul bătând cu putere.

Stephen inspiră adânc, timpul şi raţiunea alunecând în întuneric, şi un vârtej ameţitor de pasiune îl cuprinse. îi rosti numele, cuvintele căzându-i de pe buze ca o rugăciune. O învălui cu privirea, acoperindu-i sânii rotunji şi albi ca laptele, cu sfârcuri roz-ca- fenii în, talia îngustă coborând în şoldurile pline. Simţi cum i se usucă gura.

Sfârcurile Oliviei se întăriră sub privirea lui, iar mădularul lui Stephen se întări pe dată. îşi puse mâinile pe ea, lăsându-le să-i alunece uşor peste umeri şi să simtă contrastul splendid dintre os tare aflat sub pielea moale. Degetele îi alunecară peste piept şi pe sâni, mângâindu-i, şi se uită cu o bucurie senzuală cum sfârcurile se întăriră, aşteptându-i cu nerăbdare atingerea.

Olivia se întinse pe spate, lăsându-se pradă plăcerii oferite de mâinile lui. Când se gândi la asta mai târziu, fu surprinsă că nu îi fusese ruşine şi că simţise numai plăcere în vreme ce degetele Iui o explorau. Oftă în timp ce degetele lui alunecară pe coastele şi pe pielea moale a abdomenului ei. Degetele i se întinseră pe abdomen, îndoindu-se ca să-i mângâie şoldurile şi coapsele, apoi alunecând în partea interioară a picioarelor ei, mişcându-se încet spre căldura din ce în ce mai intensă din centrul ei. Nu ajunse la acel loc, ci alunecă peste coapsa ei şi pe abdomen, mângâind-o, tachinându-se reciproc în timp ce se mişca mai aproape, apoi se întorcea, după care aluneca din nou.

Olivia ardea de dorinţă. îşi mişcă picioarele necontrolat, neputând să aline dorinţa care creştea între ele. Se întinse după el, îşi puse mâinile pe pieptul lui şi le lăsă să alunece pe sub cămaşa lui. Ochii lui Stephen sclipiră şi pulsul i-o luă razna în timp ce Olivia îşi plimbă mâinile peste pieptul lui, căutând sfârcurile lui tari Şt masculine. Le mângâie şi se desfătâ cu modul în care acestea se ţntâreau sub atingerea ei. Le strânse şi le eliberâ, şi un val de câldurâ o inundă când Stephen gemu.

Bărbatul îşi dădu cămaşa jos şi o aruncă, dându-i acces liber la pieptul lui. Se lăsă peste ea, sărutându-i uşor pielea de pe abdomen. Făcu cercuri leneşe cu limba şi se mişcă încet şi ademenitor în sus, până ajunse la un sân. Sărută curbura de jos, gura lui miş- cându-se încinsă peste ea. Olivia aşteptă, încordându-se la fiecare mişcare a

buzelor lui. Aştepta într-o agonie de plăcere şi nerăbdare, totul din ea fiind concentrat spre acel loc spre care se îndrepta el.
Se arcui, înfigându-şi mâinile în cearceafuri, simţind căldura care pulsa în ea.

Apoi, gura lui îi încercui sfârcul, trăgându-l în peştera fierbinte şi umedă, iar Olivia gemu când simţi plăcerea pe care o aşteptase. Oftă în timp ce el o dezmierda cu gura, trăgând insistent de mugurul din ce în ce mai tare, mângâindu-l şi alintându-l cu limba. Apoi, tocmai când credea că plăcerea din ea nu se putea intensifica, mâna lui alunecă peste abdomen, făcându-şi loc între picioarele ei şi căutând centrul umed al feminităţii ei. Olivia tresări şi scoase un sunet de uimire şi foame. îşi depărtă picioarele pentru el. Simţi cum ia foc sub atingerea lui şi se zvârcoli. îşi trecu mâinile peste spatele lui, senzaţia atingerii excitând-o şi mai mult. Voia să îl simtă peste tot. Să îl guste. Să îl atingă. Degetele îi alunecară în pantalonii lui, dorind mai mult. Stephen mormăi şi se îndepărtă.

Olivia se întinse după el. Stephen scăpă repede de povara pantalonilor, dându-i jos, apoi reveni peste ea, aşezându-şi gura peste celălalt sân al ei, desfătându-l cu plăcere. Olivia îşi plimbă mâinile peste marginile şoldurilor lui, în sus, pe spate, mângâindu-l şi înfigându-şi unghiile în carnea lui.

Stephen îi depărtă picioarele, şi degetele lui o deschiseră, explorând carnea alunecoasă şi interiorul ei. Olivia gemu, apropiindu-se de el şi mai mult. El mângâie esenţa camoasă ascunsă acolo, şi degetele i se mişcară în ea. Olivia icni, dorindu-şi cu disperare să simtă eliberarea. Niciodată în viaţa ei nu se simţise aşa: sălbatica şi înfierbântată, pulsând primitiv de dorinţă. Voia să-l simtă în centrul fiinţei ei, dorindu-şi o împlinire pe care putea numai să o bănuiască. Ştia că asta aşteptase toată viaţa ei. Acel moment. Acel barbat. Acea
căldură, acea presiune înfometată.

Apoi, Stephen se mişcă între picioarele ei, mâinile alunecându-i sub şolduri şi ridicând-o. Olivia se arcui, tensiunea din ea fiind aproape de nesuportat în timp ce el alunecă încet şi cu atenție în ea. Olivia simți durere, însă aceasta nu întrecea valul de plăcere în timp ce el o umplea. Stephen se mişcă încet în ea, până când pasiunea zvâcnea în ei, țipând după eliberare. Olivia gemu în timp ce dorința explodă în ea, pulsând în valuri copleşitoare de desfătare. El se cutremură şi o sărută, simțindu-i gustul în timp ce se apropia de culmea violentă şi explozivă a pasiunii.

Se prăbuşi peste ea, apoi se aşeză pe o parte, luând-o în braţe şi trăgând-o aproape. Olivia se odihnea cu capul pe pieptul lui. Stephen o sărută pe creştet, iar ea se cuibări în el. Nu vorbiră, bucurându-se de satisfacţia tăcută. Olivia se simţea relaxată şi caldă, satisfăcută până în adâncul sufletului. Nici un gând, nici o problemă nu o deranjară în timp ce plutea în regatul desfătării. în acel moment, nu exista nici o dragoste din trecut care să-l bântuie pe Stephen, nici un medium sau şedinţe de spiritism, nu mai existau femei fantomatice care să alunece pe holurile din Blackhope sau să dea buzna în visele oamenilor.

Pur şi simplu, stătea în braţele bărbatului pe care îl iubea.

Olivia se trezi alene în dimineaţa următoare şi savură fericirea plăcută care încă vibra în ea. Un zâmbet îi apăru pe chip când îşi aminti ce se întâmplase în noaptea anterioară: bucuria, apoi satisfacţia tandră de a sta în braţele lui Stephen. După o vreme, vorbiseră puţin în şoaptă, zâmbindu-şi, chicotind. Nu spuseseră lucruri importante, dar pentru ea fusese cu totul aparte.

îşi dădu seama că se îndrăgostise de Stephen aproape în clipa în care se întâlniseră. în ciuda lucrurilor stranii care se întâmplaseră în ultimele săptămâni, se trezise în fiecare dimineaţă nerăbdătoare să înfrunte ziua. Acum, ştia că asta se întâmplase pentru că urma să îşi petreacă timpul cu Stephen.

Olivia ignorase sentimentele care luaseră naştere în ea până în ultima noapte, când revelaţia explodase în adâncul ei, valul de emoţie copleşind-o cu toată forţa pe care o puteau avea senzaţiile fizice, îl iubea pe Stephen.

Nu era însă atât de sigură că sentimentul era reciproc, dar nu voia să aprofundeze acest lucru. Pentru moment, era de ajuns să ştie câ ea ii stârnea pasiunea, că o dorea cu genul de nevoie primară pe care o dovedise noaptea trecută. Nu voia să afle dacă sentimentele lui pentru Pamela fuseseră mai intense decât ce simţea pentru ea sau cât din tot ce se întâmplase fuseseră rămăşiţele pasiunii pe care o trăiseră în visele despre

iubiţi medievali.

în acea clipă, nu voia decât să se bucure de ce avea în cele dm urmă, se ridică şi se duse la oglindă, întrebându-se dacă arăta la fel de diferit pe cât se simţea. Văzu ceva nou pe faţa ei, o licărire în ochi, o uşoară roşeaţă în obraz, o anumită blândeţe în tiâsâturi, care nu fuseseră acolo înainte. Spera că nu erau atât de vizibile în ochii celorlalţi.

Joan intră să o ajute cu rochia ei, iar Olivia se relaxă puţin când servitoarea nu făcu nici un comentariu despre înfăţişarea ei. Olivia se duse la şifonier ca să aleagă rochia cu care avea să se îmbrace şi se uită o clipă la toate. Se întrebă, iritată, de ce se îmbrăcase mereu atât de plictisitor. Când avea să se întoarcă în Londra, urma să cumpere nişte rochii noi, mai colorate, care să se potrivească mai bine cu starea ei.

Alese cea mai frumoasă dintre rochiile ei de zi şi nu protestă când Joan îi prinse părul într-un aranjament elaborat de bucle. Se duse jos, mulţumită de felul în care arăta.

Nu ştia sigur ce urma să facă în clipa când avea să îl vadă pe Ste- phen pentru prima oară în acea zi. Se temea că un zâmbet imens avea să îi apară pe faţă, unul atât de strălucitor, că toată lumea urma să ghicească ce se întâmplase. Se simţi puţin timidă şi foarte nerăbdătoare. Ce avea să îi spună el? Cum avea să se poarte?

Se simţi uşurată când intră în sufragerie şi îl găsi numai pe Stephen acolo. Acesta stătea la masă şi bea ceai, dar se ridică în momentul când ea intră în cameră, şi un zâmbet strălucitor îi
lumină faţa.

- Olivia!

Stephen ocoli masa, şi, pentru o clipă, Olivia crezu ca avea sa o ,a în braţe,
însă privirea lui se opri asupra servitorului care statea ang
bufet şi ezită. Doar **îi** trase scaunul ca să ia loc.

Rămase în spatele scaunului ei pentru o clipa şi o atinse uşor pe umăr.

Se duse după aceea înapoi la scaun ui şi sp

-Vrei nişte ceai?

- Da, mulţumesc.

i »i turnându-i ceai, apoi se

Lacheul veni imediat lângă scaunu • stâtea în capătul

retrase la locul lui. Olivia îl privi pe tep ' care sa 0 vadă zâm-
celălalt al mesei, fericită că nu era nllTieI^ ^ fost cineva acolo,
bindu-i. Nu părea să se poată controla. Dacă ar n
era sigură că ar fi ghicit ce se întâmplase intre e^ ^ şj

mân,,

Se duseră la bufet şi îşi puseră de ™ncare, ^ ^ ^ ^
cară, vorbind despre lucruri **obişnui** e. **^ se** **celălalt.** **Olivia**

ei ce spuneau. Nu voiau decât sa s ei în acea seară
întrebă dacă Stephen avea sa vina dm nou m w
şi, exact în acea clipă, văzu în ochii lui o licărire care o asigura ca asta
avea să facă. Se înroşi şi se uită în farfurie. _ ,

Rafe li se alătură după ceva timp. Acesta nu păru sa observe ceva neobişnuit şi legă o conversaţie într-un mod la fel de relaxat ca în ziua anterioară, întrebând-o politicos pe Olivia cum dormise. Această încercă să-şi oprească un chicot şi doar înclină din cap şi îi
răspunse politicos.

Se părea că fuseseră ultimii care coborâseră să mănânce, deoarece nu li se mai alătură nimeni. După masă, cei trei se duseră spre sufrageria formală, unde un servitor le spusese că Lady St. Leger îşi aştepta oaspeţii.

Fură surprinşi să o găsească acolo numai pe Lady St. Leger, care le spuse că, deşi luase micul dejun cu Lord Moreland şi Belinda, nu îi văzuse de atunci.

-Cred că Lord Moreland a vrut să vadă biblioteca, zise Lady St. Leger, iar Olivia chicoti.

- Da. Sunt sigură că o să-şi petreacă majoritatea timpului acolo. Unchiul meu e un invitat groaznic, milady, dacă vreţi să faceţi conversaţie şi minunat dacă vreţi să staţi singură, îi zise Olivia.

St Lei Morelaud 36 pare ferme«tor, draga mea, îi spuse Lady
de 4 "■*'4

Şl Belinda? întrebă Stephen.

"e8"Î' at * to L°-dn,.
întrerupţi de zgomotul unor Senerale, până când furi
seră to fi spre uşă. P Ş pe marmura de pe hol. Se întoar-

2Q8 113 ValenSkaya intră în «meră, spunând: k

-Mamă? Se uită prin cameră, unde clar nu era mama ei. Se întoarse

spre Lady St. Leger şi întrebă: Aţi văzut-o pe mama în dimineaţa asta?
-Nu, răspunse Lady St. Leger. Ce s-a întâmplat, copilă?
– Mama a dispărut! exclamă Irina.

CapitofuÎ 14

-Ce? Lady St. Leger păli. Ce vrei să spui?

-A dispărut! strigă Irina.

-A dispărut? Stephen se ridică, îndreptându-se spre tânără. Hai, ia loc. Calmează-te şi spune-ne ce s-a întâmplat.

-Nu pot să mă aşez, zise Irina. Nu înţelegi? I s-a întâmplat ceva! Nu e aici!

- Eşti sigură? întrebă Lady St. Leger. E o casă mare.

-Am căutat-o în camera ei. Nu era acolo când am coborât la micul dejun, ceea ce m-a surprins, pentru că de obicei mergem împreună. M-am gândit că e deja în sufragerie, dar, când am ajuns aici, nu era. Nu era nimeni. M-am gândit că probabil am ratat-o, aşa că am mâncat. Am venit aici, dar nu era nimeni, aşa că m-am întors sus şi am căutat-o din nou în camera ei. Era tot goală. M-am gândit că poate s-a dus în dormitorul meu, dar nu era nici acolo. Am căutat-o în camera domnului Babington, dar servitoarea a spus că nu a trecut pe acolo de dimineaţă. Am aşteptat-o în camera ei, crezând c-o să se întoarcă, dar n-a făcut-o. Aşa că acum m-am întors în sufragerie ca să îl întreb pe servitor dacă mama i-a spus unde se duce când a plecat de la micul dejun. A zis că nu o văzuse toată dimineaţa.

Absenţa lui *madame* Valenskaya de la orice masă era, într-adevăr, ceva ciudat, se gândi Olivia, dar nu spuse acest lucru cu voce tare. Se duse spre Irina, zicând cu voce calmă:

-Sunt sigură că *madame* Valenskaya este bine. Poate e în altă cameră sau s-a dus să se plimbe în grădină.

- înainte să ia micul dejun? Irina îi aruncă o privire neîncrezătoare. Nu e deloc tipic pentru mama.

- Dumnezeule! Nu avea cum să i se întâmple ceva! exclamă Lady St. Leger. Nu avea cum să se petreacă altă calamitate.

- Sunt sigură că e bine, milady, o încurajă Olivia.

- Mă scuzi, domnişoară, îi zise Rafe Irinei, dar eşti sigură că nu a plecat? Părea destul de afectată aseară, după ultima şedinţă.

-Mama nu ar pleca fără mine! exclamă Irina. Sau cel puţin nu fără să îmi spună.

- Bineînţeles că nu, încuviinţă Lady St. Leger. Mi-e atât de frică, după tot ce s-a întâmplat cu domnul Babington. Mă tem că i s-a întâmplat ceva. Nu înţeleg de ce şedinţele au devenit atât de... Sunt diferite faţă de cum erau la început.

- Nu-ţi face griji, îi zise Stephen. O s-o căutăm. Mamă, tu stai aici, în caz că *madame* Valenskaya o să te caute. Rafe?

Nu fu nevoie decât să îi arunce o privire acestuia, şi Rafe era lângă el.
- De unde să începem?
- De ce nu mergeţi tu şi Irina prin partea asta a parterului? Sălile de bal, sera, ambele sufragerii. Eu şi Olivia o să ne ocupăm de partea de vest. O să trimit un mesaj la grajduri şi o să îi pun pe câţiva servitori să caute prin grădini.

Rafe încuviinţă, iar Irina ieşi pe uşă. Stephen trase de şnurul clopoţelului şi, când un servitor îşi făcu apariţia, îi dădu instrucţiuni să caute în bucătării, grădini şi grajduri. Apoi, el şi Olivia porniră pe hol. Prima lor oprire fu biblioteca, în care era numai unchiul Bellard. Când acesta auzi de căutarea lor, li se alătură. în salonul de muzică, o găsiră pe Belinda, care fu fericită să renunţe la lecţiile de pian şi se alătură şi ea căutării. Salonul mic din partea din spate a casei şi camera de fumat erau şi ele goale.

Se întoarseră la baza scărilor, tocmai când Rafe şi Irina veneau din partea cealaltă. Stephen îşi privi întrebător prietenul, care clătină din cap.

-Am verificat toată partea asta. Steve, amice, ai mult prea multe camere în casă, îi zise Rafe. Nu e nici un urmă de ea. Am vorbit din nou cu servitorul din sufragerie, care a jurat că femeia nu a fost acolo de dimineaţă.

-l s-a întâmplat ceva, insistă Irina tristă. Mai mult ca sigur.

Stephen o luă pe scări, şi restul îl urmară. îi trimise pe Rafe şi pe Irina într-o parte a coridorului, iar unchiul Bellard şi Belinda o luară în cealaltă parte. El o luă pe Olivia de braţ şi se îndreptară spre camera mediumului. Intrară, dar nu era nimeni. însă hainele femeii erau în continuare acolo, multe dintre ele aruncate haotic pe scaun şi măsuţă.

„Cel puţin, nu şi-a făcut bagajul şi a plecat, zise Stephen. Ăsta a primul meu gând când domnişoara Valenskaya a zis că nu
ogăseşte.

, Aşa pare. Deşi aseară părea foarte afectată.

Intrară apoi în camera Irinei, care era şi ea goală, apoi în a domnului Babington, gândindu se că poate *madame* se dusese să-şi verifice prietenul. înăuntru nu era nimeni cu excepţia lui Babington, care stătea nemişcat şi tăcut în patul lui, cu ochii închişi. Servitoarea care fusese pusă să stea cu el se uită în sus şi dădu să se ridice de pe scaunul de la intrare, însă Stephen îi făcu semn să se aşeze la loc.

-Cum se simte? întrebă Stephen.

La fel ca Olivia, şi el îl verificase pe Babington în fiecare zi de la

incident, dar nu văzuse nici o schimbare.

Situaţia era tot la fel. Servitoarea clătină din cap, spunând:

-E la fel, milord. Doctorul ar trebui să vină, în caz că vreţi să vorbiţi cu el.

Stephen încuviinţă, iar el şi Olivia ieşiră din cameră. Cei doi se uitară pe hol, unde ceilalţi verificau cameră cu cameră, găsin- du-le goale.

-Cum rămâne cu camerele nefolosite? întrebă Olivia, arătând spre coridorul îngust care se intersecta cu cel pe care se aflau.

După colţ, de-a lungul celuilalt hol, se aflau mai multe camere de oaspeţi, care nu erau folosite în prezent. Stephen ridică din umeri.

- Presupun că trebuie să verificăm, ca să fim scrupuloşi. Apoi, mergem la etaj. Mă gândesc însă căpoate a ajuns în aripa nefolosită a casei şi s-a pierdut.

- Da. Sau poate totul face parte dintr-o farsă elaborată.

Stephen o privi, cu un zâmbet sarcastic pe faţă.

- Lady Olivia, detectez oare o notă de cinism în vocea ta?

- 0 adevărată simfonie când vine vorba despre *madame* Valenskaya şi fiica ei.

Ochii lui erau plini de căldură în timp ce o privea.

-Am o dorinţă nebună să te sărut acum, mica mea cinică.

Trăsăturile Oliviei se îmblânziră sub privirea lui, şi ea îşi feri privirea, şoptind:

- Mă faci să uit ce ar trebui să facem.

- îmi pare rău, zise el pe un ton lipsit de regret, în timp ce o luă se braţ şi coti după colţ.

Se uitări în camera cea mai apropiată, apoi În cea de vizavi. Ceilalţi membri ai micului lor grup de căutare veneau după colţ ca să li se alăture, când Stephen deschise uşa camerei în care se afla mcăperea secretă.

Uşa spre camera secretă era deschisă.

Stephen intră, cu Olivia pe urmele lui, apoi se întoarse şi scoase capul pe uşă.

- Rafe. Ţine-i pe ceilalţi aici.

Rafe încuviinţă, în timp ce Stephen închise uşa. De afara se auzeau vocile celorlalţi, care discutau aprins, şi răspunsul ferm al lui Rafe.

Stephen şi Olivia se uitară unul la celălalt, apoi la deschizătura din

perete. în camera mică era linişte. Stephen se îndreptă încet spre uşă, cu Olivia pe urmele lui. Tânăra simţi o senzaţie de groază în stomac.

Stephen intră în cameră, şi, cu toate că locul acela îi displăcea, Olivia se duse după el, apoi inspiră adânc când văzu ce era înăuntru.

Cutia de aur nu era pe masa mică, ci pe podea, cu bijuterii care ieşeau din ea, la doar câţiva centimetri de mâna întinsă a corpului nemişcat de lângă ea. Femeia întinsă era moartă, însă nu avea forma lui *madame* Valenskaya. Era trupul suplu al Pamelei St. Leger.

-Dumnezeule!

Pentru o clipă, Stephen pur şi simplu se uită la Pamela, fără să se mişte.

Apoi, se apropie de cadavrul ei şi îngenunche. îşi duse degetele la încheietura Pamelei, căutându-i pulsul, cu toate că răceala pielii ei dădea clar de înţeles că era în zadar.

- E moartă, spuse el încet.

-Stephen...

Olivia se duse la ea, compasiunea copleşind greaţa din stomacul ei. Această femeie, atât de frumoasă în viaţă, acum moartă, fusese femeia pe care el o iubise nebuneşte. Oricât de mult îl rănise Pamela, Olivia ştia că regretul şi durerea îl măcinau pe Stephen.

îmi pare atât de rău, îi spuse ea, punându-şi mâna pe umărul lui.

idodată nu mi-aş fi imaginat..., spuse el cu voce joasă. i y[13] se forţă să se uite la cadavru. Stomacul i se întoarse pe dos, ericire, reuşi să nu verse. Faţa Pamelei era contorsionată intr-o mască a terorii. Olivia observă că nu era rănită şi nici pe podea nu se vedea sânge.

pe Olivia o apucă tremuratul. în cameră era îngrozitor de frig, iar atmosfera grea se simțea apăsătoare.

Stephen se ridică şi îşi trecu braţul peste umerii ei. Ieşiră din cameră. Olivia îl luă de talie, şi râmaseră aşa pentru o clipă în faţa camerei secrete.

-Crezi că... Cum a murit? întrebă Olivia.

-Habar n-am. Nu există urme. Nu e sânge. Nici un semn că ar fi fost sugrumată. Dar faţa ei!

-Ştiu. Părea...

- îngrozită. Săraca naivă lacomă!

- Crezi că *madame* Valenskaya i-a făcut asta?

Stephen oftă şi se aşeză pe marginea patului, trecându-şi mâinile prin

păr.

-Cum ea e cea care lipseşte, pare să fie un suspect plauzibil.

-Dar dacă *madame* Valenskaya a ucis-o pentru bani, de ce nu a luat comoara? se întrebă Olivia. Şi de ce era Pamela aici? Oare...

Olivia făcu o pauză, încercând să găsească un mod delicat de a-şi formula întrebările.

-Fura comoara martirilor? sugeră Stephen. Nu văd ce alt motiv ar fi avut ca să fie aici, cu cutia lângă ea. S-a plâns de mai multe ori că alocaţia de văduvă abia îi ajunge ca să supravieţuiască. Roderick i-a lăsat destui bani, dar, pentru o femeie ca Pamela, nu erau de ajuns. Era încrâncenată pentru că nu născuse un moştenitor, iar asta însemna că nu avea nici un drept asupra moşiei. S-a purtat de multe ori ca un mercenar, dar tot nu-mi vine să cred că s-ar preta la aşa ceva.

- Poate *madame* Valenskaya a furat comoara. Poate Pamela doar a dat peste ea şi...

Stephen îi aruncă o privire întrebătoare.

-Nu e nevoie să-i minimalizezi greşelile. Ştiu mai bine decât oricine ce fel de femeie era Pamela.

- Dar cum a intrat în cameră?

- Poate Roderick i-a spus Pamelei. Era destul de îndrăgostit cât să facă orice ar fi vrut ea — cel puţin, la început, când s-au căsătorit. Nu ştiu dacă înainte să moară a ajuns să vadă cum era ea de fapt.

- Dar, dacă lucrurile ar fi stat aşa, ar fi putut să ia comoara oricând. De ce acum, când casa e plină de oameni?

- Poate s-a temut că o să cedez şi o să cred în „spiritele neobosite“ ale lui *madame* Valenskaya. Sau poate pur şi simplu şi-a dat seama că nu avea nici o şansă să mă seducă şi să mă convingă că o iau de nevastă, ca să recâştige banii şi moşia pe care le-a pierdut odată cu moartea lui Roderick.

-Ah!

Olivia nu ştiu ce altceva să spună.

Nu putu nega că se simţi uşurată să afle că Stephen nu fusese tentat de Pamela, dar îi fu şi ruşine, deoarece se gândise la aşa ceva, în condiţiile în care femeia era moartă, la doar câţiva metri de ea.

Stephen strânse din dinţi, apoi se ridică iute, cu o expresie hotărâtă.

- Cred că e momentul să primim câteva răspunsuri.

Deschise uşa şi îl chemă pe Rafe înăuntru.

- Slavă Domnului că eşti aici! îi spuse prietenului său. O să am nevoie de

tine.

- Ce e? Femeia aia, Valenskaya?

-Nu. Pamela. Şi e moartă.

- Ce? Rafe îl privi lipsit de orice expresie, iar Stephen îl conduse spre camera secretă. Se uită pentru o clipă, apoi se întoarse înapoi spre Stephen. Ce o să faci?

- în primul rând, o să trimit după sergent. Doctorul o să vină în curând să îl consulte pe domnul Babington. E şi medic legist, deci o să o poată examina. între timp, am de gând să vorbesc cu domnişoara Valenskaya. Am nevoie să stai aici şi să păzeşti uşa.

- O să mă asigur că nu intră nimeni, promise Rafe.

Cei trei se întoarseră pe hol, Rafe închizând uşa după el şi aşezân- du-se în faţa ei. Irina se apropie tulburată.

- Ce e? Aţi găsit-o pe mama?

-Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Stephen, evitându-i întrebarea. Se uită la sora lui şi la unchiul Oliviei, care era şi el acolo. Rafe o să vă explice. Haide, domnişoară Valenskaya.

Stephen o luă de braţ şi o conduse, aproape forţat, pe scări şi în salonul unde se afla mama lui. Irina îl copleşi cu întrebări, la care el nu răspunse. Tânăra deveni din ce în ce mai agitată, iar Oliviei îi păru puţin rău pentru ea. I se păru crud să nu îi spună că nu o găsiseră

pe mama ei moartă, dar era sigură că Stephen voia ca tânăra să fie cât mai tensionată, în speranţa că asta avea să crească şansele ca ea sâ *cedeze nervos* şi să le spună adevărul.

Când intrară în salon, degetele Irinei erau înfipte în fustă, şi tânăra tremura.

-De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

-Mama ta nu era acolo, domnişoară Valenskaya.

-Atunci, ce...

-Stephen, ce se întâmplă? întrebă Lady St. Leger, ridicându-se de pe scaun.

Bărbatul o privi, şi expresia i se înmuie pentru *o* clipă.

- Mamă, îmi pare rău să te supăr, dar nu mai pot să stau şi să permit prostiile astea. Cineva a murit acum, şi...

-A murit! Lady *St. Leger* îl privi, albindu-se la faţă, iar Olivia se duse repede lângă ea. Nu poţi... Cine? *Madame* Valenskaya?

-Nu, nu ea, ci Pamela.

Olivia o prinse de braţ pe Lady St. Leger, care se clătină şi o ajută să se aşeze pe scaunul de pe care tocmai se ridicase.

-Dar cum... ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Lady St. Leger.

-Nu sunt sigur. Nu are nici un semn. Dar cred că pot spune că cineva a omorât-o.

Stephen se întoarse spre Irina, care îl privea cu gura căscată, incapabilă să se mişte.

- Nu am zis nimic despre spectacolul absurd pe care tu şi mama ta l-aţi pus la cale, începu el.

-Nu am...

-Nu te *deranja, zise* Stephen. Nu mai am timp şi nici răbdare pentru jocurile tale. Pamela *e* moartă acum, şi o să aflu ce s-a întâmplat. Cum de aţi ajuns să vă prindeţi de mama mea şi să o transformaţi în victima escrocheriilor voastre?

-Eu... eu... Irina deschise şi închise gura de mai multe ori, privin- du-l pe Stephen ca un iepure prins.

-Mamă? zise Stephen. Se întoarse spre Lady St. Leger. Cum ai întâlnit-o prima oară pe *madame* Valenskaya?

Lacrimi luciră în ochi femeii.

'Stephen, cum poţi să vorbeşti despre asemenea lucruri într-un Omenea moment? Pamela e moartă!

Olivia o luă de mână pe femeie.

- Ştiu câ pare foarte greu, milady, dar Stephen încearcă doar să afle cine a rănit-o pe Pamela şi de ce. Trebuie s-o facă.

- Dar ce are de-a face asta cu *madame* Valenskaya?

-Cu siguranţă, observi că are de-a face totul cu ea, îi zise Stephen. Pamela a fost găsită cu comoara despre care tot vorbea medi- umul tău. Nu cred că a fost o coincidenţă. Cine ţi-a prezentat-o pe *madame* Valenskaya?

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Lady St. Leger, care şi le şterse cu o batistă.

- Am întâlnit-o acasă la Lady Entwhistle. A fost o cină restrânsă.

- De ce te-a invitat femeia asta?

-Nu... nu înţeleg. Pur şi simplu, mi-a trimis o invitaţie. Am fost puţin surprinsă. O cunosc doar vag. Nu aveam de gând să merg.

-Atunci, de ce ai făcut-o?

- Pamela era groaznic de plictisită şi m-a convins că ne-ar prinde bine amândurora să ieşim. În plus, era o cină restrânsă, aşa câ era totul în regulă. Prin urmare, ne-am dus. *Madame* Valenskaya era acolo şi a fost convinsă să ţină o şedinţă. A fost o revelaţie. Nu ştiusem că era posibil să vorbeşti cu o persoană moartă. Mi-a vorbit direct. A spus că am pierdut pe cineva drag mie, şi am auzit numele lui Roddy.

- Pamela, scrâşni Stephen. Nu părea genul interesat de aşa ceva.

- Da, şi eu am fost puţin surprinsă, trebuie să recunosc, zise Lady St. Leger. Dar cred că Pamela voia mai degrabă să iasă. Săraca fată! Era afectată de moartea lui Roderick. Sinceră să fiu, nu am crezut vreodată că ţinea prea mult la el. Era genul de femeie rece. Ştiu, nu ar trebui să vorbesc aşa despre morţi, dar ăsta e adevărul. Însă, după moartea lui, a plâns zile întregi.

- Probabil mai mult pentru că pierduse statutul şi averea care veneau odată cu titlul de soţie a lui Roderick, nu pentru că acesta murise.

-Stephen! Cum poţi să spui aşa ceva?

-Ăsta e adevărul, şi amândoi o ştim. Dar nu am de gând să-l las pe ucigaşul ei să scape. Orice defecte ar fi avut, Pamela nu merita să moară.
Se întoarse spre Irina. Pamela făcea parte din planul vostru?
V-a ajutat să o atrageri pe Lady St. Leger în capcană?

-Nu! Eu...

-Stephen! Ce vrei să spui? strigă Lady St. Leger.

Xrtd câ domnişoara Valenskaya ştie, zise Stephen. O cunoşteaţi pamela înainte sâ o întâlniţi pe mama?

^ _ pe Lady Pamela! Cum ar fi fost posibil?

- Nu ştiu! Tocmai asta încerc să aflu. De ce a fost Pamela ucisă, cu comoara martirilor? O fura? Sau mama ta o făcea? Sau tu? Care din voi a ucis-o?

-Stephen! strigă Lady St. Leger, şocată. Doar nu vrei să spui...

- Ba da, o fac. Domnişoară Valenskaya, nu ştiu unde s-a dus mama ta, dar mi se pare evident că a dispărut pentru că ştia că Pamela era moartă. Motivul cel mai probabil este că ea a ucis-o.

—Nu! Irina făcu un pas în spate. Mama nu ar... îi aruncă o privire rugătoare lui Lady St. Leger. Vă rog, milady, spuneţi-i...

-Destul! M-am săturat de farsele astea. O sa te dau pe mâna poliţistului când vine aici - şi şi pe mama ta, când o găsim. Poate o noapte în închisoare o să te ajute să înţelegi....

-în regulă! strigă Irina, tremurând. O să vă spun. Nu am rănit-o pe Lady Pamela! Abia dacă am vorbit cu ea! îşi duse mâinile la faţă. Eu niciodată... Lady Pamela a vorbit cu mama. Nu ştiu cum s-au cunoscut, dar ea a venit la noi. Era supărată pentru că avea prea puţini bani. A zis că familia St. Leger a păcălit-o, că, după tot ce făcuse, fusese lăsată fără nici un ban.

-Fără nici un ban! Lady St. Leger păru indignată. Dar Roderick i-a lăsat o sumă generoasă. Nu avea ce să facă mai mult de-atât.

-A spus că era pedepsită pentru că nu născuse copii şi tot vorbea despre cutia asta.

- Comoara martirilor?

Irina încuviinţă.

- Mama era mulţumită să facă lucrurile obişnuite, bătăile şi muzica, toate chestiile astea. Şi se bucura de cadourile primite de la Lady St. Leger. A fost fericită când a fost invitată să vină aici şi să se bucure de generozitatea contelui. însă Pamela voia comoara. Doar despre asta vorbea. Despre cum soţul ei o ţinuse departe de ea, cum refuzase să o lase să poarte bijuteriile de acolo. A spus că o ţinuse ascunsă de ea şi nici măcar nu îi spusese cum să intre în locul în care o ţinea, aşa că a pus la cale planul acesta, ca să ia cutia de la voi. Era sigură că, chiar dacă Stephen nu ar ft vrut să ne-o dea, ar fi făcut-o într-un final pentru că nu voia ca Lady St. Leger să fie nefericită. A zis că, şi dacă nu o să ne dai cutia, o să te duci măcar să verifici bijuteriile.

Nu reuşise niciodată să-l surprindă pe primul Lord St. Leger în locul în care ţinea bijuteriile. Credea că poate să stea cu ochii pe tine şi...

-Şi să mă prindă deschizând camera secretă! exclamă Stephen şi-şi întoarse privirea spre Olivia. Probabil asta a făcut. în ziua în care noi doi am fost acolo, probabil ne-a urmărit, dar nu am observat!

-Ar fi trebuit să ştiu că punea la cale ceva! exclamă Irina, plină de amărăciune. Avea o expresie îngâmfată în ultimele zile. Probabil găsise comoara, şi nici măcar nu ne-a spus. Voia s-o ia pe toată.

- Până când cineva a oprit-o, zise Olivia încet.

Irina păru alarmată.

-Nu am fost eu, milady! Nu ştiam că a găsit cutia, cu atât mai puţin că voia s-o fure.

-Te cred, încuviinţă Stephen. Cred că, mai degrabă, a fost mama ta.

- Mama? Nu! Irina îşi frecă mâinile. Nu înţelegi. Nu avea cum să fie. Mama nu ar... Se opri, uitându-se nesigură în jurul ei. Apoi, se îndreptă şi îşi îndeştă pumnii. Nu te cred! Mama nu a omorât pe nimeni. Sunt sigură că i s-a întâmplat ceva groaznic.

Tânăra izbucni în lacrimi, îşi acoperi faţa cu mâinile şi fugi din cameră. Stephen o privi plecând, apoi se întoarse spre Lady St. Leger.

- Mamă, îmi pare atât de rău.

Ochii lui Lady St. Leger erau scăldaţi în lacrimi.

-Am fost naivă, nu?

- Nu, nu naivă, *o* asigură Olivia, luând-o în braţe. Mulţi oameni au fost înşelaţi de oameni ca *madame* Valenskaya şi fiica ei.

- Chiar credeam că Roddy vorbeşte cu mine. îmi doream acest lucru atât de mult, încât m-am făcut să cred că e posibil. îşi privi fiul. Ai încercat să mă avertizezi, dar nu te-am ascultat. Amândoi aţi încercat să faceţi asta. Iar acum, Pamela e moartă, şi totul pentru că le-am adus pe femeile astea aici.

- Nu e vina ta că Pamela a murit, îi spuse Stephen ferm. Pamela a murit din cauza propriei lăcomii. Nu ştiu cine a ucis-o, dar sunt sigur că totul a pornit de la faptul că fura comoara martirilor.

Lady St. Leger oftă.

- Chiar şi aşa, tot îmi doresc să nu o fi invitat vreodată pe *madame* Valenskaya aici. Se ridică încet. Cred că o să mă duc în camera mea acum.

- Permiteţi-mi să vă ajut, se oferi Olivia, mergând cu ea spre uşă. 220

Lady St. Lcger ti zâmbi.

-Mulţumesc, draga mea. Eşti foarte dulce. Nu e de mirare că Ste phen e îndrăgostit până peste cap de tine. Trebuie să mergem să o vedem pe Belinda. Nu am nici o îndoială că o să fie foarte afectată.

0 luă de braţ pe Olivia şi ieşi din cameră, cu paşi mici, dar cu capul sus.

Irina se duse în sanctuarul camerei ei şi încuia uşa. Se relaxă, şi expresia i se schimbă, pierzându-şi tulburarea şi devenind mai dură, mai controlată. îşi şterse lacrimile de pe obraji şi începu să se plimbe prin cameră.

- Unde Dumnezeului eşti, mamă?

Fusese şocată când Lord St. Leger îi spusese că Lady Pamela era moartă, dar era sigură că nu mama ei o omorâse. Crezuse că reusise să-şi susţină loialitatea faţă de propria mamă, dar şi să sublinieze acea urmă de îndoială. Până la urmă, avea nevoie ca altcineva să-şi asume vina dacă St. Leger şi poliţistul hotărau că chiar Irina luase viaţa Pamelei. Irina nu ştia cum murise aceasta, dar credea că meritase ce i se întâmplase, deoarece încercase să fure comoara de sub nasul lor.

Oricum nu era a ei. Ca orice altceva, îi aparţinea *lui.*

Irina nu fusese nici o clipă prea îngrijorată pentru mama ei. Era sigură că aceasta, speriată după şedinţa de seara trecută, pur şi simplu plecase, încercând să-şi ascundă pentru câteva ore fuga prin faptul că nu-şi luase lucrurile cu ea. Irina nu putuse face mai mult ca s-o ţină acolo. Femeia fusese îngrozită de la criza domnului Babington.

Irina se prefăcuse îngrijorată şi afectată de dispariţia mamei ei doar pentru că celorlalţi li s-ar fi părut ciudat dacă nu ar fi făcut-o şi aşa câştigase nişte timp. Trebuia să rămână mai mult la Black hope, iar St. Leger nu ar fi permis asta dacă ar fi aflat că *madame* Valenskaya pur şi simplu plecase deoarece era speriată.

însă acum, cu moartea Pamelei, totul se schimbase. Fusese ne voită să-şi dezvăluie duplicitatea în faţa lui St. Leger, nu avea să îi permită să rămână. Nici măcar Lady St. Leger nu * vrea în casă. Pamela se dovedise a fi un ghimpe în coastele Irm

până la final.

Pamela nu dorise decât banii, la fel ca mama ei, însă Irina ştia că ea era diferită. Avea un scop mai înalt şi trebuia să rămână ca să-l ducă până la capăt.

Problema era însă că nu mai ştia cum să facă acest lucru. închise ochii pentru o clipă, dorindu-şi să fie ghidată. *El* era acolo, însă nu putea vorbi cu el, să-l întrebe ce să facă.

îşi scoase cărţile şi începu să le amestece, apoi le etală, sperând să obţină răspunsuri. Erau dificil de citit, aşa cum se întâmpla uneori. Apărea cartea *lui,* bineînţeles, a Magicianului, şi Tumul, care semnifica distrugere. Era sigură că rezultatul avea să fie cel pe care îl voia el, dar ea dorea răspunsuri despre ce să facă, şi cărţile erau neclare în privinţa asta.

Auzea din când în când zgomote pe coridor, oameni care se mişcau şi vorbeau. Mai mult ca sigur că venise poliţistul, şi Irina nu avea chef să-l vadă. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să rămână acolo.

Cu cât St. Leger şi ceilalţi se gândeau mai puţin la ea, cu atât mai bine.

Trecură orele, şi ea se tot plimba neliniştită prin cameră. Pe hol se făcuse linişte. Incapabilă să mai rămână înăuntru, deschise uşa şi se uită pe hol. Nu era nimeni acolo. Fu tentată să se ducă în camera în care fusese găsit cadavrul Pamelei. Acolo fusese ţinută comoara. Poate acolo... Dar nu, ştia că ar fi fost inutil. St. Leger pusese probabil pe cineva să *pkzedisck* uşa. Era posibil ca şi poliţistul sau doctorul să fie acolo, aşa că se duse în camera lui Babington.

O servitoare stătea lângă patul lui şi ridică privirea. Irina îi zâmbi.

-O să stau eu cu domnul Babington un timp. Poţi să pleci. O să te chem când o să am nevoie de tine din nou.

-Da, domnişoară. Mulţumesc, domnişoară.

Servitoarea se ridică.

- Nu e groaznic ce i s-a întâmplat lui Lady St. Leger?

- Da, groaznic.

Tânăra se cutremură dramatic, apoi făcu o reverenţă şi ieşi din cameră, închizând uşa în urma ei.

Irina se aşeză lângă pat, privind cu dispreţ silueta nemişcată a lui Howard Babington. Ce bărbat incompetent şi firav! Se enerva când se gândea la tot timpul şi efortul pe care le irosise seducându-I.

îşi puse mâinile pe pieptul lui, spunând:

.Ai fost un recipient prea slab. Nu ai avut destulă putere ca să îl gâzduieşti pe iubitul meu întunecat, nu-i aşa? Ar fi trebuit sâ alevun bun'N; " 0 Pre2enţâaşa puternici. De,

«duc toapo. acum? „natşt lăzi „pul pe spate, închizând X" top ce spuze: Vm, 1, mm, ecum, iubi,,, mea, P,inţul meu a, Umple dmnou acest corp „evredmc şi lasâ-mâ sâ te cunosc începu şi cânte cuvinte antice. s=c«,e. Aerul din jurtd ei se rici Şl rafale de vant umplură camera. '

' Irina se incordâ apoi „esâri violent ,i câzu to genunchi, |i |„â pup» sa revtna. Se ndrcâ inc,, şi se uiti prin Faţa " diferita, ochii mai reci şi tăioşi. v

Când vorbi, vocea ei sună ca un mârâit:

-Osă iau ce e al meu.

, ^ "dlt 5' " !"Tse m "TMera ei, ducându-s. Unu la un ser- II deschise. dadu 1, o parte desuuril, din dan,ei „ l„s „ de p,ele. Scoase un cuţi, din ea. şi l,m, stuJud. Un zâmbet rece 1 moartea u aparu pe buze.

-0 să iau ce e al meu, repetă ea şi puse cuţitul înapoi în teacă ne care o ascunse m mâneca rochiei. *

Apoi, se întoarse şi ieşi.

CapitoCuC ÎS

Olivia intră în biroul lui Stephen <¡; eí „ ridică, ocoli biroul şi o luă în braţe sărutând*"™ Z ñor Ápoi. se ti ,• a
* * Jm.Land-o uşorpe crestpt

- Eşu u„ mge, p«„m, a » gnià de ma„a şi je BL™"',
-Nu e greu. îmi sunt dragi, răspunse Olivia ăcând uZt -Cum se simt?
a, racandunpas mspate.

-Cred că vor fi bine. Belinda a avut nişte şocuri săptămâna asta dar e tañara ş, rezistentă. Lady St. Leger va avea nevoie de mai 2 timp. Se învinovăţeşte ca a declanşat totul când a adus-o pe *madame* Valenskaya aici şi se simte copleşită.

Stephen oftă.

-Sper că nu o să se gândească prea mult la asta.

^ " Leíam lăsat în camera lui Lady St. Leger. Mama ta s-a întins, cu o cârpă îmbibată cu apă şi lavandă pe frunte, iar Belinda îi citeşte. Nu ştiu dacă vreuna din ele e foarte atentă la cuvinte, dar cel puţin îşi distrag atenţia de la ce s-a întâmplat. Olivia îl privi îngrijorată. Dar tu? Cum te simţi?

-Sunt bine. A fost o prostie să nu-mi dau seama că Pamela era implicată în planul lor. Era evident că cineva le dăduse detalii despre Roderick şi despre familie. Cine altcineva ar fi putut face asta dacă nu un membru al familiei? Şi ştiam că Pamela era necruţătoare din fire.

- Nu aveai de unde să ştii, zise Olivia ferm. Lipsa de loialitate este ceva atât de departe de caracterul tău, încât nici nu ai fi putut concepe să ajungi la asemenea concluzii. Dacă ar fi trebui să se gândeas că cineva la implicarea ei, eu sunt aceea. Până la urmă, e domeni meu, şi, fiind şi din afară, ar fi trebuit să privesc situaţia într-un mo

logic, imparţial. „ „ * - „

Ştia că, de fapt, nu se gândise că Pamela era " diurnul pentru că fusese orbită de gelozia pe care o sun£ £*^ acea femeie. Nu reuşise să o privească Stephen o iubise cândva şi pe care poa

adunându-şi forţele. Nu era un subiect pe care voia să-l aprofundeze dar trebuia s-o facă, de dragul lui Stephen. - Probabil simţi multă durere. Până la urmă, ai fost îndrăgostit de ea. Stephen o privi şocat. -Ştiai că eu...
- Pamela mi-a zis că ai fost îndrăgostit de ea, cu toate că povestea ei a fost

I

departe de adevăr. Belinda mi-a zis mai târziu ce s-a întâmplat de fapt, cât de mult ai iubit-o şi cum ţi-a frânt inima. -Am crezut că eram îndrăgostit de ea, zise el. Era frumoasă. -Da, era.

- Era şi mai minunată la optsprezece ani. Proaspătă şi înfloritoare. Am fost naiv. Habar n-aveam ce fel de persoană era cu adevărat. Acum, că mă gândesc, mă bucur că m-a părăsit. Dacă n-ar fi făcut-o, m-aş fi căsătorit cu ea şi m-aş fi simţit mizerabil în ultimii zece ani. în acel moment, am fost plin de furie şi de durere şi am fugit în America. îl uram pe fratele meu, o uram pe ea. Dar, peste scurt timp, am înţeles de ce scăpasem şi am fost recunoscător. îmi doresc doar ca fratele meu să nu fi fost nevoit să suporte mariajul cu ea.

Olivia îl privi uimită. Stephen îi zâmbi.

- De ce te uiţi aşa la mine? Credeai că am suferit după ea în toţi aceşti ani?

- Ei bine... Până la urmă, ai iubit-o, şi ea... era... atât de frumoasă. Vrei să spui că nu a fost aşa?

- Dumnezeule, nu! Am fost îndrăgostit de felul în care arăta. Adevărul e că nici măcar nu o cunoşteam. Aşa cum se întâmplă la debutul fetelor, toţi eram supravegheaţi. Am dansat cu ea. Am făcut conversaţie. Am reuşit să ne furişăm de câteva ori cât să ne sărutăm, dar atâta tot. îmi place să cred că, dacă aş fi vorbit cu adevărat cu ea, dacă aş fi petrecut timp cu ea, mi-aş fi dat seama de cum era cu adevărat. Eram îndrăgostit de o imagine, nimic mai mult. Mi-a trecut repede după ce am plecat, iar, când m-am întors, nici nu mai voiam să am de-a face cu ea.

-A, înţeleg.

Olivia se gândi că era groaznic din partea ei, având în vedere ca femeia respectivă era moartă, dar se simţi fericită când auzi cuvin tele lui Stephen.

îmi pare rău că a murit, continuă Stephen. Aşa cum mi-ar părea rău pentru oricine. Dar nu o jelesc ca pe o iubire pierdută. Stephen ii luă o mână şi o ridică la buzele lui. Tu eşti...

- Aici ^raţi> se auzi o voce din spatele lor, iar Stephen ii dădu drumul la mână şi se întoarse.

- Lord Moreland, intră.

Era singura dată când Olivia nu părea feridtă să îsi vadă unchiul.
„Ce urma să spună Stephen?“
-Sper că nu deranjez.

- Bineînţeles că nu, unchiule, minţi Olivia. Vino, stai jos lângă mine.

Privirea lui atentă se mută de la faţa ei la a lui Stephen când intră în cameră şi se aşeză pe scaunul indicat de Olivia. Stăteau în faţa biroului lui Stephen, iar acesta se aşeză la locul lui din spatele biroului.

- Mă întrebam ce veşti aveţi, zise unchiul Bellard. A venit poliţistul? A fost găsită *madame* Valenskaya?

- Da, poliţistul şi doctorul au fost amândoi aici. Au luat cadavrul Pamelei. în ceea ce o priveşte pe *madame* Valenskaya... Stephen ridică din umeri. Rafe li s-a alăturat lui Tom şi servitorilor în căutarea ei, dar nu au găsit nici o urmă până acum. Eu cred că era aeia departe înainte să ne dăm seama că plecase. Poate chiar a aranxat s-o aştepte o trăsură. Pare prea organizat şi eficient pentru ea, dar poate m-am înşelat în privinţa ei şi e atât de deşteaptă, că reuşeşte să menţină faţada de naivă.

- Credeţi că ea a ucis-o pe Lady Pamela? întreba unchiul Bellard.

-Habar n-am. Nici măcar nu sunt sigur că Lady Pamela a fost ucisă. Potrivit doctorului, nu a fost împuşcată şi nici bătuta, înjunghiată sau sugrumată. El bănuieşte că a murit din cauza naturale, probabil atac de cord. Nu i-am spus că fura comoara martirilor, dar, având în vedere că o făcea, poate teama de a h descoperită sau adrenalina i-a afectat inima, deşi nimeni nu a văzut vreo dovadă că ar h avut o inimă slabă.

_ 51 maj trebuie să ne întrebăm dacă *madame* Valenskaya ar h tost capabilă să o omoare, adăugă unchiul Bellard. Doar era mult mai în vârstă decât Lady Pamela, care era tânără şi în formă.

-Şi *madame* Valenskaya băuse. Am observat două seri la vând că mirosea a alcool, interveni Olivia.

- ţii, dacă s au certat pe cutie, de ce nu erau semne de luptă, nici în < amerâ şi nici pe Pamela? întrebă Stephen. De ce, dacă a învins-o, nu a luat cutia?

Din ataiă se auziră voci şi zgomot de paşi. Peste o clipă, un trio straniu apăru în uşă: Tom Quick şi Rafe Mclntyre, ţinând-o de câte un braţ pe *madame* Valenskaya, care stătea descurajată între ei.

Hra plină de praf şi murdară, iar părul îi atârna din coc.

- Am găsit-o în partea nefolosită a casei, zise Rafe.

- Nu mă ascundeam, protestă mediumul, care încercă să se îndrepte şi să-şi recapete demnitatea. Se trase din strânsoarea bărbaţilor. Mă pierdusem.

- Serios? întrebă Tom, zâmbind. Atunci, de ce te-am găsit în acel

I

şifonier?

- M a cuprins frica atunci când v-am auzit venind. Unde e draga mea prietenă, Lady St. Leger?

-Nu e cazul să te uiţi după ea pentru ajutor. Şi-a dat, în sfârşit, seama că ai păcălit-o în ultimele luni, zise Stephen.

-Ce? Minţi! Niciodată nu am...

-Taci! ţipă Stephen.

^ Uimită, *madame* Valenskaya se opri, privindu-l temătoare.

-Acum, ai probleme mai mari decât faptul că Lady St. Leger ţi-a descoperit jocul. Lady Pamela e moartă.

■ *Madame* Valenskaya se albi la faţă.

W - Moartă! O, nu! Au ucis-o! Accentul rusesc al mediumului dispă-

' ru complet. Femeia se uită înnebunită prin cameră, ca şi cum ar fi căutat un loc unde să se ascundă. îl apucă pe Stephen de braţ. Trebuie să mă ajuţi. Trebuie să mă protejezi.

Stephen o luă de braţe şi o aşeză destul de brutal pe scaun.

- Cum adică „au ucis-o“? Despre cine vorbeşti?

- O să mă omoare şi pe mine. Trebuie să mă ajuţi, repetă *madame* Valenskaya, dându-şi ochii peste cap.

- Sincer, mi-e greu să cred toate poveştile astea, îi zise Stephen ferm.

-Ba nu! îţi spun adevărul! Trebuie să mă crezi!

Madame Valenskaya părea panicată, şi, în ciuda felului ei teatral de a se purta, Olivia credea că femeia era, într-adevăr, îngrozită.

-Atunci, spune-mi, de cine eşti aşa speriată?

«Jf“ ‘PUi “ U“_o _ ^ ».b, Stephen

-Da! Da! Ea trebuie să o fi făcut. E... e... nu o cunoaşteţi Pare trnuda şi retrasa, dar totul e un joc. Vrea ca oamenii să creadă aT ca sa nu o vada cu adevarat. Dar e puternică! Totul a fost ideea ei Eu sunt doar o actriţă. Asta am făcut toată viaţa şi asa mi-am câştigat traiul. Însă Irene a venit cu ideea asta, ca să facem bani. Am apelat la vorbirea cu accent. în America, eram franţuzoaică, iar în Franţa, rusoaică. Aici, eram tot rusoaică, deoarece funcţiona bine. Irene l-a atras şi pe domnul Babington în toată povestea asta. L-a convins să ni se alăture, să ne lase să-i folosim casa.

-Deci spui că Irina... Irene... a pus la cale escrocheriile? întrebă Olivia. Ea a pictat mănuşa cu vopsea fosforescentă? A ascuns o cutiuţă muzicală în hainele tale şi i-a dat drumul?

Madame Valenskaya o privi şocată.

- De unde ştii? Da, a învăţat cum să facă toate astea şi mi-a arătat şi mie. Ea şi Howard au legat nişte lucruri şi de tavan, ca să atârne harpe şi alte asemenea lucruri, să pară că au căzut din cer. E deşteaptă. însă mereu a vrut ceva mai mult. Mereu îşi etala cărţile ei. Mă speria groaznic de tare ce se auzea uneori din camera ei.

-Ce vrei să spui? Ce auzeai? întrebă Rafe.

-Voci... cântat... şi, din când în când, într-una dintre camerele de la etaj din casa lui Babington, am văzut un fel de stea desenată cu cretă pe podea. Mi-a dat fiori.

- Se ocupa de magie neagră? întrebă Stephen.

Madame Valenskaya încuviinţă.

-Şi după asta i-a venit ideea, chestia asta despre Blackhope.

Stephen păru surprins.

- Casa asta în mod special?

-Da A vorbit întruna despre asta. A căutat tot ce se putea des- pre moşie şi despre cine locuia aici. A fost fericită când Pamela a venit în oraş. A făcut în aşa fel încât să o întâlnească, insă Lady Pamela nu era prea interesată de şedinţe de spiritism. A spus că nu crede în prostiile astea. Irene era furioasă, dar după asta a apărut Lady St. Leger, iar Irene a aflat despre situaţia ei, despre faptul că îşi jelea fiul, care murise. Aşa că a pus la cale un plan ca să o păcălească pe Lady St. Leger. A implicat-o şi pe Lady Pamela, promiţându-i să îi dea şi ei nişte bani. Aşa că Lady Pamela ne-a spus totul despre casă şi soţul ei mort, ca să o pot convinge pe Lady St. Leger că vorbeam cu el.

- Foarte isteţ, rosti Stephen sarcastic.

M*adame* Valenskaya făcu o pauză şi îl privi, văzând dispreţul şi furia de pe faţa lui. îşi înălţă capul şi spuse sfidătoare:

-Nu greşeam prea mult! Doamna a fost fericită să creadă că vorbea cu Roddy.

- Iar faptul că o minţeai, că profitai de suferinţa ei ca să iei bani de la ea nu schimbă nimic, nu?

-Nu am rănit-o! zise ***madame*** Valenskaya. Voia să audă lucrurile alea şi avea mulţi bani. Nu e ca şi cum am fi luat prea mult. îmi dădea un inel sau o brăţară ori lucruri de genul ăsta.

-Nişte bijuterii drăguţe pe care le puteai vinde sau amaneta.

- Nu avea să le ducă dorul. Are atât de multe.

-Cum rămâne cu Blackhope? întrebă Olivia. Fata ta a aranjat să vii aici?

-Da, a lucrat cu Lady Pamela şi a făcut în aşa fel încât Lady St. Leger să ne invite aici, crezând că ideea a fost a ei.

- Dar de ce?

- Din cauza a ceea ce făcea Irene, spuse ***madame*** Valenskaya. Atât ea, cât şi Lady Pamela voiau să găsească acea comoară. Irene a pus la

■k cale trucuri care să vă facă să credeţi că aici erau fantome, cum ar fi călugărul din grădină şi altele asemenea. Lady Pamela i-a spus despre faptul că, dacă scoteai o cărămidă de lângă şemineul din aparta- *W* mentul copiilor şi vorbeai, suna ca şi cum ai fi în camera de jos. Soţul

r ei îi povestise despre cum vă jucaţi acolo.

- Bineînţeles. Ar fi trebuit să-mi dau seama că minţea în privinţa asta.

- Dar de ce îşi dorea fiica ta comoara atât de mult? întrebă Olivia. Din câte am înţeles, în casa asta sunt lucruri mai valoroase. De ce cutia aia în mod special?

- Din cauza a ceea ce făcea. Ce v-am zis...

Se uită din nou în jur, agitată.

-*Madame* Valenskaya, nu-ţi face griji, îi zise Stephen. Nu o s-o lăsăm pe fata ta să te rănească.

-Poate nu o s-o puteţi opri! zise *madame* Valenskava F«« iv acolo când domnul Babington a intrai- ? . * c lar

*n * c ** «umgcon a intrat în comă şi nu aţi putut onri asta. Ce vă face să credeţi că acum aţi putea?

-Vrei să spui că Irene i-a făcut asta domnului Babington? Din cauza lui e în coma? întrebă Stephen.

-Bineînţeles. Sau, mai degrabă, ce a invocat ea a făcut asta. Ceva s-a legat de ea. Nu a fost niciodată o fată dulce. Mereu s-a preocupat de ea în primul rând şi naiba să-i ia pe restul. în ultimele luni, nu vorbea decât despre Blackhope, cum să intre aici şi să ia comoara.
A devenit foarte secretoasă, închizându-se cu orele în camera aia — ştiţi voi, cea în care am văzut steaua aia.

- Se ocupă de vrăjitorie.
- Mai mult de atât. A invocat ceva. Ceva groaznic şi malefic.
- Cum adică „ceva“?

- Nu ştiu. Cred că spirite. Malefice. Poate chiar pe diavol. Asta a apărut la ultimele şedinţe. Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva, vă jur. Ceva l-a acaparat pe Babington în seara aia, ceva puternic şi malefic. Nu aţi simţit asta?

-Ba da, eu am simţit, încuviinţă Olivia. Ce crezi că era?

-Nu ştiu. Nu *vreau* să ştiu. I-am spus că nu mai vreau să fac asta, dar mi-a zis că trebuia să continue. M-a ameninţat... Dar nu am putut să continui, era prea îngrozitor. Mi-era frică de ce o să se întâmple. De asta am fugit. Nu gândeam clar. Nu ştiam ce să fac. Mi- lady, adevărul e că aseară am băut puţin cam mult. Nu m-am gândit la ce făceam. Nu voiam decât să plec departe de ea. Să mă ascund. Aşa că m-am trezit în miezul nopţii şi...

Se opri, albindu-se la faţă.

-Da? o îndemnă Stephen cu ochii fixaţi pe faţa femeii. Ce s-a întâmplat?

Madame Valenskaya înghiţi în sec şi spuse:

-Am văzut-o pe Lady Pamela coborând pe hol. Era m faţa mea, mergea în aceeaşi direcţie ca mine. Nu ştiam ce să fac, dar arăta atât de ciudat... felul în care se furişa. Aşa că am urmânt-o. A intrat în dormitorul ăsta de după colţ şi m-am dus după ea. Am întredeschis uşa şi am tras cu ochiul. Era o uşă în perete, care ducea în altă cameră, în care era o lumânare. Presupun că Lady Pamela era acolo, pentru că nu am văzut-o altundeva. Dar, dintr-odată, camera s-a umplut cu un fum negru uleios. M-am speriat atât de tare, că aproape mi-am

scăpat lumânarea. Am închis uşa şi am fugit. Atunci, m-am pierdut în partea veche a casei. M-am ascuns când i-am auzit venind pentru că... nu ştiu la ce m-am gândit. Eram speriată. Aş vrea să nu fi venit vreodată în casa asta.

Nimeni nu spuse ce gândeau cu toţii - şi anume, că toată lumea din casă îşi dorea acelaşi lucru.

Stephen oftă şi zise:

-Ai face bine să o duci înapoi în camera ei, Tom.

- Nu! Nu poţi să mă trimiţi acolo. Irene o să fie furioasă pe mine. Nu ştiu ce ar fi în stare să-mi facă!

- O să stau în faţa uşii, zise Tom.

Madame Valenskaya îi aruncă o privire plină de dispreţ.

- De parcă ai putea să îi faci faţă!

- Până una alta, o să vorbesc cu „Irina“, *madame* Valenskaya, zise Stephen ferm. O să rezolv problema şi o să scap de amândouă. Acum, îţi sugerez să te duci în camera ta, altfel o să-l pun pe poliţist să

investigheze frauda la care aţi supus-o pe mama.

Madame Valenskaya cedă când auzi ameninţarea, aparent temân-
'kb. du-se de închisoare mai mult decât de fiica ei. Ieşi docilă cu Tom. Rafe se oferi să o aducă pe Irene în birou şi ieşi şi el în urma celor doi.

W Stephen şi Olivia se priviră.

-Acum, vorbim despre posedare? întrebă el neîncrezător.

W Olivia ridică din umeri.

V -Nu ştiu dacă asta e mai bizar decât celelalte lucruri de care am avut parte.

Unchiul Bellard interveni:

- Dacă credem că morţii pot să rămână într-o casă sub o formă sau alta, ca Lady Alys şi Sir John, atunci nu mi se pare aşa greu de crezut că un spirit ar putea să intre într-o fiinţă umană. Ai fost de acord că Olivia a simţit o prezenţă malefică. Dacă a încercat să intre în domnul Babington? Ai spus că nu arăta şi nu vorbea ca el însuşi.

-Aşa e. A fost... ciudat. Era Babington, şi totuşi nu. Chiar şi aşa...

- Ştiu, spuse Stephen. Nici eu nu pot să accept asta.

- Şi totuşi, nu putem nega ce ne-au transmis propriile simţuri. E greu să nu credem că am fost traşi în această bătălie veche de secole dintre un cuplu îndrăgostit şi soţul ei.

- Nu are sens. Chiar dacă ar fi adevărat, cum putem să oprim i totul?

— Habar n~a.ni, zise Olivia Um Y A ·
pe Lady Aly, ?i pes,,M e- DM? ? a™
putem să vedem mai multe Poate afla me. 11 nou rutia? Poşte
P . r . nuire. Foate aflam ce s-a întâmplat de fapt şi ce am putea face ca sa nu mai fim bântuiţi.

^t^P^ien repec*e- Nu o să permit aşa ceva. îti aminteşti ce s-a întâmplat ultima oati când ai p,,,,, cuda. Ţi s-a fâcu, râu. Ai leşinat.

A fost din cauza şocului, insistă Olivia. Nu eram pregătită pentru aşa ceva, dar, de data asta, o să fiu. Sunt sigură că nu o să mă afecteze la fel de tare. Te rog, trebuie să încercăm.

Se certară câteva minute, unchiul Bellard fiind de partea Oliviei. Stephen nu era convins.

— Nu ai văzut ce i-a făcut, îi zise Stephen bărbatului. Eu am văzut. Nu vreau să fie rănită din nou.

-Dar, până la urmă, e alegerea mea, nu? întrebă Olivia. Şi o să fii acolo să mă ajuţi în caz că se întâmplă ceva. M-a durut capul după, dar atâta tot. Cred că ar fi un preţ mic de plătit ca să aflu ce se întâmplă.

în acea clipă, Rafe apăru în uşă, părând tulburat.

-Acum fiica a dispărut.
-Ce?
Ridică din umeri.
- Nu o găsesc. Am căutat-o în camera ei şi apoi la Babington. Servitoarea a spus că tânăra a fost acolo mai devreme, că Irina i-a cerut să plece şi a spus că va sta ea cu pacientul, dar acum a dispărut.
- La naiba! Am face bine să organizăm o vânătoare.
-Stephen, cred că e şi mai important să facem experimentul despre care am vorbit. Dacă *madame* Valenskaya spune adevărul? Chiar dacă nu vrem să credem ideea că fata ei a invocat un spint malefic şi I-a dezlănţuit în casă, nu putem ignora acest lucru. Te rog,

lasă-mă să încerc.

ÎtTunrhÎul Mlard se duseră să o caute pe Ilene, ia, Stephen „ Oto, merse,;", etaj. în dormitorul care durea spre came,, asrun-

să, unde un servitor încă stătea e Pa^_ peretele cu uşa

în camera în care murise Pamela.

Vtiiuituf

ăirectta în care se uita Olivia, ti spuse:
Swphen. care văsud ^ ^ 0 iau cutia aici.
-Nu ţt «ace gn)> N» aici, răspunse Olivia, uşurată că nu
-Sunt surpnnsăcă a. lăM^

trebuia să intre m vatn di ac0l0 chiar şi înainte de moar-
l se păruse groaznic sa pa

tea Pamelei. ^ făC cu ea. Cred că Pamela nu i-a zis Irinei
- Nu ştiam ce altceva ^ păstreze comoara doar pentru ea. în cum să intre în came . *nimeni* nu putea intra. Nu pot să-l ţin plus. cu un P“"*!“1 ‘ totdeauna. Presupun că va trebui să mut
pe servitor def*“Tucru pe care ar 6 trebuit să-l fac mai devreme, comoara jos, m . Stephen deschise uşa sprecamera

^051 Se 51 »«">”«« Apoi_ ouvu

puse mâinile pe cutie. Nu se întâmplă nimic.
-Poate dacă atingi una dintre piesele din interior? sugera

CfanVior»
Stephen.
-în regula.
-În regulă.

Olivia desfăcu cutia. Ezită o clipă, apoi ridică rozariul dinăuntru, în timp ce degetele i se înfăşurară în jurul acestuia, o străbătu un hor. Stephen o văzu tresărind şi o luă, instinctiv, de mâini. Simţi şi el şocul, căldura care îl copleşi dintr-odată.

Se ridicară, cu mâinile împreunate, cufundaţi intr-o lume de mult moartă.

CapitoCuC 16

Stephen şi Olivia simţiră mirosul de fum şi de sânge proaspăt.
Ţipete e străpungeau urechile. Era care şi cum scena se întâmpla
în faţa or, şi totuşi, nu numai că vedeau, dar şi simţeau ce simţeau oamenii din faţa lor.

Sir John şi Lady Alys stăteau în faţa unor scări. El stătea, protector, mai jos de ea, mânuindu-şi sabia cu ferocitate împotriva unui grup de soldaţi care încercau să treacă de el. în spatele lui, Alys îşi scosese pumnalul din teaca de la centură. Bijuteriile străluceau pe mâner, însă lama nu era decorativă. Ţinea pumnalul strâns, pregătită să lovească pe oricine care ar fi încercat să îi atace dintr-o parte, unde treptele erau aproape de pământ.

Teama clocotea în ea, împreună cu freamătul bătăliei. Ştia că şansele lor erau mici. Duşmanul pătrunsese în interior înainte ca ei să ştie că erau asediaţi. Acest lucru ar fi fost posibil numai ca urmare a unei trădări a cuiva afla în interior. în scurt timp, restul soldaţilor aveau să vină şi ei, dând năvală pe scări.

Singura şansă era camera din turn. Era ultima linie de apărare, cu mult deasupra holului, la care se ajungea doar pe un set de scări înguste şi întortocheate. în capătul scărilor, o uşă grea de lemn dădea spre camera din turn şi putea fi blocată cu un drug de lemn.

Camera putea oferi siguranţă o vreme, datorită pereţilor de piatră şi lemnului gros, însă, într-un final, uşa avea să fie dărâmată şi moartea să dea năvală sau, dacă nu, puteau muri încet de foame şi de sete. Cu provizii, puteau reziste mai mult - dacă uşa rezista - însă acum nu erau provizii acolo. Nu fusese nici un avertisment, nu avuseseră timp să se pregătească. Alys abia

reuşise să ajungă la aceste scări, având doar un săculeţ cu bunurile ei. Ajunsese acolo doar pentru că John ve fugă la ea şi o trăsese după el la scări, în timp ce se apăra cu sa "Haide! strigă el. Urcă în cameră.

, . . te oărăsesclCum ar fi putut se ducă undeva în

ţă el avea să rămână acolo jos, ca să dispară sub săbiile duşma-

L Jui? **Trebuie** să vii **cu** mirte. . . . .

Un soldat încercă să vină dintr-o parte. Nu era nici o balustradă în partea joasă a scărilor. Acest lucru le făcea mai uşor de apărat, dar 'era posibil şi să pună careva mâinile pe scări şi să încerce să se suie pe ele, ceea ce fu exact ce încercă să facă unul dintre duşmani. Alys făcu un salt în faţă, se apleca şi înfipse pumnalul în mâna bărbatului. Acesta căzu, cu un ţipăt de durere.

-Milady! Ajutor!

Alys se uită în capătul holului. O femeie se îndrepta spre scări, iar în urma ei venea un soldat. Era îmbrăcată mult mai bine decât orice alt servitor şi era graţioasă, părul ei ca abanosul căzându-i pe umeri. Era Elwena, amanta soţului ei, şi îl ţinea de mână pe un băiat în timp ce fugeau amândoi pe hol.

-Ajută-mă, milady! Te rog!

Fără să se gândească, Alys se lăsă în genunchi la marginea scărilor, cât de jos putea fără să îl încurce pe Sir John. Elwena ajunse într-o parte a scărilor şi îl ridică pe copil. Alys îl luă în braţe şi îl trase pe scări, lipin-du-l cu spatele de perete. Apoi, se întoarse.

Elwena încercă să se caţăre pe scări, periculos de aproape de sabia lui John. Alys se aplecă şi o prinse de braţ, trăgând cu toată forţa. Soldatul inamic o prinse pe Elwena de centură, trăgând-o înapoi.

Din spatele lor, băiatul strigă copleşit de teamă:

- Nu! Mamă! Mamă!

Elwena se întoarse, cu pumnalul în mână, şi lovi rapid, înfigând lama în umărul bărbatului. Vârful ajunse până la os, iar soldatul căzu, cu un urlet plin de furie şi de durere. Tânăra se întoarse şi sări din nou pe scări, încercând să se ridice, faţa findu-i contorsionată din cauza fricii. Alys se întinse pe scări, aproape sub picioarele lui John, şi o prinse pe femeie de centură, trăgând-o spre ea.

La câţiva metri depărtare, soldatul rănit se clătină pe picioare, ţinân-du şi mâna la umărul rănit. Se aplecă şi ridică sabia pe care o scăpase şi, cu un strigăt, o aruncă spre Elwena. Sabia o tăie într-o parte, apoi căzu pe podea. Femeia icni de durere, şi ar fi căzut dacă nu ar fi ţinut-o Alys. Alys se stră ui să nu îi dea drumul, însă Elwena începu să alunece. i Z,r. 0 n

Maternă şi lovi cu toată forţa, înfigând sabia în gâtul sol- în faţa lui. Sângele ţâşni în timp ce John îşi trase sabia înapoi cjîl lovi cu piciorul pe bărbatul aflat pe moarte, care se împletici în spate, lovindu-se de cei din spatele lui, făcându-i să cadă pe scări. Un soldat aflat în partea exterioară a scărilor alunecă pe sânge, iar John îl lovi în maxilar. în clipa de calm pe care i-o oferi această mişcare, îşi mută sabia în mâna stângă şi, cu dreapta, o prinse de centură pe Elwena şi o trase în sus. Se întoarse la timp să evite o lovitură de sabie, care izbi în piatră. îşi mută la loc sabia în dreapta şi începu să se lupte din nou, cu o furie reînnoită.

-Mamă! Mamă!

Băiatul se aruncă în braţele femeii, încă plângând.

-E în regulă, dragule. Linişteşte-te.

Elwena se rezemă de perete.

-Trebuie să te ducem sus, spuse Alys, în timp ce-şi trecu braţul în jurul femeii. Trebuie să îi lăsăm mai mult spaţiu ca să poată lupta. '

Elwena încuviinţă şi se împinse cu mâna, în timp ce Alys se ridică Reuşiră să urce câteva trepte, însă Elwena căzu din nou. După ce îi făcu mai mult spaţiu lui John, Alys îngenunche lângă femeie şi îi examină rana. Aceasta sângera. Alys scoase din săculeţul ei o bucată de material şi ' > o apăsă pe rana femeii.

-Nu pot să fac mai mult de-atât pentru tine acum, îi spuse celeilalte femei. Sper ca sângerarea să se oprească.

Elwena încuviinţă, fără să-şi irosească energia cu vorbe. Se rezemă de perete, cu un braţ în jurul fiului ei. Alys îl privi cu milă. Băiatul părea să aibă patru sau cinci ani. Chiar dacă ar fi supravieţuit acelei zile, cel mai probabil, avea să fie orfan, deoarece, dacă actuala rană a Elwenei nu o omora, soldaţii aveau să o facă imediat ce intrau în camera turnului.

Alys se uită la Sir John. Acesta încă îi ţinea la distanţă pe soldaţi, dar se retrăgea uşor. Femeia şopti o rugăciune pentru el, apoi se întoarse spre amanta lui Sir Raymond.

- Trebuie să urcăm scările.

Elwena încuviinţă.

-Ajută-mă să mă ridic. .

Femeia reuşi să se ridice, cu ajutorul lui Alys, care Iul înapoi în teacă şi îşi luă sacul, în timp ce cu cea a^ta Elwena de talie. Urcară încet treptele. Elwena se

iar Elwena se rezema de perete pentru op ^

, .rHtu interminabile, iar Mgomotel luptei tncd ie răsunau tn \e sf CUrbau. iar. în scurt timp. nu mai puturd vedea ce „ Ur*™oh acolo unde Sir John continua sd lupte. Pe Alys o durea sufletul rtiHdsase singur, dar trebuia sd o ajute pe femeia rdnitd sd ajungă În camera de deasupra lor.*

Într-un final, ajunserd la uşă şi tntrard.

Camera era luminată numai de o fereastră în formă de cruce. Nu fuse- sv folosită prea des şi conţinea doar câteva obiecte: nişte covoare întinse pe jos. un pat simplu de scânduri, un scaun mic lângă el şi, pe el. o lumânare într-un bol. cu untură animală, cu un fitil gros în el.

Alys o ajută pe Elwena să se aşeze pe pat. îşi aşeză jos sacul şi inge- nunche lângă femeie. Dădu la o parte materialul cu care îi acoperise rana. Sângele încă îi curgea. Rana trebuia să fie curăţată, dar nu avea apă cu ea. aşa că lăsă rana aşa cum era, apăsând bandajul la loc. Luă o cămaşă de noapte şi folosi pumnalul ca să taie o fâşie lungă din partea de jos, pe care o înfăşură în jurul taliei Elwenei.

Aceasta se rezemă pe jumătate de perete, icnind.

-M-ai ajutat, zise ea, pe un ton întrebător.

-Da, bineînţeles. Erai într-o situaţie dificilă..

-Eşti soţia lui, şi eu...

-Ştiu. Alys ridică din umeri. Asta nu schimbă faptul că erai într-o situaţie dificilă. Nu puteam să mă uit pur şi simplu cum te violează şi te omoară şi să nu fac nimic.

- Unele aşa ar face, îi zise Elwena.

-Poate, dar eu nu mă număr printre ele.

Elwena îi aruncă o privire ciudată.

-Nu m-am purtat frumos cu tine. Mi-am etalat podoabele prin faţa ta.

-Ştiu. Alys făcu o pauză, apoi adăugă: Nu te urăsc, Elwena. Nu sunt geloasă. Mă bucuram doar că. în nopţile când Sit Raymond se ducea la tine, nu trebuia să-i îndur poftele. Mi-era milă de tine că trebuia să fad asta.

Elwena îşi înălţă capul cu mândrie.

Nu am nevoie de milă. Am putut îndura tot ce a făcut şi am creat o viaţa bună pentru mine şi pentru Guy.

c \. s[£ur^ a' făcut ce ai putut mai bine pentru băiat, zise Alys.

le luntri c ^ 86 ■ me ^ desc hizând-o ca să se uite afară. Zgomote- e apropiau. Asta nu putea însemna decât că Sir John era încâ m

în viaţă, şi Alys înălţă o mică rugăciune de recunoştinţă Dună chise la loc fi» întoarse aceea, în- Ungă Fiul femeii M„„

în tăcere

Mngdcapul mame, Im, mangâind-ope A/y, oi>SOT„ ” ” '

?i m,«, » «presietomiM. SegM« Mm/fte,. de copi/ îi spunea că mama lui era în pericol de moarte '

Alys se uită la bandajul legat în jurul taliei Elwenei. Sângele trecuse prin el şi făcea o pată mare. Rana era fatală. Singura întrebare era cât avea să reziste femeia înainte să moară.

Elwena deschise ochii, iar Alys o privi puţin vinovată, ca şi cum Elwe- na ar fi putut să ghicească ce gândea Alys.

-îl iubeşti? întrebă ea, luând-o prin surprindere pe Alys.

—Pe cine? zise Alys, deşi era sigură că Elwena nu se referea la Sir Raymond.

-Pe Sir John. Pe căpitan, aşa cum spune el.

-Cine zice asta?

-El a spus-o o dată, când bea.

-Cine? Sir Raymond? întrebă Alys, uimită de afirmaţia femeii. Dar niciodată nu a...

-Nu ar recunoaşte pentru nimeni. I-ar afecta mândria. Sunt sigură că nu a vrut să-mi spună, probabil nici măcar nu-şi aminteşte. O să găsească un mod prin care să te facă să suferi fără să ştie cineva de ce.

-Mă tem că o să fie prea târziu, sublinie Alys.

-Nu stiu. Poate nu o să fie asa.

} ı *

- Ce vrei să spui?

- Castelul a fost asediat. Toţi o să murim. Şi întâmplarea face ca Sir Raymond să nu fie aici.

-Nu. Doar e al lui! E casa lui. Şi restul oamenilor... Nu poate... Se opn, în timp ce luă în consideraţie posibilitatea. Să îi omoare pe toţi aceşti oa meni, soldaţi, servitori, doar ca să se răzbune pe mine? Nici măcar e putea să fie atât de malefic.

-Se spune că dansează cu diavolul în pădure.

Alys strânse instinctiv crucea lanţului de la gât.

- Crezi că te-ar ucide? ,

^^nune

- Cre* ci li p.» de mine? Zâmbetul Elenei ere plm de

Doar pentru că îi ofer plăcere? Da, îmi da lucruri, ar?u' ^ mcalţâ.

pentru el decât pâinea pe care o mănâncă sau panta i i

-Stai. Alys ***¡fi*** *ridică mâna,* ***făcându-i*** *semn sa tacă,* ***f,*** *asculta*

Lupta e mai aproape.

Se ridică şi se duse la uşă, lipindu-şi capul de ea, apoi o deschise.

Soldaţii erau atât de aproape, că îi putea vedea la numai câţiva metri mai jos Sângele şiroia pe faţa lui John, iar braţul bărbatului se mişca mai Zcet. Se împiedică puţin în timp ce căuta treapta superioară, iar Alys icni, temându-se că avea să cadă. Dar bărbatul se îndreptă şi continuă să se lupte. Obosise. în scurt timp, avea să se împiedice şi să se prăbuşească, iar corpul avea să îi fie lovit de săbii.

-John! strigă ea.

-Alys! Ce faci? Intră în cameră! închide uşa!

- Nu fără tine!

-Ai înnebunit?

-Nu o să te las, doar ţi-am spus asta.

Sabia se lovi de sabie. John blestemă. Simţea în spate aerul de la uşa deschisă. Se lăsă pe spate, loviturile lui devenind mai slabe, iar soldatul din faţă înaintă nerăbdător. John continuă să urce scările, mişcându-se mai repede. Rivalul lui îl urmă, întrecându-i pe ceilalţi soldaţi. John făcu un salt în spate şi ajunse în cameră. Alys închise uşa, însă, tocmai atunci, rivalul lui John sări şi el, izbindu-se de uşă şi aruncând-o pe Alys în spate.

Bărbatul intră, iar Alys trânti uşa în urma lui, blocând-o. John înaintă, mânuind sabia fără nici o urmă de oboseală. Două lovituri rapide şi puternice îl împinseră pe bărbat în spate, după care John îl lovi cu piciorul, trimiţându-l pe podea. John îşi trecu sabia prin gâtul bărbatului, apoi o trase şi se întoarse spre Alys.

Sângele şi transpiraţia se amestecau şi îi curgeau pe faţă.

-Dumnezeule, femeie! Ţi-am zis să te închizi aici! Stii ce ai riscat?

- Numai ce ai riscat şi tu pentru mine, răspunse Alys.

Bărbatul îşi lăsă sabia jos şi o strânse tare în braţe.

Afară, soldaţii se loveau de uşă, dar fără succes. John se uită dispreţuitor în acea direcţie.

O să încerce berbecele, dar o să-şi dea seama că treptele sunt construite prea aproape. Va fi nevoie de topoare. Se lăsă pe podea şi se rezemă de perete, uitându-se spre Elwena. De ce ai salvat-o?

Nu puteam să-i las s-o omoare.

John o privi şi zâmbi.

Da, presupun că ai dreptate, dar ea nu ar fi făcut acelaşi lucru pentru tine.

***-Urm,.** «.n*»J«l„.Oia„„nmpMrMoj

Dar apoi se auziră alte zgomote şi , .

După aceea, simţiră miros de fum Alys se ,a

- Ce se fntdmpto? Ce au *5 “

- *Probabil au aprins un foc la uşă şi speră ca aceasta să ia foc usurân du-le munca, sau că o să ieşim noi din cauza fumului.*

-O să se întâmple mai repede decât credeam, zise Alys. Flăcările o să acapareze covoarele astea.

Bărbatul încuviinţă şi începu să împingă covoarele departe de uşă spre centrul încăperii.

-Staţi!

Elwena le făcu semn să se apropie.

- *Ce s-a întâmplat?*

Alys îngenunche lângă ea.

-Pot să vă scot de aici, zise femeia.

-Ce? Probabil delirează de la cât sânge a pierdut, zise Alys.

-Nu,e adevărat. Ştiu o cale de ieşire. Dar trebuie să-mi promiţi că îl iei pe băiatul meu. Că o să ai grijă de el. Promite-mi că o să-l creşti ca şi cum ar fi al tău.

-Bineînţeles că o să am grijă de el. Dar nu putem pleca. Sunt soldaţi...

- *Există o uşă secretă.*

Alys se uită la ea, iar John veni mai aproape.

- *Cum adică? Există un pasaj ca să ieşim de aici?*

-Da, o scară secretă care merge în jos, în perete. Piatra nu e solidă. Există două ziduri de piatră şi un culoar îngust între ele. Am mers pe acolo de mai multe ori casă mă întâlnesc cu Sir Raymond aia. Îi plac secretele. A construit pasajul acum mult timp, înainte să vii aici.

Speranţa licări în Alys. *ei .*

- *Serios? Atunci o să mergem pe acolo, dar o să vii şi ta cu*

- *Nu. Elwena o privi direct pe Alys. Nu aş face decât sa v*

-Nu putem să te lăsăm aici.

- *Trebuie s-o facep, răspunse ea*

aici. Nu o sd

năndu-i: Ştii că zic adevărul. Trebuie ^ mine. Am fi prinşi

ţuiesc. ŞPi asta, şi nu aţi putea să vă mişcaţ P

înainte să părăsim locul. ^4 \

John încuviinţă şi se uită la Alys. Amândoi ştiau că spunea

haine, milady, şi să îmi laşi ceva de-al tău. Nu te cunosc. Vor crede că eu sunt tu şi nu te vor mai căuta. Vor crede că doamna castelului a murit, iar apoi şi el va crede asta.

Elwena o privi cu subînţeles pe Alys, iar aceasta înţelese ce încerca femeia să-i comunice. Dacă Sir Raymond o credea moartă, atunci nu avea să o mai caute, iar ea şi John nu aveau să îşi mai petreacă viaţa pe fugă. Ea şi John fuseseră dispuşi să fugă pentru că era singura lor şansă la fericire. Nu mai suportau să stea acolo, unde nu erau liberi să se iubească. Dar ştiau riscurile. Sir Raymond i-ar fi vânat şi i-ar fi ucis. Şi, chiar dacă ar fi scăpat, ar fi trebuit să-şi trăiască viaţa uitându-se mereu peste umăr, temându-se el avea să le dea de urmă.

Elwena le oferea libertate. Ochii lui Alys se umplură de lacrimi. - Mulţumesc.

-Îţi cer doar să îl iei pe băiatul meu cu tine. Ia-l pe Guy şi creşte-l. -Aşa o să fac. Lacrimi se revărsară peste obrajii lui Alys, iar aceasta îngenunche lângă femeie şi o luă de mână. îţi promit. O să-l creştem pe Guy ca şi cum ar fi al nostru.

Schimbul hainelor se dovedi a fi un efort prea mare pentru femeia atâpe moarte, aşa că Alys pur şi simplu îşi scoase tunica şi o trase peste ainele Elwenei, legând-o cu o centură. Apoi, scoase o altă tunică, simp ă, în sac şi se îmbrăcă cu ea, legând-o cu centura obişnuită de

^ascundă^ărul ***dădu*** *jos şi voalul şi îl legă în aşa fel încât să-i*

comoara casei. sZlsedeacohlenfu ° ^

laltă cu nişte brăţări şi inelr ni ** nestemate 0 puse în sac>la0,

câteva monede de aur şi arJi + "A SaCulet mic de piele în care se aflau de ceva bani

ca să plece şi f - - nevoie de ceva pentru viitorul lor,

teren undeva departe de acell^A^ ° UoUă viatâ> Poate să cumpere un aur> pe

care z-o dăduse Sir R ^ ^ Să Z7? urmă crucea cea mare, de

brăţări şi inele. Acestea ar fi Ca dar de nuntă, şi celelalte lanţuri,

ra , mtr-adevăr, corpul doamnUJUnS Co sa-z convingâ pe soldaţi căgăsise-

Alys luă crucea mica de la vâtl- 'l ° Puse pe degetul Elwenp I ° Puse*

Elwenei. îşi scoase verigheta

weii rozariul atent sculptat ° ^ CU a^te douâ inele. Apoi, îi dădu fe- ?l î adusese de acasă de la tat 7 ^ renunte e^> deoarece era frumos 242 a U e*, ^ea nu avea nimic de-a face cu soţul ei.

Se rugase la el de mai multe ori, degetele peste mărgelele

sculptate atât de mult, că era o minune că mai erau imagini pe ele. Era bunul ei de preţ şi l-ar fi convins pe Sir Raymond că, într-adevăr, cadavrul găsit fusese al ei. în plus, ştia că Elwena avea mult mai multă nevoie de el decât ea.

II puse în mâna Elwenei, iar degetele femeii începură să mângâie instinctiv mărgelele. Alys scoase centura de piele din jurul taliei, şi, de aceasta, atârna un inel mic gravat, un suvenir pe care i-l dăduse Sir John în urmă cu câteva luni, pe care îl purtase zilnic lipit de piele. O amintire secretă a dragostei pe care şi-o purtau. Zâmbi şi mângâie bijuteria, după care şi-o puse pe deget în locul verighetei.

Elwena scoase un săculeţ mic de piele şi i-l dădu lui Alys.

-Ia ăsta! E pentru băiat. Tot ce am pus deoparte pentru el.

Alys încuviinţă din cap. Era greu pentru cât era de mic, iar din el se auzi zgomot de monede. îl puse în sac, laolaltă cu restul bunurilor ei.

-Lasă cutia pe peretele cel mai îndepărtat, milady, departe de mine.

Alys era nedumerită, dar făcu aşa cum îi ceru femeia. în timp ce făcea asta, John scoase tunica soldatului pe care îl ucisese. Deşi era pătat cu sângele bărbatului, avea însemnul oamenilor lui Surton, ceea ce însemna că avea să le permită să treacă cu uşurinţă de oamenii pe care îi puteau întâlni afară.

- Pune tunica ta pe el, îi zise Elwena. Vocea ei era din ce în ce mai slăbită. Şi schimbă-ţi sabia cu a lui.

-E unul de-al lor, zise Sir John, deşi făcu aşa cum îi spuse femeia, încercând să-şi pună tunica pe cadavru. O să-l recunoască.

-O să mă ocup eu de faţa lui, răspunse Elwena.

— Nu vor fi. destule cadavre aici. Se vor întreba ce s-a întâmplat cu celelalte două persoane, zise Alys.

Elwena clătină din cap.

-Nu contează. Mulţi vor spune că sunt vrăjitoare, deoarece unii chiar cred asta. Nu i-am descurajat. Probabil vor crede că am zburat pe fereastră. Nu contează ce cred sau ce vor inventa ca să explice ce s-a întâmplat, atât timp cât sunt convinşi că voi doi sunteţi morţi. asta vor crede^ Pentru ei o să fie o chestiune de mândrie să îl fi învins pe Sir John şi s-o fi

ucis pe soţia lui Sir Raymond. . .

-Are dreptate. Vor vrea să creadă că noi doi suntem morp re

a acestui lucru, va fi uşor să ignore orice îndoieli ar avea. a e, i

mea, trebuie să plecăm. Focul se înteţeşte, spuse e.

te Aerul devenea mai dens din cauza fumului, mirosul Avea ¡¿„d-o pe gât; simţea căldura de lângă uşă. John îşi puse sa- PUfÂ duşmanul său şi ridică arma celuilalt bărbat. Alys îşi luă sacul.

Sena îşi îmbrăţişa fiul, apoi îi vorbi încet şi ferm. Băiatul încuviinţă din cap solemn în timp ce lacrimi îi curgeau pe faţă, iar Elwena îl îmbrăţişa din nou şi îl sărută. Alys îl luă de mână, şi băiatul se îndepărtă de mama lui.

Alys se apleca şi îi dădu Elwenei propriul ei pumnal. Nu o putea lăsa pe femeie fără protecţie, iar pumnalul Elwenei se rupsese în braţul soldatului. Femeia prinse mânerul şi îi zâmbi lui Alys.

-Luaţi lumânarea, zise Elwena, arătând spre scaun. E întuneric acolo.

Le fu dificil să aprindă lumânarea, deoarece nu era nici un foc în cameră sau vreo lumânare aprinsă. însă John tăie cu sabia o bucată de stuf şi o aşeză cu atenţie între uşa de lemn şi cadrul său, cât să ajungă în partea exterioară a uşii şi să se aprindă de la focul care ardea acolo. Apoi, îl trase înapoi cu şi mai multă grijă şi aprinse lumânarea. Se întoarse spre Elwena.

- Suntem gata.

-Vezi piatra aia? Elwena arătă spre peretele din faţa ei. A cincea de jos în sus? E mai mică decât celelalte. Trage-o.

John ascultă indicaţiile femeii, scoţând cărămida. Spre surprinderea lui, aceasta ieşi uşor, iar înăuntru era un mâner. Trase de el, şi se auzi un zgomot.

-Acum, împinge din stânga, în partea de jos, şi o să se dea la o parte. Pune cărămida la loc şi, când ajungi la scări, închide uşa. Nimeni nu o să ştie că e acolo.

Bărbatul se apleca şi împinse peretele, care, în mod uimitor, se dădu Ia o parte. Puse cărămida la locul ei, acoperind mânerul. Apoi, intră în deschizătură şi dădu peste nişte scări care o luau în jos. Erau atât de înguste, încât umerii i se atingeau de ambele ziduri.

Alys se întoarse şi spuse:

~Adio, Elwena.

Mergeţi cu voia Domnului, milady.

Alys îl ghidă pe băiat prin uşă, apoi pomi după el. închiseră uŞ > epura să coboare scările. Lumânarea nu lumina îndeajuns spap" ' ' ca înaintau cu atenţie pe scări. Treptele păreau să nu se mai term Vn drum nesfârşit de pietre inegale.

244

însă, intr-un final, ajunseră la capăt şi se treziră în faţa unui vere,. Şi pe acestase afla un mâner. John trase de el. Uşa se descuie, iar John băgă mâna intre pietre şi trase. Uşa se deschise uşor.

Cu atenţie, John îşi scoase mai întâi capul, apoi restul corpului Le făcu semn lui Alys şi băiatului să-l urmeze. Tânăra îl ascultă luându-l pe Guy de mana.

Era încă zi. Acest lucru o uimi. I se păruse că trecuse atât de mult timp că se aştepta să fie noapte. Dar era abia după-amiază, iar soarele arunca umbre lungi pe câmp. Scena era haotică. Focuri erau presărate prin curte. Pivniţa fusese deschisă şi butoaiele cu vin - desfăcute. Soldaţii, care în mod evident se bucuraseră de băutură, se împleticeau, ţipau şi râdeau în timp ce cărau bunurile găsite. Nu se mai auzeau ţipete în jurul castelului. Lupta părea să se fi terminat - mai puţin sus, în turn.

în jur erau oameni, dar nu îi băgau în seamă. John o luă de braţ pe Alys şi păşi încrezător, trăgând-o după el ca şi cum ar fi fost prizoniera lui. Băiatul, care o ţinea strâns de fustă pe Alys, mergea după ei. Nu se uitau în stânga sau în dreapta, şi Alys îşi ţinea capul plecat.

Nu se opriră până nu ajunseră la adăpostul unui staul care se afla în faţa zidului castelului. Protejaţi de staul într-o parte şi de zid în cealaltă, se opriră şi se uitară în jur. Nimeni nu păru să îi observe. Cum John purta un însemn Surton, nimeni nu părea să aibă îndoieli în privinţa lor.

-O să o luăm pe lângă zid şi ieşim pe poarta din spate, îi şopti el. Dacă ne opreşte cineva, o să îl reduc rapid la tăcere. în regulă?

Alys încuviinţă. Se uită în sus spre turn. Pe fereastra mică ieşea fum. Era prea mult ca să fi fost creat doar de uşa care ardea. în acea clipă, înţelese ce făcuse Elwena. Aceasta spusese că avea să se ocupe e faţa soldatului, aşa că îi dăduse foc. Probabil împinsese covoare e a gă uşă, şi acestea se aprinseseră, iar, în scurt timp, întreaga cam luase foc. „ . 7m>_

Alys nu se gândise pe moment, dar acum îşi dădu seama ca p gru al Elwenei ar fi dat-o de gol ca fiind femeia care doamna castelului. Prin urmare, femeia le înfioracând ca să-şi ascundă identitatea - şi pe cea a so • Elwena îşi se gândi la asta şi speră că fumul o lăsase inconştienta sa înfipse pumnalul în inimă înainte ca focul să o o °^e . ^ /u<$ de-a

John îi făcu un semn lui Alys, şi aceastaîncuvnn a ^ hngul zidului,

mişcându-se rapid. Nimeni nu i opn ? ^

Ajunserd la poarta din spate. care era larg deschisă. Nimeni nu o păzea aşa căse strecurară prin ea spre câmpul aflat de cealaltă parte. După care

John tl luă pe băiat În braţe şi începură să alerge.

Traversară câmpul şi ajunseră fn pădure, fugind spre o nouă viaţă.

CapitoCuC 17

încet, scena se dezintegra, ca şi cum s-ar fi transformat în fum, iar Stephen şi Olivia stăteau din nou lângă pat, ţinând în mâini ro- zariul auriu.

Uimită, Olivia îşi ridică privirea spre Stephen. Acesta o privea cu aceeaşi surprindere care se citea, cu siguranţă, şi pe fata ei.

-Şi tu...

-A fost...

Vorbiră în acelaşi timp şi se opriră deodată. Olivia chicoti. Se aşeză pe scaunul din spatele ei, simţindu-se slăbită.

- Eşti bine?

Stephen se aplecă deasupra ei.

-Nu... nu sunt sigură. Chiar am văzut ce a părut că vedem?

-Nu putem nega asta. Lupta... fuga... Dumnezeule!

Bărbatul se îndreptă, trecându-şi mâinile prin păr cu un gest familiar.

- Nu au murit.

- Nu. Crezi că Sir Raymond n-a ştiut asta? Crezi că i-a considerat morţi şi nu i-a mai vânat? S-a mai căsătorit de două ori după, deşi, din ce s-a scris despre el, nu pare că bigamia l-ar fi împiedicat să facă ce voia.

- Da, ai dreptate. Şi ce alianţă stranie... Lady Alys şi amanta lui. -S-a sacrificat ca să-şi salveze copilul. Ştia că era singura lui şansă. Ochii îi erau inundaţi de lacrimi. A avut, probabil, o moarte groaznică. Nu-mi imaginez cum a adunat curajul de a da foc covoare- lor, ştiind ce avea să îndure.

- De asta a vrut ca Alys să pună cutia în cealaltă parte a camerei - pentru ca flăcările să nu ajungă la ea. Probabil a strâns toate covoarele lângă ea şi soldat. Altfel, căldura ar fi distrus cutia şi con ţinutul ei... .

-Dar rozariul pe care-l avea în mână a fost, probabil, în mijlocul focului şi a rămas intact.

Olivia privi uimită rozariul pe care încă îl avea în mână.

-Ar fi nevoie de un....

-Un miracol? întrebă Olivia, privindu-l pe Stephen.

Erau atât de concentraţi pe rozariu şi pe trecut, că nici unul nu auzi când uşa se deschise. De fapt, nici unul nu auzi nimic până când o voce nepământeană mârâi:

-Nemernico! Desfrânatule!

înainte ca Stephen să se poată întoarce, ceva îl lovi în spate, şi bărbatul căzu în genunchi. Olivia sări în picioare, privind îngrozită faţa crispată a femeii pe care o ştia ca fiind Irina Valenskaya.

Numai că nu mai era Irina pe care o ştiau, ci o versiune distorsionată a ei, care avea înălţimea ei, hainele ei, părul şi faţa ei, însă privirea rece a unui străin.

Din spatele lui Stephen ieşea cuţitul pe care tânăra îl înfipsese în el.

Olivia ţipă. în următoarea clipă, Irina o luă de umeri şi o împinse pe uşa deschisă a camerei secrete. Olivia se împiedică şi căzu, apoi Irina era pe ea, sugrumând-o. Olivia îi dădu un pumn cu mâna în care încă avea rozariul. Strânsoare femeii slăbi, iar Olivia se dădu în spate, încercând să scape de prinsoarea tinerei.

Reuşi să se ridice în genunchi, însă Irina o lovi din nou, punând-o la pământ. Se rostogoliră pe podea, lovindu-se şi zgâriindu-se.

Stephen, care încă avea cuţitul înfipt în spate, reuşi să se ridice şi să traverseze camera până la ele. O luă pe Irina de pe Olivia, iar aceasta din urmă încercă să se ridice, în timp ce Irina, cu o forţă nebănuită, îl lovi pe Stephen în abdomen. Bărbatul se poticni în spate, iar Irina scăpă din strânsoarea lui, luă cutia de aur de pe pat şi îl lovi pe Stephen în cap cu ea. Bărbatul se clătină şi căzu. Irina, care încă avea cutia în mână, o atacă din nou pe Olivia, cele două femei căzând în camera secretă. Irina scăpă cutia, şi conţinutul acesteia se revărsă pe podea.

-A mea! strigă Irina cu voce aspră, dură, aceeaşi voce care ieşise din Howard Babington în urmă cu câteva zile. Nemernico! O să iau ce e al meu!

Se sui pe Olivia şi îşi înfipse mâinile în gâtul acesteia. Olivia se zbătu şi încercă, în zadar, să îi dea mâinile la o parte. Nu putea

respira. întunericul păru să se învârtă în jurul ei şi un . umplu aerul.

Strânse rozariul, mărgelele acestuia intrândul în palm/

Apoi, dintr-odată, o putere apăru în ea şi o umplu cu o forţă n, care nu o cunoscuse vreodată. O lovi de două ori în gât pe cealaltă femeie. Strânsoarea acesteia slăbi, iar Olivia se răsuci spre dreant-, în vreme ce Irina cădea într-o parte. ’

-Nu sunt a ta! strigă Olivia, ridicându-se în picioare. Mâna ei atinse metalul şi îl strânse. Era mânerul unui pumnal, şi senzaţia îi era familiară. Pentru toată eternitatea, nu îţi aparţini ....

Olivia ridică braţul în timp ce Irina sări spre ea. Pumnalul se înfipse în pieptul tinerei. Pe faţa Irinei se citi surprinderea, şi un sunet sălbatic şi primitiv îi ieşi pe gură. Prezenţa malefică îi ardea în ochi, după care dispăru. Irina se prăbuşi pe podea.

Pentru o clipă, Olivia stătu şi se uită la duşmanul ei, uimită.

-Stephen...

Ieşi din transă şi fugi din cameră.

Uşa se deschise, şi Rafe strigă:

- Stephen? Olivia? Cine a ţipat? Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat cu servitorul de aici? E lovit. Apoi, intră în cameră. Dumnezeule! Stephen!

Se duse lângă prietenul lui, care zăcea întins pe podea, inconştient. Apoi, privi în sus şi o văzu pe Olivia îndreptându-se spre el, cu un pumnal murdar de sânge în mână. în spatele ei, pe podea, era întinsă Irina.

-Stephen... Ajută-l.

Atât reuşi să spună Olivia înainte să leşine la picioarele lui Rafe.

Când Olivia îşi reveni şi deschise ochii, o văzu pe Belinda.

- Belinda?

- Slavă Domnului! ... .

Olivia se ridică, simţindu-se puţin ameţită. Era în propn P

- Cum am ajuns aici? els_aîntors

- Rafe te-a adus şi m-a trimis să am grija de ti , ca să stea cu Stephen. , t nnde e? E...

- Stephen! strigă Olivia şi încerca sasen^ Rafe ¡·apuS pe

- Trăieşte, o asigură Belinda. Am c servitori să îl ducă în pat. încă e inconştie

-Trebuie să mă duc la el.

_ Nu, stai! Eşti prea slăbită, protestă Belinda.

Olivia o ignoră, dându-se jos din pat.

-Mă simt bine. Doar am leşinat.

- Dar ar trebui să te odihneşti...

Privirea pe care i-o aruncă Olivia o reduse la tăcere. Belinda o urmă fără să mai spună ceva.

Olivia ajunse la camera lui Stephen, dar se opri brusc la intrare când îl văzu. Ochii lui erau închişi, şi faţa - albă precum cearceafurile. Inima Oliviei începu să bată cu putere în piept. Se apropie de pat şi îl privi pe Rafe.

Acesta clătină din cap, spunând:

-Nu s-a trezit încă. S-a lovit zdravăn la cap. Arătă spre o parte a feţei lui Stephen, unde începeau să se formeze vânătăi. L-am bandajat, continuă Rafe. Ajungi să te pricepi la genul ăsta de lucruri când stai în munţi şi nu e nici un doctor prin preajmă. Cel puţin, nu mai curge sânge.

Lady St. Leger stătea de cealaltă parte a patului. Era palidă şi îngrijorată. Rafe trase un alt scaun pentru Olivia, şi ea se aşeză, cu privirea aţintită asupra lui Stephen.

Minutele treceau într-un ritm groaznic de lent. într-un final, doctorul veni şi îi dădu afară din cameră pe toţi, cu excepţia lui Rafe, spunând că poate va avea nevoie de ajutorul altui bărbat. Veni şi poliţistul şi o luă pe Olivia într-o altă cameră, punându-i o mulţime de întrebări. Tânăra răspunse într-o doară, mintea ei fiind la Stephen şi la ce se întâmpla în camera lui.

Când putu să se întoarcă în sfârşit lângă el, văzu că doctorul plecase şi Stephen dormea. Lady St. Leger, care se afla din nou lângă patul lui, spuse:

- Doctorul Hartfield l-a bandajat. A spus că o să fie în regulă. Printr-un miracol, se pare că lama i-a evitat inima şi plămânii.

- Slavă Domnului!

-I-a dat laudanum pentru durere.

Stephen continuă să doarmă toată seara şi noaptea. Olivia nu era sigură dacă asta era consecinţa loviturii primite sau a laudanumului. Nu putea pleca de lângă el. „Dacă va muri din cauza asta?“ Nu credea că ar fi putut face faţă unei asemenea tragedii.

Stephen se mişcă abia când apăru lumina palidă a răsăritului, mutându-se capul dintr-o parte în alta a pernei.

Olivia se aplecă spre el, plină de speranţă. îl luă de mână şi şopti:

-Stephen... iubirea mea...

îşi aminti apoi că în cameră era şi mama lui şi se uită în direcţia acesteia. Lady St. Leger dormea cu capul sprijinit de spătarul scaunului.

Stephen o strânse de mână şi deschise ochii.

-Stephen! Olivia trebui să îşi înghită nodul din gât. Milady, s-a trezit!

Stephen se uită la Olivia, şi un zâmbet îi apăru pe faţă.

- Bună. încercă să se ridice, apoi scânci din cauza durerii. Au! Ce naiba? A! Făcu ochii mari şi se uită la Olivia. Dumnezeule, Olivia! Eşti bine? Unde e Irina?

Se uită în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat ca aceasta să apară de undeva.

- E moartă. Am omorât-o.

Stephen încercă din nou să se ridice, dar căzu înapoi pe perne, blestemând.

- Ce mi-a făcut?

-Te-a înjunghiat în spate.

- Dragul meu! în cealaltă parte a patului, Lady St. Leger îşi şterse ochii cu batista. Slavă Domnului! Doctorul Hartfield a spus că o să te faci bine, dar mi-a fost atât de teamă că nu o să te mai trezeşti.

- Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că Irina m-a lovit cu cutia încap.

- După ce a făcut asta, a încercat din nou să mă sugrume, îi zise Olivia.

- Era atât de puternică! se minună Stephen.

-Era nebună! zise Lady St. Leger. Magistratul a venit aseară şi, din ce i-a zis poliţistul, o să declare că Lady Olivia a omorât-o în încercarea de a se apăra, ceea ce e, bineînţeles, adevărat. E un miracol că a reuşit să o învingă. Poliţistul crede că Irina încerca să fure comoara martirilor şi de asta te-a atacat.

-înţeleg. Şi cum rămâne cu ceilalţi? *Madame* Valenskaya şi domnul Babington?

-Se vor întoarce mâine la Londra. Rafe şi Olivia au fost convinşi că nu vrei să îi acuzi din cauza scandalului care s-ar isca. Lady St. Leger făcu o pauză, apoi continuă, cu glasul plin de lacrimi: îmi

Olivia se aplecă spre el, plină de speranţă. 11 luă de mână şi şopti: -Stephen... iubirea mea...

îşi aminti apoi că în cameră era şi mama lui şi se uită în direcţia acesteia. Lady St. Leger dormea cu capul sprijinit de spătarul scaunului.

Stephen o strânse de mână şi deschise ochii.

-Stephen! Olivia trebui să îşi înghită nodul din gât. Milady, s-a trezit!

Stephen se uită la Olivia, şi un zâmbet îi apăru pe faţă.

- Bună. încercă să se ridice, apoi scânci din cauza durerii. Au! Ce naiba? A!

Făcu ochii mari şi se uită la Olivia. Dumnezeule, Olivia! Eşti bine? Unde e Irina?

Se uită în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat ca aceasta să apară de undeva.

-E moartă. Am omorât-o.

Stephen încercă din nou să se ridice, dar căzu înapoi pe perne, blestemând.

- Ce mi-a făcut?

-Te-a înjunghiat în spate.

- Dragul meu! în cealaltă parte a patului, Lady St. Leger îşi şterse ochii cu batista. Slavă Domnului! Doctorul Hartfield a spus că o să te faci bine, dar mi-a fost atât de teamă că nu o să te mai trezeşti.

- Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că Irina m-a lovit cu cutia în cap.

-După ce a făcut asta, a încercat din nou să mă sugrume, îi zise Olivia.

- Era atât de puternică! se minună Stephen.

-Era nebună! zise Lady St. Leger. Magistratul a venit aseară şi, din ce i-a zis poliţistul, o să declare că Lady Olivia a omorât-o în încercarea de a se apăra, ceea ce e, bineînţeles, adevărat. E un miracol că a reuşit să o învingă. Poliţistul crede că Irina încerca să fure comoara martirilor şi de asta te-a atacat.

-înţeleg. Şi cum rămâne cu ceilalţi? *Madame* Valenskaya şi domnul Babington?

-Se vor întoarce mâine la Londra. Rafe şi Olivia au fost convinşi că nu vrei să îi acuzi din cauza scandalului care s-ar isca. Lady St. Leger făcu o pauză, apoi continuă, cu glasul plin de lacrimi: îmi

cfonhen. Ştiu că nu vrei să îi acuzi de dragul meu,

1316ât că nu vrei ca lumea să afle ce naivă am fost.

PentNu ti face griji, mamă, spuse Stephen în timp ce o mângâie pe 'M ,

naivă. Ai fost, pur şi simplu, o mamă copleşită de du-

mână. Nu eşti naiva.

rere, care a fost păcălită de nişte şarlatani.

-Când mă gândesc că aproape ai fost ucis dm cauza nebuniei mele' strigă Lady St. Leger. Nu o să mi-o iert niciodată.

_ Dar nu am murit, îi zise Stephen zâmbind.

Lady St. Leger se ridică.

-Trebuie să mă duc şi să îi anunţ pe Rafe şi pe Belinda. El te-a bandajat, şi doctorul a spus că a făcut o treabă excelentă.

Femeia mai în vârstă se ridică şi ieşi în grabă din cameră. Olivia bănuia că avea să se oprească în camera ei, să plângă. Şi ea ar fi vrut să facă la fel.

Stephen o strânse de mână.

- Eşti bine?

-A, da, sunt bine. Nu m-a rănit prea tare. îşi duse mâna la gât. Babington şi-a revenit şi el.

- Serios?

- Da. Nu ştiu dacă asta s-a întâmplat pentru că am omorât-o pe Irina sau din alte motive, dar s-a trezit aseară şi pare să fie în regulă, deşi e puţin confuz în legătură cu ce s-a întâmplat. Se pare că a fost un simplu pion în toată treaba asta, folosit de Irina şi de...

- Spiritul lui Sir Raymond? sugeră Stephen.

Olivia încuviinţă.

-Cred că da. Felul în care vorbea Irina ieri şi comportamentul ei... îl vedeam pe el uitându-se la mine prin ea.

Tremură, iar Stephen o strânse de o mână, ridicându-i-o la buze.

- îmi pare atât de rău că a trebuit s-o înfrunţi.

-A fost înfricoşător, dar, şi sunt sigură că ce o să spun o să sune complet nebunesc. Când mă luptam cu ea, încă aveam rozariul în mână, şi, dintr-odată, m-am simţit mai puternică. Era ca şi cum Alys ar fi fost acolo, cu mine, cumva în mine, şi mă ajuta. E posibil?

Stephen încuviinţă.

Eu cred că da. Făcu o pauză, după care adăugă: Crezi că râul a dispărut acum?

i i^a ^0ate ^oar mi-am închipuit asta, dar, când am înfipt pmn m Irina> am văzut cum îi dispare răul din ochi. Cred că, **atunc**

când am omorât-o, cumva l-am omorât şi pe el. Totul se reduce la faptul că Alys m-a ajutat, ca şi cum în sfârşit l-ar fi învins. Are sens?

-Nu raţional, dar, da, are sens, având în vedere tot ce s-a întâmplat.

în acel moment, Lady St. Leger intră, împreună cu Belinda, Rafe şi unchiul Bellard, şi subiectul fu închis. Olivia îl redeschise abia peste câteva zile.

Stephen făcu progrese în zilele ce urmară, devenind din ce în ce mai puternic. Mai întâi, se ridică în fund, apoi merse şi chiar coborî scările. Era clar că nu avea să dureze mult până să îşi revină complet. Olivia îşi dădu seama că nu prea mai avea motive ca să rămână la Blackhope. *Madame* Valenskaya şi domnul Babington plecaseră. Nu mai exista pretextul unei adunări. Nu mai avea de ce investigaţi să se ocupe. Rămăsese doar pentru că-şi spusese că nu putea pleca atât timp cât Stephen nu era complet refăcut.

însă acum el era aproape vindecat, şi scuza ei nu mai avea nici o bază. Se gândi că probabil şi Lady St. Leger se întreba de ce mai stătea, dar era prea politicoasă ca să deschidă subiectul. Olivia simţea o durere în piept când se gândea că trebuia să plece de la Blackhope. Să îl părăsească pe Stephen. Simţea că, atunci când avea să plece, avea să lase o parte din ea în urmă.

Peste câteva zile, ea şi Stephen stăteau în seră, înconjuraţi de plante verzi şi bucurându-se de priveliştea spre grădină. Olivia îi citise, cum se obişnuise să facă în timpul convalescenţei lui, dar se oprise în urmă cu câteva minute. Se cufundară în linişte. Pur şi simplu, stăteau şi se uitau la felul în care razele soarelui după-amiezii se juca în grădină.

Olivia spuse încet:

-în ziua aia, când am ţinut rozariul şi am văzut... ce am văzut...

Făcu o pauză, şi Stephen se întoarse spre ea.

-Am observat că Lady Alys a scos un inel de sub rochie şi l-a pus pe deget.

- Da, am văzut şi eu asta.

- Era inelul pe care i-l dăduse Sir John.

– Nu mi-am dat seama de acest lucru.

– Cumva, îl ştiam. Simţeam ce simţea şi ea, chiar în timp ce ma uitam la el.

- Da. şi eu am simțit aceeaşi legătură cu el. Ce e cu inelul ăla?

-îl ştiu.

-Ce?

Stephen o privi atent.

- Designul, gravura... L-am văzut de mai multe ori.
- Cum adică?

-E o moştenire de familie. Nu ştiu exact cum a ajuns în clanul Moreland. E posibil ca unchiul Bellard să ştie detaliile. Dar a fost în familia mea de ani întregi. Cred că Lady Alys a fost strămoaşa mea. Cred că ea şi cavalerul au scăpat şi şi-au construit o casă, au întemeiat o familie, iar eu sunt unul dintre descendenţi. Cred că de asta am simţit legătura cu ea. Eu pentru că sunt sânge din sângele ei şi tu din cauza locului.

Stephen tăcu o clipă, analizând informaţia, apoi îşi puse mâna peste a Oliviei:

-între noi e mai mult de atât, iubirea mea.

Inima Oliviei tresări când auzi felul în care o alintase, însă îşi spuse să nu fie naivă. Nu îl privi. Nu îndrăzni să o facă, deoarece simţea că, dacă ar fi făcut-o, Stephen s-a fi uitat direct în sufletul ei.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, cu privirea fixată asupra ferestrelor.

- Iubirea a fost cea care ne-a legat. Iubirea dintre John şi Alys şi dintre noi doi.

Olivia îl privi uimită.

-Eu...

- Te iubesc, spuse el simplu. Vreau să fim împreună pentru totdeauna, la fel ca ei.

- Ce? Ce vrei să spui? întreba ea şocată.

-Vreau să mă căsătoresc cu tine, Olivia. Te cer de soţie.

Bucuria explodă în ea, şi Olivia simţi că ar fi putut să-şi ia zborul de la atâta fericire. Nu îi venea să creadă ce auzise. Stephen continuă:

- Dacă îţi faci griji din cauza etichetei, am obţinut deja permisiunea de la cea mai apropiată rudă masculină prezentă.

- Unchiul Bellard? Ai vorbit cu unchiul Bellard despre asta? înainte să-mi spui mie?

Stephen păru confuz.

-Credeam că ştii. Că ai înţeles. Nu aş fi venit niciodată în camera ta, cum am făcut în acea noapte, dacă nu aş fi crezut că ne vom căsători.

-Eşti sigur? întrebă Olivia agitată. Familia mea e... ei bine, îl ştii pe unchiul Bellard, dar, per ansamblu, familia mea e destul de dificilă.

-Nebunii Moreland?

-Da.

- După ce s-a întâmplat în ultimele zile, cred că orice ar face familia ta o să fie o nimica toată.

Olivia chicoti.

-Da, probabil ai dreptate.

- O să mă faci să aştept o eternitate pentru un răspuns? o tachină el. Te implor, Olivia, cruţă-mă.

-Dar, Stephen, gândeşte-te. Eu... trebuie să fii sigur. Dacă ce simţi e doar din cauza lor? Din cauza lui Lady Alys şi a lui Sir John. Am simţit ce au simţit ei. Dacă crezi că eşti îndrăgostit doar pentru că ai simţit dragostea ce i-o purta el ei? Dacă şi noi, la fel ca Irina, am fost *invadaţi* de spiritele lor?

Stephen zâmbi.

- Dar uiţi că nu cred în fantome.

Olivia zâmbi şi ea.

Stephen o luă de mână, se aplecă şi o fixă cu privirea.

- Crezi că asta simţi pentru mine? Doar o revărsare a sentimentelor ei? întrebă Stephen încet.

- Nu, recunoscu Olivia. în nici un caz.

-Atunci, de ce ar sta lucrurile diferit cu mine? Olivia, uită-te la mine. Crede-mă când îţi spun că ce simt pentru tine nu e o dragoste dintr-un alt timp şi din alt loc. Da, suntem conectaţi într-un fel la acel cuplu, însă asta nu micşorează în nici un fel iubirea noastră. Dimpotrivă, o amplifică. Suntem destinaţi să fim împreună. Chiar dacă dragostea lor s-a întins de-a lungul generaţiilor şi s-a regăsit în noi, tot este o iubire adevărată. Nu e dragostea noastră cu atât mai minunată datorită acestei conexiuni? Stephen îi sărută uşor mâna. Mie mi-e foarte clar că pe tine te iubesc, nu pe o femeie din Evul Mediu. Şi dorinţa pe care o simt pentru tine există foarte clar în prezent.

O sărută pe gură. Un sărut apăsat şi posesiv, şi, când se retrase,

este[6] dacă tu mă iubeşti pe mine. Vrei Să te n5 sStrigr0Ma. Te iubesc şi o să mă căsătoresc cu tine. Stephen râse şi o trase de pe scaun în poala lui, sărutând-o pe gât.

Olivia se prefăcu indignată.

-Stephen! încă te vindeci! Gândeşte-te la rana a.

La naiba cu rana! răspunse el, în timp ce buzele lui trimiteau fiori de plăcere prin trupul ei. Mi-am revenit, dar cred că ar trebui să facem **ceva exerciţii** de recuperare în dormitor.

Apoi, o sărută. Olivia îl luă în braţe şi îi răspunse la sărut, încetând să se mai împotrivească.